୦/୪୪୩

ନୀଳକୋଠିର ବନ୍ଦୀ

(ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ଉପନ୍ୟାସ)

ନଂ ୬୬୬୩
ତା ୧.୧.୮୦

ଲେଖକ

ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ରଥ

ପ୍ରକାଶକ
ଫ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ପବ୍ଲିଶର୍ସ
କଟକ—୨

୬୫ ଠ ୧୫

ଏକଟଙ୍କା ପଚିଶ ନୂଆ ପଇସା

ନଂ ୦/୫୫୩
ତା ......

ଶୁଭେଚ୍ଛା

ସୋମେରସେଟ୍ ମମ୍ (Somerset Maugham) ଉପନ୍ୟାସକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ହେବା ଅନୁଚିତ ବୋଲି କୁହନ୍ତି । ଉପନ୍ୟାସ ପାଠକକୁ ଅବସର ବିନୋଦନ ଓ ଆନନ୍ଦ ଦେଇ ପାରିଲେ ଲେଖା ସାର୍ଥକ ହେଲା ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଉପରୋକ୍ତ ମତ ସହ ଅନେକ ମତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରଖିବେ । ତଥାପି ସମାଜରେ ଡିଟେକ୍ଟିଭ ଉପନ୍ୟାସର ଲୋକପ୍ରିୟତା ଦେଖି ମମ୍‌ଙ୍କ ମତର ସତ୍ୟତା ଉପଲବ୍ଧି କରିହୁଏ । ଡିଟେକ୍ଟିଭ ଉପନ୍ୟାସରେ ସାହିତ୍ୟର ସବୁ ଉପାଦାନ ମଧ୍ୟରୁ ଗଳ୍ପ ଉପାଦାନ (Story element)ହିଁ ବିଶେଷ ଭାବେ ଥାଏ । ନୀତି ବା ଆଦର୍ଶକୁ ପ୍ରଚାର କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । ସମାଜ ଓ ସାହିତ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିବାର ଉଚ୍ଚାକାଂକ୍ଷା ନାହିଁ । ଅଛି କେବଳ ପାଠକକୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ ଦେବାର ଇଚ୍ଛା । ଗଳ୍ପ କହିବାର ପୁରାତନ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ତେଣୁ ସାହିତ୍ୟରେ ଏହିପରି ଉପନ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାନ ଅଛି; ସମାଲୋଚକମାନଙ୍କ କଟୂକ୍ତି ସତ୍ତ୍ୱେ ପାଠକମଣ୍ଡଳୀରେ ଆଦର ଅଛି ।

ଡିଟେକ୍ଟିଭ ଲେଖକ ପାଠକକୁ ଆନନ୍ଦ ଦେବା ଓ ଗଳ୍ପ କହିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାରୁ ନୂଆ ପ୍ରକାରର ଦାୟିତ୍ୱ ତାଙ୍କ ଉପରକୁ ଆସିଯାଏ । ଅନେକାଂଶରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଲେଖକର ଦାୟିତ୍ୱ ଅପେକ୍ଷା ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ବେଶି ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ରହେ । କାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ନେଇ ସାହିତ୍ୟିକ ତାର

ଲେଖାରେ ତ୍ରୁଟି ରହି ମଧ୍ୟ ଲୁଚି ଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ଲେଖକ ଭାଗ୍ୟରେ ସେପରି ସୁବିଧାର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଆନନ୍ଦକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଥିବାରୁ ତାକୁ ଆନନ୍ଦ ଦବାକୁ ହେବ ନଚେତ୍ ତାର ସାହିତ୍ୟିକ ସମାଧି ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ।

ଓଡ଼ିଆସାହିତ୍ୟରେ ଅଧିକାଂଶ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ଲେଖକ ଆନନ୍ଦ ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରି ମଧ ଦେଇପାରି ନାହାନ୍ତି । ତାର କାରଣ—ଗଳ୍ପ ଲେଖକ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷାରୁ ବା ଚେଷ୍ଟାରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଗଳ୍ପ ଲେଖିବା ଅନେକଙ୍କର ସହଜାତ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ଏହି ଐଶୀଦତ୍ତ ଶକ୍ତି ଯାହାଠାରେ ଅଛି ସେ କେବଳ ସଫଳ ଗଳ୍ପ ଲେଖକ ହୋଇପାରିବ । ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେ ।

ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ରଥଙ୍କ "ନୀଳକୋଠିର ବନ୍ଦୀ" ମୁଁ ପଢ଼ିଛି । ପ୍ରଥମ ଲେଖାର ଅପରିପକ୍ୱତା ଅନେକଠି ରହିଯାଇଛି । ତଥାପି "ନୀଳକୋଠିର ବନ୍ଦୀ" ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ଉପନ୍ୟାସ ଭାବେ ମତେ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଛି ଏବଂ ଲେଖକ ଯେ ସହଜାତ ଗାଳ୍ପିକ, ଏ ଧାରଣା ମୋର ହେଉଛି । ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ, ତାଙ୍କର ଲେଖନୀ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟକୁ ଆହୁରି ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଗଳ୍ପ ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଉ । ପାଠକମାନେ ତାଙ୍କ ଲେଖା ପଢ଼ି ଆନନ୍ଦ ପାଆନ୍ତୁ ।

ଗଣେଶଘାଟ, କଟକ
୧୫-୧୨-୫୭

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର,
ଏମ୍. ଏ., ଏଲ୍. ଏଲ୍. ବି.

ନଂ 01443
ତା ....

ଅଶୋକ ବାବୁ ଖବର କାଗଜ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଉ ବୁଲାଉ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲେ, "ହ୍ୱାଟ୍, ଡେଡ୍, ବଡ଼୍" !

ହ୍ୱାଟ୍ ଷ୍ଟୁପିଡ୍, ସହଦେବ ବିସ୍ମୟ ହୋଇ କହିଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଖବର କାଗଜ ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ କହିଲେ···ହୁଁ

ନା, ଏପରି କହି କହି ଆଜି ଫାଷ୍ଟ ସୋ ମିସ୍ ଗଲା । ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆଜି ସେକେଣ୍ଡ ସୋ ଯିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ମୋ ଦମାକ୍ ବିଲକୁଲ ବିଗିଡ଼ି ଯିବ ।

ଅଶୋକବାବୁ ବିଗିଡ଼ି ଯାଇ କହିଲେ, ସହଦେବ—ଦେଖୁଛୁ ତୋତେ ନେଇ ଆଉ କୌଣସି କାମ କରି ହେବ ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ଖାଲି ସିନେମା, ଥିଏଟର—

ହାଁ ଭାଇ ବାସ୍ ବାସ୍; ତୁମେ କହିଲ ଷ୍ଟୁପିଡ୍ ତେଣୁ ମୁଁ କେବଳ ପ୍ରତିବାଦ କଲି ସିନା । ଯଦି ତୁମେ ସିନେମା ଯିବା କଥା ଉଠାଇ ନଥାନ୍ତ, ତାହେଲେ ମୋର କିଛି କହିବାର ନଥିଲା । ତୁମେ ଜାଣ, ମୁଁ ଆଜିକାଲି ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟବିଜ୍ଞାନ ଓ ସଚିତ୍ର ଯୋଗାସନ ପଢ଼ି ବ୍ରହ୍ମଋଷି ହେବି ବୋଲି ଭାବି, ସିନେମା ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖା ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି । କେବଳ ତୁମ ଅନୁରୋଧରେ ମୁଁ ଯିବାକୁ କହୁଥିଲି ।

କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମଗୃସ୍ଥ ଯେ ଏକାଗ୍ର ଚିତ୍ତରେ କାମ କରିପାରେ, ତୁ କିନ୍ତୁ······

ସହଦେବର ବର୍ତ୍ତମାନ ଖିଆଲ ଆସିଲା; ବୋଧହୁଏ ଅଶୋକ ବାବୁ ପ୍ରଥମେ ଷ୍ଟୁପିଡ୍ ନକହି, ଅନ୍ୟ କିଛି କହିଥିଲେ । ସହଦେବ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଲଗାଇ ପଚାରିଲା, ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ କଥା ପଚାରିବି, ରାଗିଯିବ ନାହିଁ ତ ?

—"ଆଚ୍ଛା କଣ କହ ।"

—"ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ମୋତେ କଣ କହିଲ ?"

ହସି ଉଠିଲେ ଅଶୋକ ବାବୁ, ଓଃ ତାହାହେଲେ ତୁ ମୋ କଥା ଶୁଣିପାରି ନାହୁଁ । ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଆଚ୍ଛା ମୋର ହାତରେ କଣ ଅଛି, ଦେଖି ପାରୁଛୁ ?

ହଁ, ଖବର କାଗଜ, 'ସମାଜ' ।

ତୁ ଏହାକୁ ପଢ଼ିଛୁ ?

ହଁ, ମୁଁ ଏହାକୁ ପଢ଼ିଛି ।

ଆଚ୍ଛା ଯଦି ପଢ଼ିଛୁ, ଶୀର୍ଷ ସ୍ତମ୍ଭରେ କଣ ଲେଖା ଅଛି କହିଲୁ ?

ସେ କଥା ମୁଁ କିପରି ଜାଣିବି ?

ତେବେ ତୁ ଆଉ କଣଟା ପଢ଼ିଛୁ ?

କାହିଁକି, ପଢ଼ିବାକୁ ତ ଢେର ଅଛି । କଟକରେ ତିନି ତିନିଟା ସିନେମା ଘର, ଦୁଇ ଦୁଇଟା ଥିଏଟର ଘର, ତା ପରେ ଫୁଟବଲ ଖେଳଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି, କଲେଜ ଛାତ୍ରୀଙ୍କ ଦେହରେ ଛୁଞ୍ଚି ଫୋଡ଼ିବା, ଟିଉସନ ମାଷ୍ଟର ଛାତ୍ରୀକୁ ହରଣଚାଳ କରି ନେବା ଆଦି, ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ·········

ଚୁପ୍ କର, ସେ ସବୁ ବାଜେକଥା ଗୁଡ଼ାକରୁ କଣ ମିଳିବ ।

ନା, ନା, ଏସବୁ ବନ୍ଦ କଲେତ ମଜାଟା କମିଯିବ ।

ବୁଝିଲ, ଯଦି ମୁଁ ଜଣେ କଲେଜ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ହୋଇଥାନ୍ତି···

ତା ହେଲେ କୌଣସି ଜଣେ ବାଳିକାକୁ ଛୁଇଁ ପୋଡ଼, ନିଜକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ ମନେ କରନ୍ତୁ ? ସହଦେବ ପାଟିରୁ କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ ।

ସହଦେବ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ପାଟିରୁ ଏକଥା ଶୁଣି ଠିଆ ହୋଇପଡ଼ି ଏପରି ଅଭିନୟ କଲା ଯେ, ଅଶୋକ ବାବୁ ନ ହସି ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ କହିଲେ ସହଦେବ, ତୁ ପୁଲିସ ଗୁପ୍ତ ବିଭାଗରେ କାମ ନକରି ବମ୍ବେ ଯାଇ କୌଣସି ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓରେ ଅଭିନୟ କରିବା ଉଚିତ ।

ଯାବରଓ ନାହିଁ ଦୋସ୍ତ, ସେତେବେଳେ ତୁମର ଏକଥା ନଥିବ । ଅବିକା ସିନା ମୋତେ ସାମନା ଉପରେ ମାଗଣାରେ ଦେଖୁଛ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଯାଇ ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର ପରି ନରଗିସ୍ ସହିତ ଅଭିନୟ କରିବି, ସେତେବେଳେ ତୁମକୁ ପଇସା ଦେଇ ରଙ୍ଗିନ ପରଦା ଉପରେ ମୋତେ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସତେ ?

ଆଉ କଣ ମିଛ ?

ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଆଜ ଡ଼. ଏସ୍. ପି. ଙ୍କ ପାଖକୁ ତୋର ବରଖାସ୍ତ ବିଷୟରେ ଲେଖୁଛି ।

ଏଁ, ନା, ନା, ମୁଁ କଣ ଏହା ସତରେ କହୁଥିଲି; ଏପରି ଥଟ୍ଟାରେ କହୁଥିଲି ନା —

ତା ହେଲେ ଶୁଣ—ଦୁଇ କାନକୁ ପ୍ରସାରିତ କରି ସହଦେବ ଶୁଣିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲା । ଅଶୋକବାବୁ ଚୁରୁଟ୍‌ରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରି ସମାଜଟାକୁ ହାତରେ ଧରି ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

କଟକ, ୧୭-୯-୧୯୫୫ (ନିଜ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କଠାରୁ) ଆଜ ସକାଳେ କାଠଯୋଡ଼ି ନଦୀରେ ଗୋଟିଏ ଶବ ଭାସି ଆସି···

ଏ ଭାଇ ବନ୍ଦକର, ଶୁଣ ଗୋଟାଏ କଥା କହିବି ।

ଅଗେ ଏ ବିଷୟଟା ପଢ଼ା ସରିଯାଉ ପରେ କହିବୁ କହି ଅଶୋକ ବାବୁ ପଢ଼ିବାକୁ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସହଦେବ ଏ କଥାକୁ ଫାଙ୍କି ଦେବାକୁ ଯାଇ କହିଲା, ଭାଇ, ମୋର ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଟାଏ ଟି ଭୋଜନରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଅଛି । ମିସ୍ ସାନ୍ୟାଲ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନ ପାଇଁ ଆଜ ଏକ ଟି ଭୋଜନର ଆୟୋଜନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏଥିରେ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ, ମୋତେ ନିଜେ ଆସି ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ନଗଲେ ହୁଏତ, ସେ କଣ ମନରେ···

ଅଶୋକ ବାବୁ ସହଦେବ କଥାରେ ନ ହସି ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ହସି ଉଠି କହିଲେ, ମିସ୍ ସାନ୍ୟାଲଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣକୁ କିପରି ରକ୍ଷା ନ କରିବୁ ମୁଁ ଭାବି ପାରୁ ନାହିଁ, କାରଣ, ମିସ୍ ସାନ୍ୟାଲଙ୍କ ପରି ଗୋଟିଏ ସୁଶ୍ରୀ ତରୁଣୀର ଅନୁରୋଧ ତୋପରି ଜଣେ ଅବିବାହିତ ଯୁବକ ପକ୍ଷରେ ଯେ କିପରି ଦୁର୍ଲଭ ତା ମୁଁ ଜାଣେ । ଆଚ୍ଛା, ମୁଁ ଏହା ଶୀଘ୍ର ପଢ଼ି ଦେଉଛି ଶୁଣ, ଆସିଲେ ପରେ ବିଚାର କରିବା ।

ପ୍ରକୃତରେ ସହଦେବର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ନଥିଲା । ସେ କେବଳ ଶବ କଥା ଶୁଣି ସେଠାରୁ ଖସି ଯିବାକୁ ବସିଥିଲା । କାରଣ ଅଶୋକବାବୁ ଯେତେବେଳେ ଶବ କଥା ନେଇ କହୁଛନ୍ତି, ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ନା କୌଣସି କେସ୍ ହାତକୁ ନେବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସହଦେବ, ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି କେସ୍ ହାତକୁ ନେବାକୁ ରାଜି ନୁହେଁ; କାରଣ ସେ ଠିକ୍ ତାର ସପ୍ତାହକ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତର ବିଖ୍ୟାତ

ଡକାୟତ ମାନସିଂହଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ଏଲାହାବାଦ ଯାଇ ଫେରିଛି । ଦୁର୍ଦ୍ଧର୍ଷ ଡକାୟତଙ୍କୁ ଧରିବା ପରେ ସେ ଖୁବ୍ କ୍ଲାନ୍ତ ଅନୁଭବ କରିଥିବା ଯୋଗୁଁ ତାକୁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଦୁଇମାସ ଛୁଟି ମିଳିଛି ।

ସହଦେବ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ସହକାରୀ । ବୟସ ପଚିଶରୁ ଛବିଶ ଭିତରେ । ଦେଖିବାକୁ ସୁସ୍ଥ ସବଳ ଓ ଗୋରା ତକ୍ ତକ୍ । ଚେହେରା ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରର ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । ସେ ଏ ଭିତରେ ଗାଁକୁ ଯାଇ ଫେରିଛି । ଗାଁକୁ ଯାଇଥିଲା ସେ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ । ବିବାହ କରିବାକୁ ପ୍ରଥମରୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲା ସେ କନ୍ୟାଟି ନିହାତି ମଫସଲିଆ, ହାତେ ଲମ୍ବରେ ଗୋଟିଏ ଓଢ଼ଣା ଟାଣିଛି ଓ ଦେଖିବାକୁ ସେତେ ସୁନ୍ଦରୀ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ସେ ସେଠାରୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଖସି ଆସି, ସିଧା କଟକ ଚାଲି ଆସିଛି ।

ସହଦେବ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କୁ ଏକଥା କହିବା ପରେ ଅଶୋକବାବୁ କହି ଉଠିଲେ, ଓହୋ ! କନ୍ୟାଟି ତାହେଲେ ଶ୍ୟାମା, କିମ୍ବା ମୀନା କୁମାରୀ ପରି ନୁହେ, ତେଣୁ ତୋର ଅପସନ୍ଦ ହେଲା ।

ସହଦେବ କହିଲା, ସେ ସବୁ ବନ୍ଦ ହେଉ । ମୁଁ କହିବାକୁ ଚାହେଁ, ମୁଁ ହୁଏତ ଟି ଭୋଜିରେ ଯୋଗଦେଇ ଫେରୁ ଫେରୁ ରାତି ୧୨ଟା ହୋଇଯାଇ ପାରେ । କାରଣ ଜଣେ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କ ଘରକୁ ଯେତେବେଳେ ଟି ଭୋଜିରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଠି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଆମୋଦ ପ୍ରମୋଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥିବ । ତେଣୁ ସେ ସବୁ ସାରି ଫେରିବା ବେଳକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଡେରି ହେବ । ତେଣୁ ସମାଜ ପଢ଼ାଟା ଆଜି ନ ହୋଇ କାଲିକି ରହୁ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କଥା ବଦଳାଇ କହିଲେ ବୋଧହୁଏ ଆଜି ମିସ୍ ସାନ୍ୟାଲଙ୍କ ସଙ୍ଗ ସେକେଣ୍ଡ ସୋ ସିନେମା ଦେଖି ଫେରିବୁ ।

--ନାହିଁ ଭାଇ, ସେ ସୁଯୋଗ କୋଉଠି ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଏକୁଟିଆ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନାହିଁ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ସହଦେବର ସିନେମା ଲାଗି ଏତେ ଝୁଙ୍କ ଥିବାର ଦେଖି ତାର ମନ ବଦଳାଇବାପାଇଁ ସେ ପଚାରିଲେ, ପ୍ରଭାତରେ 'ଆଜାଦ୍', ଶ୍ରେଷ୍ଠାଂଶେ ମୀନାକୁମାରୀ ଓ ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଳମାରି ସହଦେବ କହି ଉଠିଲା ବାଃ ବାଃ, ମୁଁ ଥରେ ଏହ୍ଲାବାଦ୍‌ରେ ଏ ଖେଳଟି ଦେଖିଥିଲି । ପ୍ରାନ୍ ଏବଂ ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାରଙ୍କ ଏସା ଫାଇଟିଙ୍ଗ୍ । ଦିଲ୍ଲୀପ କୁମାର ତ ଏକଦମ୍ କମାଲ କରି ଦେଇଛି । ସେ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ···

ହଠାତ୍ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ଫୋନ୍‌ଟି ବାଜି ଉଠିଲା କ୍ରିଂ କ୍ରିଂ... ... ...

ଅଶୋକ ବାବୁ ଫୋନଟି ଉଠାଇ ନେଇ କହିଲେ, ହ୍ୟାଲୋ ।

—ଅଶୋକବାବୁ କହୁଛନ୍ତି ।

ହଁ ମୁଁ ଅଶୋକବାବୁ କହୁଛି ।

ମୁଁ କହୁଛି, ଡ଼ି. ଏସ୍.. ପି. । ଘଟଣା ହେଉଛି, କାଲି ନଈରେ ଗୋଟିଏ ଶବ ଭାସି ଆସିଛି ।

—ହଁ, ମୁଁ ଜାଣେ ।

--ଆପଣ କପରି ଜାଣିଲେ ?

ଅବଶ୍ୟ ଆପଣ ବିଲମ୍ବରେ ସମ୍ବାଦ ଜଣାଇଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏ ସମ୍ବାଦ ସମାଜରୁ ପଢି ସାରିଲିଣି । ବନ୍ୟା ଫଳରେ କେଉଁଠାରୁ

ଶବଟିଏ ଭାସି ଆସିଥିବ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଯେ ଏ ଖବର ଜଣାଇବାର କଣ କାରଣ ଅଛି, ଜାଣିପାରେ କି ?

ନା, ତା ନୁହେଁ, ସେଇଟା ଆପଣଙ୍କର ଭୁଲ ଧାରଣା । ଆପଣ ଆସିଲେ ସମସ୍ତ ଖବର ଏଠାରୁ ପାଇପାରିବେ ।

ମୁଁ ଅବିଳମ୍ବେ ବାହାରିଲି, ଆପଣ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ।

ସହକାରୀ ସହଦେବ ବସି ଶୁଣୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ବାହାରିବା କଥା ଶୁଣି ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠି ପଚାରିଲା, "ଖବର କଣ ? କିଛି ନୂଆ କଥା ବୋଧହୁଏ ।" ହଁ, ପୁନରପି ଯୁଦ୍ଧ ଅଭିଯାନ, ଶୀଘ୍ର ଗାଡ଼ି ବାହାର କର ଥାନାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସହଦେବ ଅନିଚ୍ଛାସତ୍ତ୍ୱେ ଗାଡ଼ି ବାହାର କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା । ଏପରି ସମୟରେ ହଠାତ୍ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଯୁବତୀ ।

ସହଦେବ ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀଙ୍କୁ ଦେଖିବା ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ତା ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉଙ୍କି ମାରିଲା, ଏ ନବଯୁବତୀଟି କିଏ ? ତେଣୁ ସେ ନ ଯାଇ ପାଣି ପିଇବା ବାହାନାରେ ପୁଣି ବସି-ପଡ଼ିଲା ।

ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ ଗୋଟିଏ ଚଉକିରେ ଯୁବତୀଟିଙ୍କୁ ବସିବାକୁ କହି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଚଉକିରେ ନିଜେ ବସି ହସି ହସି ଆରମ୍ଭ କଲେ, "ଏ କିଏ ଜାଣ ?" ଅଶୋକ ବାବୁ ସାର୍ଟରେ ବୋତାମ ଦେଉ ଦେଉ କହିଲେ, "ଅଚିହ୍ନା ଲୋକକୁ ଯଦି ମୋର ଚିହ୍ନିବାର ଶକ୍ତି ଥାନ୍ତା, ତାହାହେଲେ ମୋତେ ପୁଲିଶ ଗୁପ୍ତ ବିଭାଗରେ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତା ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଜ୍ୟୋତିଷ କହି ବେଶ୍ ଦିପଇସା କମାଇ ପାରୁଥାନ୍ତି ।" ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ନ କହିବାରୁ ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, "ଓଃ

ତାହେଲେ ଅଭିମାନ କଲ ନା କଣ ?" ଆଚ୍ଛା କହୁଛି ଶୁଣ—ଟିକଏ ଛଳନା ଦେଖାଇ ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ କହିଲେ, କହିଲ ଦେଖି ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, "ସେ ଜଣେ ନିଶ୍ଚୟ ଭଦ୍ର ମହିଳା ହେବେ ।" ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏପ୍ରକାର ଉତ୍ତର ପାଇ ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ ନ ହସି ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପାଖରେ ଥିବା ଯୁବତୀଟି, ଟିକଏ ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ଯୁବତୀଟି ଦେଖିବାକୁ ସାଧାସିଧା ଓ ସରଳ । ପରିପାଟିରେ ତାର ଥିଲା ଗୋଟିଏ ବ୍ଲାଉଜ ଓ ନୀଳବର୍ଣ୍ଣର ଜର୍ଜେଟ । ହାତରେ ଦୁଇପଟ କରି ସୁନା କାଚ ଓ ବାଁହାତରେ ସୁନାକାଚକୁ ଲାଗି ଗୋଟିଏ ଗ୍ରେଟ ଲେଡ଼ିଜ ଓ୍ୱାଚ୍ । ମୁହଁରୁ ଜଣାଯାଏ ଯୁବତୀଟି କୌଣସି ଆଭିଜାତ୍ୟ ବଂଶର କନ୍ୟା; କିନ୍ତୁ କୌଣସି କାରଣରୁ ଶଙ୍କିତା ।

ସହଦେବ ଏ ସମସ୍ତ ଶୁଣି ନିଜର କଥାକୁ ଗୁପ୍ତି ନ ରଖିପାରି କହିଲା, ନିଶ୍ଚୟ ଅବିବାହିତା ବୋଧହୁଏ ।

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, ଏତେବେଳ ହେଲାଣି, ତୋତେ ଗାଡ଼ି ଠିକ୍ କରିବା ପାଇଁ କହିଲି, କିନ୍ତୁ ଦେଖୁଛି, ତୋ କାନରେ ସେ କଥା ମୋଟେ ପଶିବାକୁ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା, କହି ସହଦେବ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ।

ଅଶୋକବାବୁ ଡେରି ହୋଇପାରେ ଭାବି, ପାନ ଆଠ ଦଶ ଖଣ୍ଡ ଓ ଗୁ ପାଇଁ ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀଙ୍କୁ ବିଦାୟ କଲେ । କଥାରେ ବାଧା ଦେଇ ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ କହିଲେ, "ତୁମର ତ ସବୁବେଳେ ସେହି ଏକା କଥା, ବିବାହ ନକରି ହୁଏତ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ କିମ୍ବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା । ମନୁଷ୍ୟର ସୁଖ ଦୁଃଖ, ଥିଲ ନଥିଲ କେତେବେଳେ ହେଲେ ଟିକଏ ବୁଝିବାକୁ ନାହିଁ, କେବଳ କାମ, କାମ ।"

"ଦେଖ ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ବେଶୀ ସୁବିଧା ଓ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦିଆ ଯାଉଅଛି । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତୁମେ ମୋତେ ଛୁଡ଼ପତ୍ର ଦେଇପାର ।"

"ତୁମର ସବୁବେଳେ ସେହି କଥା, ଏ ଝିଅଟି ତୁମ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ବହୁ ଦୂରରୁ ଆସିଛି । ତା କଥା ଟିକଏ ବୁଝ ।"

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅଶୋକବାବୁ, ପଚାରିଲେ "କଣ ମୋ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ, ମାନେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ।"

ହଁ, ଏ ହେଉଛନ୍ତି ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର କନିଷ୍ଠା କନ୍ୟା । ଘର ଦଶପଲ୍ଲା । ନାମ ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀ ।

ଓଃ, ହଁ ମୁଁ ଅସୀମବାବୁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନେ । ଆଜି ତାଙ୍କର କନ୍ୟାଙ୍କର ପାଦ ଆମ ଘରେ ପଡ଼ିବାରୁ ମୁଁ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେ କରୁଛି; କିନ୍ତୁ ଅସୀମବାବୁ କାହାନ୍ତି ?

ଯୁବତୀଟି ଶୋକାକୁଳ କଣ୍ଠରେ କହି ଉଠିଲା, "ଆପଣ ମୋର ବାପାଙ୍କର ବନ୍ଧୁ, ତେଣୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛି । ଆଶାକରେ ଆପଣ ଏ ବିପଦ ସମୟରେ କିଛି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ବାପା ଆପଣଙ୍କ ନାମ ମୋତେ ଅନେକ ସମୟରେ କହିଛନ୍ତି ଓ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କର କୌଶଳପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ-କଳାପ ମୁଁ ବହୁ ଥର ପଢ଼ିଛି ।"

ଅଯଥା ବିଳମ୍ବ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀ । ଦୟା ପୂର୍ବକ ଜଣାନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ବିପଦଟା କ'ଣ, ଓ ମୁଁ କି ପ୍ରକାର ଆପଣଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ ।

ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଖାଗଲା । ସେ କହିଲେ, ତାହାହେଲେ ମୁଁ କହୁଛି ଶୁଣନ୍ତୁ । ଏତିକିବେଳେ କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ

ଠନ୍ ଠନ୍ ହୋଇ ଆଠଟା ବାଜିଲା । କିନ୍ତୁ ସେହି ଘଣ୍ଟା ଶବ୍ଦ ସହିତ ଆଉ କେତେ ଗୁଡ଼ାଏ ଶବ୍ଦ ହେଲା, ତାହା ଅଶୋକବାବୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି । ଶବ୍ଦ ସହିତ କାଳିଆ କୁକୁରଟି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଭୁକି ଉଠିଲା, ଟେଲିଫୋନଟି କ୍ରିଂ, କ୍ରିଂ ହୋଇ ବାଜି ଉଠିଲା ଓ ତା ସହିତ ମଧ୍ୟ ଘୋଡାର ଟପ୍ ଟପ୍ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ।

ଘାବରାଇ ଉଠିଲା ଯୁବକଟି; କିନ୍ତୁ ଅଶୋକବାବୁ ଯେ ଏଥିରେ ଘାବରାଇବାର ଲୋକ ନୁହନ୍ତି । କାରଣ ସେ ଏ ପ୍ରକାର ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ଅନେକ ଥର ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ପ୍ରଥମେ କେଉଁଟିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବେ କିଛି ଠିକ୍ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ପ୍ରଥମେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କ ପ୍ରତି । ସେ ଦେଖିଲେ, ସେ କେହି ନୁହେ 'ସହଦେବ' । ସହଦେବ କହିଲା ଗାଡ଼ି ଠିକ୍ ଅଛି, ଆସନ୍ତୁ । ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ଭାବନା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ସେ ଭାବିଲେ ଯେ, ସହଦେବର ଆସିବା ଫଳରେ ବୋଧହୁଏ କୁକୁରଟି ଭୁକି ଉଠିଲା ଓ ଘୋଡାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଯଦି ଦେଖିଥାନ୍ତେ ସହଦେବ ରିକ୍ସରେ ଘୋଡା ଲଗାଇଛି ତେବେ ବୁଝିପାରିଥାନ୍ତେ ଶବ୍ଦ କିପରି ହେଲା ? ଏଣେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ଫୋନଟି ବାଜିବାରେ ଲାଗିଛି ।

ଅଶୋକବାବୁ ଫୋନ ଉଠାଇ ପଚାରିଲେ, ହ୍ୟାଲୋ, ମୁଁ ଅଶୋକ କହୁଛି । ଆପଣ କିଏ ?

—ମୁଁ ଡ଼ି. ଏସ୍. ପି. କହୁଛି ।"

—କ୍ଷମା କରିବେ ଟିକିଏ ପାରିବାରିକ ବିଷୟ ନେଇ ଯିବାରେ ବିଳମ୍ବ ଘଟିଛି, ଶୀଘ୍ର ଯାଉଛି ।"

ଶୁଣନ୍ତୁ, ଲାସ୍‌ଟି ପୋଷ୍ଟମାର୍ଟମ ପାଇଁ ପଠା ଯାଇଥିଲା । ରିପୋର୍ଟ ମିଳିଛି, ଯୁବତୀଟିକୁ ଖୁନ୍ କରାଯାଇଛି । ବଢ଼ିରେ ସେ ନଦୀରେ ଭାସି ଆସିନାହିଁ, ଭସାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

Is it ! ତାହାହେଲେ ଖୁବ୍ ରହସ୍ୟଜନକ । ହଁ ଶବଟିକୁ ପୋଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ; ମୁଁ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରଖିଥାନ୍ତୁ । ମୁଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାହାରିଲି ।

ଅଶୋକବାବୁ ଓ ଡ଼ି. ଏସ୍. ପି.ଙ୍କ ଭିତରେ ଫୋନରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିଥିବା ବେଳେ ସହକାରୀ ସହଦେବ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଖବର କାଗଜରୁ ପଢ଼ି ନେଇଛି । ସମାଜରେ ଲେଖାଅଛି—

କଟକ ତା ୧୭ । ୯ । ୫୫—(ନିଜ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କଠାରୁ)

ଆଜି ସକାଳେ କାଠଯୋଡ଼ି ନଈରେ ଗୋଟିଏ ଶବ ଭାସି ଆସିଛି । ଦେଖିଲେ ଜଣାଯାଏ ଜଣେ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ବଂଶୀୟ ଝିଅ ପରି । ଦେହରେ ସହସ୍ରାଧିକ ଟଙ୍କାର ଗହଣା ଅଛି । ନଈରେ ଗାଧୋଇବା ଲୋକେ ଲାଲବାଗ ଥାନାରେ ଖବର ଦେବାରୁ ପୋଲିସ ଲାଶଟିକୁ ଉଠାଇ ଆଣି, ପୋଷ୍ଟମାର୍ଟମ ପାଇଁ ପଠାଇଛନ୍ତି । ଅନେକ ମତ ଦିଅନ୍ତି, ଯୁବତୀଟି ବଢ଼ିରେ ଭାସି ଆସିଛି; କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ସନ୍ଦେହ କରନ୍ତି, ଯୁବତୀଟିକୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ପରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିବୃତି ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସହଦେବର ମୁଣ୍ଡରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର କଥା ଗୁଡ଼ିକ ପଶିଲା । ସେ ଠିକ୍ କରିନେଲା ଯେ ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ଡ଼ାକୁଦଳ ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ସେ ନିଜର ଚୀରସାଥି ପିସ୍ତଲଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିନେଲା ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଖର ସର୍‌ର୍ କଲା ଆସି ବସିଗଲା ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀଙ୍କ ଛାତିରେ ଏବଂ ସେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଚିତ୍କାର କରି ଟଳି ପଡ଼ିଲେ ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣ ଉପରେ । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ରାତିର ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭଙ୍ଗକରି ଗର୍ଜି ଉଠିଲା ପିସ୍ତଲଟି । ଗୋଟିଏ ନୁହେଁ ତିନୋଟି ଫାୟାରିଙ୍ଗ୍ । ଫାୟାରିଙ୍ଗ୍ କରିଥିଲା ସହଦେବ, କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଠିକ୍ ନଥିଲା । ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ କେହି ଅଜଣା ଗୋଟିଏ ନିରୀହ ବାଳିକାକୁ ହତ୍ୟା କରି ମିଶିଗଲା, ସେହି କଳା ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ।

ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ସହଦେବ ଘଟଣା ଜାଗାକୁ । ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଅଶୋକବାବୁ । ତାଙ୍କଘରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସାମନାରେ ଖୁନ୍ ! ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀଙ୍କ ଦେହରେ ପ୍ରାଣ ନଥିଲା ପରି ସେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ରାତି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଏଣେ ଦୁଇଥର ଡ଼ି. ଏସ୍. ପି. ଫୋନରେ ଡ଼ାକିଲେଣି । ସାମନାରେ ଖୁନ୍; ଅଶୋକ ବାବୁ କିଛି ଠିକ୍ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସହଦେବର ଡାକରେ ଅଶୋକବାବୁ ଚମକିଉଠି କହିଲେ, "ସହଦେବ, ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏସବୁ କଣ ଘଟିଗଲା ? ଆଚ୍ଛା ପଛକଥା ଭାବିବା ଲାଭନାହିଁ, ଗାଡ଼ି ଠିକ୍ ଅଛି ତ ?" ସହଦେବ ହଁ ଭରିଲା ।

ଥାନାକୁ ଶବଟିକୁ ନେଇଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶବଟିକୁ ଗାଡ଼ିରେ ରଖି ଦେଇ ସହଦେବ ଓ ଅଶୋକ ବାବୁ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେ । ସହଦେବ ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ୍ ଦେଲା ।

ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସି କହିଲେ, ମୋତେ ଏଠାରେ ଭୟ ଲାଗୁଛି, ମୋତେ ବି ତୁମ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଚାଲ ।

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, ଯେଉଁ ଲୋକ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜୀବନ ସଙ୍ଗରେ ଖେଳେ, ସେ ଲୋକର ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ତୁମେ ଏ ସାମାନ୍ୟ ଘଟଣାରେ ଡ଼ର ଯାଉଛ ? ସୁନନ୍ଦାଙ୍କର ଆଉ କିଛି କହିବାର ନଥିଲା । ପାନ ଡବାଟି ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଭୟଭୀତ ହରିଣୀ ପରି ଫେରିଲେ ।

ଗାଡ଼ି ଛୁଟିଛି ତିରିଶ ମାଇଲ ବେଗରେ । ଆଗରେ ପକ୍କା ସଡ଼କ । ଅସ୍ବାଭାବିକ ପବନ ଓ ଝଡ଼ ସହ ବର୍ଷାର ଆଗମନ । ଏକେତ ଅନ୍ଧାର ରାତି, ପୁଣି ବର୍ଷା ଓ ପବନ ରାତିକୁ ଆହୁରି ଦୁଇଗୁଣ ଭୟଙ୍କର କରି ଦେଉଛି । ତଥାପି ଗାଡ଼ି ଚାଲିଛି ଯେପରି ତାର ବର୍ଷା ଓ ପବନକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ରାସ୍ତାର ବିଜୁଳିବତୀ ଗୁଡ଼ିକ ଫ୍ୟୁଜ୍ ହୋଇ ଲିଭିଗଲା । ବୋଧହୁଏ ପାୱାର ହାଉସ ବର୍ଷାଯୋଗୁଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ବା ଖରାପ ହୋଇଗଲା, ନଚେତ୍ ଲାଇଟ୍ ଲିଭିବାର କୌଣସି କାରଣ ନଥିଲା । କେବଳ ଗାଡ଼ିର ଲାଇଟ୍ ଦ୍ବାରା ସାମନାଭାଗ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟପାଖ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ନଥିଲା । ଗାଡ଼ି ଚାଲିଛି । ଗାଡ଼ିର ଗତି ସହିତ ମଧ୍ୟ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ଚିନ୍ତାରର ବେଗ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଭାସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଅତୀତ ଜୀବନର ଘଟଣାବଳୀ ଗୁଡ଼ିକ । କେତେ ମର୍ଡ଼ର କେଶ୍ ସେ ସମାଧାନ କରିଛନ୍ତି ଓ କେତେ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀଟିକୁ କିଏ ଏବଂ କାହିଁକି ମାରିଲା, ବିଚାରି ବିଚାରି କୂଳକିନାର କିଛି ପାଉନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଘରେ ଓ ତାଙ୍କର ସାମନା ଉପରେ ଏସବୁ ଘଟିଗଲା । କି ଲଜ୍ୟାର ବିଷୟ । ଡି., ଏସ୍. ପି. ପଚାରିଲେ ସେ କଣ ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦେବେ, ସେଥିପାଇଁ କିଏ ଦାୟୀ ଓ କିଏ ଦୋଷୀ ହୋଇ ପାରେ ?

ପୋଲିସ୍ ଷ୍ଟେସନ ପ୍ରାୟ ନିକଟ ହୋଇ ଆସିଲାଣି । ମୋଡ଼ ବୁଲିଗଲେ ଥାନାର ମେନ୍ ଲାଇଟ ଦିଶିବ । ସହଦେବ ଗାଡ଼ିକୁ ମୋଡ଼ ବୁଲାଇ ଦେଇ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ କେଉଁ ଦିଗକୁ ଗାଡ଼ି କଟାଇବ ।

ସାମନା ଦିଗରୁ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ଆସୁଛି । ଜଣାଯାଏ ଡ୍ରାଇଭର ଯେପରି ମଧୁଆ । ଗାଡ଼ି ସ୍ପିଡ୍‌ରେ ଚାଲିଛି । କିନ୍ତୁ କେତେବେଳେ ବାଁ ତ କେତେବେଳେ ଡାହାଣ । ଲାଇଟ ଓ ହର୍ଣ୍ଣନାଦ ଦ୍ୱାରା ସହଦେବ ସଙ୍କେତ ଦେଲା; କିନ୍ତୁ ସବୁ ବେକାର ।

ଗୋଟିଏ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦରେ ଗାଡ଼ି ଦୁଇଟି ସାମନା ସାମନି ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅପର ପକ୍ଷର ଗାଡ଼ିରୁ କଳା କଳା କେତେ ଜଣ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ଓ ପରକ୍ଷଣରେ ଦୁଇପକ୍ଷରୁ ପିସ୍ତଲର ଆୱାଜ୍ । କେବଳ ଦୁଇଟି ସଟ୍ ପରେ ଅନ୍ୟ ଗାଡ଼ିଟି ପୁରା ସ୍ପିଡ୍‌ରେ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲା । ଅଶୋକବାବୁ ସହଦେବକୁ ଜୋରକରି କହି ଉଠିଲେ, ଗାଡ଼ି ଶୀଘ୍ର ବୁଲା; କିନ୍ତୁ ହାୟ ଗାଡ଼ିର ଗୋଟିଏ ଚକ ଫାଟି ଯାଇଛି । ପିସ୍ତଲ ମାଡ଼ରେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷର ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ମୃତବତ୍ ପଡ଼ି ରହିଛି; ଯେପରି ଜଣାଯାଏ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି ।

ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ଆନନ୍ଦର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ କାରଣ ଯଦିଓ ଗାଡ଼ିଟି ବିଷ୍ଟ କରିଥିବା ଯୋଗୁଁ ସେ ଦସ୍ୟୁଦଳର ପିଛା ଧରି ପାରିଲେ ନାହିଁ, ତଥାପି ଦସ୍ୟୁ ଦଳର ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ହାତ ପାଖରେ ପାଇପାରିଛନ୍ତି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଲୋକଟିର ଛାତିରେ ହାତ ଦେଇ ଦେଖିଲେ ଲୋକଟି ବଞ୍ଚିଛି । ସେ ତାଙ୍କର ନିଜ ଶକ୍ତି ଉପରେ ପୂରା ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ସେ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କର-ଲକ୍ଷ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇ ନାହିଁ । ପିସ୍ତଲର ଗୁଳି ଲୋକର ଛାତିରେ

ନ ବାଜ ଗୋଡ଼ରେ ବାଜନ୍ତୁ ଏବଂ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ଆଖି ଏଡ଼ାଇ ପାରନାହିଁ ସେ ଗାଡ଼ିର ଚାଳକ ପ୍ରତି । ଚାଳକଟି ପୁରୁଷ ନୁହେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀ । ଏତକ ସେ ବିଜୁଳିର ଆଲୋକରେ ଦେଖି ପାରିଥିଲେ ।

ଖୁନ୍ ପରେ ଖୁନ୍ । ଥାନା ପାଖରେ ଡକାୟତି; ତାର କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଇପାରେ । ଅଶୋକ ବାବୁ ସହଦେବ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିବା ବେଳେ ପଛପଟୁ ମଟର ସାଇକେଲ ଆସୁଥିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ପାରିଲେ । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ମଟର ସାଇକେଲ ନିକଟରୁ ନିକଟତର ହୋଇ ଆସିଲା ଓ ଜଣେ ପୋଲିସ ପୋଷାକଧାରୀ ଯୁବକ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁ ପିସ୍ତଲ ହସ୍ତରେ କହିଲେ, "Handsup" (ହ୍ୟାଣ୍ଡସ୍ ଅପ୍) ।

ଯୁବକଟି ମୃଦୁ ହସି ହାତ ଦୁଇଟି ଉପରକୁ ଉଠାଇଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରଶ୍ନହେଲା "ତୁମେ କିଏ" ?

ଏପରି ସମୟରେ ଥାନାରୁ ପୋଲିସ ଆସୁଥିବାର ଦେଖାଗଲା । ପିସ୍ତଲର ଆବାଜ ଓ ଗାଡ଼ିର ଶବ୍ଦରେ ଡ୍ୟୁଟିରେ ଥିବା ପୋଲିସ ବିଚାରି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଦଉଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । ପୋଲିସଙ୍କି ଆସିବାର ଜାଣି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ଟିକିଏ ସାହସ ଆସିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଯୁବକଟିର ମୁହଁ ମ୍ଳାନ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହି ଉଠିଲା, ଏ ଶବ କାହାର ?

ଅଶୋକ ବାବୁ ପିସ୍ତଲଟି ଯୁବକର ଛାତିରେ ଲଗାଇ କହିଲେ, "ପ୍ରଥମେ ତୁମର ପରିଚୟଟା ଦିଅ ଯୁବକ ?"

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଯୁବକଟି କହି ଉଠିଲା, "ଆପଣଙ୍କ

ନାମ ବୋଧହୁଏ ଅଶୋକ କୁମାର ଗୁପ୍ତ ଓ ସେ ବୋଧହୁଏ ଆପଣଙ୍କର ସହକାରୀ ସହଦେବ ଚୌଧୁରୀ ?"

ଜଣେ ଅପରିଚିତ ଯୁବକଠାରୁ ନିଜର ପରିଚୟ ପାଇ ଅଶୋକ ବାବୁ କମ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ନାହିଁ । ସହଦେବ ମଧ୍ୟ ।

ଯୁବକଟି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହି ଉଠିଲା, ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବେ, ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ମୁଁ ଜଣେ ପୋଲିସ ସାମ୍ବାଦିକ । ଅଳ୍ପଦିନ ହେଲା ମୁଁ କାମରେ ଯୋଗ ଦେଇଛି । ଆପଣଙ୍କୁ ଡି: ଏସ୍: ପି: ବାରମ୍ବାର ଫୋନ କରି ଆପଣଙ୍କ ଆସିବା ବିଳମ୍ବ ହେବାର ଦେଖି ମୋତେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଆପଣଙ୍କ ଘର ପାଖକୁ ଯାଇ ଆପଣ ନ ଥିବା ଖବର ଶୁଣି ଫେରି ଆସିଲି । ଭାଗ୍ୟର କଥା ଆପଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା ହୋଇଗଲା । ଦୟାକରି ଶୀଘ୍ର ଚାଲନ୍ତୁ, ଡି: ଏସ୍: ପି ଚିନ୍ତିତ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିବେ, କିନ୍ତୁ ଏ ଲୋକଟି କିଏ ?

ଆଗନ୍ତୁକ ଯୁବକଟିର ଉଦ୍ବେଗିତ ବ୍ୟବହାରରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ପୂର୍ଣ୍ଣମାତ୍ରାରେ ମୋଚନ ହୋଇଗଲା । ତାପରେ ସେ ଦେଖିଲେ ଯୁବକଟିର ଦେହରେ ପୋଲିସର ବ୍ୟାଜ । କିନ୍ତୁ ସେ ଯଦି ମଟର ସାଇକେଲଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥାନ୍ତେ, ତା'ହେଲେ ଜାଣିପାରିଥାନ୍ତେ ଲୋକଟି ପୋଲିସ ଲୋକ ହୋଇ ପୋଲିସର ମଟର ସାଇକେଲ ବ୍ୟବହାର ନ କରି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ନମ୍ବର ନଥିବା ମୋଟର ସାଇକେଲ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିଛି । ଅଶୋକ ବାବୁ ସନ୍ଦେହ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ପିସ୍ତଲଟି ନେଇ ପକେଟରେ ରଖିଲେ । ଯୁବକଟି ଶାନ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲା; କିନ୍ତୁ ପରକ୍ଷଣରେ ପୋଲିସଟି ପାଖାପାଖି ହୋଇ ଆସୁଥିବାରୁ ଟିକିଏ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଥିଲା ।

ଯୁବକଟି ହଠାତ୍ ମୋଟର ସାଇକେଲ୍ ପଛରେ ଆହତ ଲୋକଟିକୁ ରଖି କହିଲା "ଚାଲନ୍ତୁ ।" ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ଯୁବକଙ୍କ ପ୍ରତି ଉଚ୍ଚଳେମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ, ବରଂ ସେ ବିପକ୍ଷଦଳର ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ପାଇ ନିଜକୁ ଗର୍ବାନ୍ୱିତ ମନେକଲେ । ସହଦେବ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ପୂରାପୂରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରି ନଥିଲା । କାରଣ, ଯୁବକଟି କିପରି ଜାଣିଲା ଯେ ଗାଡ଼ିଟି ଖରାପ ହୋଇଛି । ସହଦେବ ବିସ୍ମୟରେ ଚିନ୍ତିତ ଥିବାବେଳେ ପୋଲିସଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା; ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବଙ୍କୁ ପୋଲିସ କାଇଦାରେ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇ ସାରିବାପରେ ସମସ୍ତ ଖବର ଅବଗତ ହୋଇ ପାରି ମୋଟର ସାଇକେଲ ଉପରେ ବସିଥିବା ଯୁବକଟିକୁ ଦେଖି ଚକିତ ଭାବରେ ପଚାରି ଉଠିଲା, ଏ ଯୁବକଟି କିଏ ?

ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ପୋଲିସର ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋଟର ସାଇକେଲର ଘଡ଼ ଘଡ଼ ଆବାଜ ଚମକାଇ ଦେଲା । ସେ ଦେଖିଲେ ଯୁବକଟି ମୋଟର ସାଇକେଲ ଘୁରାଇ ନେଇ ଆହତ ବ୍ୟକ୍ତିଟିକୁ ସଙ୍ଗରେ ଧରି ତାର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଚାଲି ଯାଉଛି ।

ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ଫାୟାର କରିବା ମନୋରଥ ବିଫଳ ହେଲା; ଯେହେତୁ ତାଙ୍କର ପିସ୍ତଲରେ ଥିବା ଗୁଳି ସେ ପ୍ରଥମରୁ ବ୍ୟବହାର କରି ସାରିଥିଲେ । ପାଖରେ ଥିବା ପୋଲିସଟି ବୋକାଙ୍କ ପରି ଚାହିଁ ରହିଥିଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ନିଜକୁ ନିଜେ ବିଶ୍ୱାସ କରି-ପାରିଲେ ନାହିଁ, । ଭାବିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କ ଆଉ କାମ କରୁନାହିଁ । ପୋଲିସଟିକୁ ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ଜଗାଇ ରଖିଦେଇ ସେ ସହଦେବ ସାଙ୍ଗରେ ଥାନା ଅଭିମୁଖରେ ଚାଲିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ

ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ରଖିଥିବା ଶବଟିର କଥା ପୁରାପୂରି ଭୁଲି ଯାଇ ଥିଲେ ।

ଡି. ଏସ୍. ପି. ମୁଣ୍ଡରେ ହାତଦେଇ ଭାବନାରେ ରତ । ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବଙ୍କୁ ଦେଖି ତାଙ୍କର ଭାବନାର ଖିଅ ଛିଣ୍ଡିଗଲା । ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇ ବସିବାପାଇଁ ଦୁଇଟି ଚେୟାର ଦେଇ ସେ ନିଜେ ବସିଲେ । ଡାକିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ୍ ଆସି ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ଠୁକି ଆଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲା । ଡି. ଏସ୍. ପି. ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ସିଗାରେଟ ଓ ଚା ଆସିଲ ପାଇଁ ବରାଦକଲେ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆଦେଶ ପାଳନ ହେଲା । ତିନିହେଁ ସିଗାରେଟ ଲଗାଇଲେ । ସହଦେବର ମୁଣ୍ଡରେ ଏସବୁ କିଛି ପଶୁ ନ ଥାଏ । ସେ ରାତି ବେଶୀ ହେବାର ଦେଖି ଖାଇବା କଥା ନେଇ ଚିନ୍ତାକରୁଥାଏ କିନ୍ତୁ ଡି. ଏସ୍. ପି ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀର ମୃତ୍ୟୁ ବିଷୟରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ କହି ତାଙ୍କ ହାତରେ କେସ୍‌ଟି ସମର୍ପି ଦେବାକୁ ଭାବୁଛନ୍ତି । ସେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଅଶୋକବାବୁ ଓଲଟି ତାଙ୍କୁ ଦୁଇ ଦୁଇଟି ମର୍ଡ଼ର କେସ୍ ବିଷୟ ଜଣାଇବେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଡି. ଏସ୍. ପି ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁଙ୍କୁ ଏ ବିଷୟ କିପରି ଜଣାଇବେ ଭାବିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ନୁହେଁ ଦୁଇ ଦୁଇଟି ମର୍ଡର କେସ୍ । ତେଣୁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଗଲା ସେ ଆଣିଥିବା ଶବଟିକୁ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଛାଡ଼ି ଆସିଛନ୍ତି । ସେ ସହକାରୀ ସହଦେବକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶବଟିକୁ ନେଇ ଆସିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ସହଦେବ ଚମକି ଉଠିଲା, କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ କନେଷ୍ଟବଲଟି ଗାର୍ଡ ଦେଉଥିବା କଥା କହିଲା ।

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, "ନିରାପଦ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଶବଟିକୁ ଏଠାକୁ ନେଇ ଆସିବା ଦରକାର ।"

ସହଦେବ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ସେଠାରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା । କିନ୍ତୁ ସେଠାକୁ ଯାଇ ସେ ଯାହା ଦେଖିଲା ତାର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ ।

ଏକଣ ! ପୋଲିସଟି ମରିପଡ଼ିଛି ଓ ଗାଡ଼ିରୁ ଶବଟି ଗାପୁବ ହୋଇଛି । ବିସ୍ମିତ ହେଲା ସହଦେବ, ଖୁନ୍‌ପରେ ଖୁନ୍ !

ଏକଥା ଶୁଣି ଅଶୋକବାବୁ ଏତେଦୂର ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଗଲେ ଯେ, ଯଦି ଡ଼. ଏସ୍ ପି. ସାହେବ ତାଙ୍କୁ ଧରି ପକାଇ ନଥାନ୍ତେ ତା ହେଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ସେଠାରେ ପିଟି ହୋଇ ଚେୟାର ଉପରୁ ପଡ଼ିଥାନ୍ତେ ।

ଡ଼. ଏସ୍. ପି.ଙ୍କ ପାଟିରୁ ବାହାରିଗଲା ଘଟଣାକଣ ?

କହୁଛି ଶୁଣନ୍ତୁ, ଆପଣ ଦୁଇଥର ଡ଼ାକିବାପରେ ମୁଁ ଗାଡ଼ି ନେଇ ଘରୁ ବାହାରିବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ହଠାତ୍ ଜଣେ ଯୁବତୀ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରବେଶକଲେ । ତାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ଖବର ଶୁଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଗୋଟିଏ ଶରଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁହୁଏ । ସେ ଶବଟିକୁ ଧରି ଆସିବାବେଳେ ହଠାତ୍ ପବନ ସହ ବର୍ଷା ହେଲା ଏବଂ ପରେ ଯାହା ଘଟଣା ଅଶୋକବାବୁ ଡ଼. ଏସ୍. ପି.ଙ୍କୁ କହିଗଲେ ।

ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ।

ନୀରବ ରହିଲେ ଅଶୋକବାବୁ ।

ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭଙ୍ଗକରି ଡ଼. ଏସ୍. ପି. ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ ପଚାରିଲେ ତାହାହେଲେ ଆପଣ ସେ ଯୁବତୀଟିକୁ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି ?

ନା କିପରି ଚିହ୍ନିବି ? କିନ୍ତୁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଥମେ ଆଣି ମୋ ସଙ୍ଗେ ପରିଚୟ କରାଇଦେଲେ, ଯେତିକି ଜାଣେ ସେତିକି ।

ତାହେଲେ ସେ କାହିଁକି ଆସିଥିଲେ ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସେ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ ଶରଦ୍ୱାରା ମରାଗଲା
'ତା ହେଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟ କହିବାକୁ ଆସିଥିଲା ।

'ମୋର ସେୟା ମନେହୁଏ ।'

ସହଦେବ କିଛି କହିବ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲା । କଥାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ସେ କହିଲା ବୋଧହୁଏ ଆତତାୟୀ ମୋତେ କିମ୍ବା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ ଆସିଥାଇ ପାରେ । ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ କହିଲେ, ହଁ ତା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥାଇ କେହି କାହାକୁ ମାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବା କାହିଁକି ମାରିବ ?

ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ କହିଲେ, ହୁଏତ ଆପଣ ଏ କେସ୍‌ର ଭାର ନେଇଛନ୍ତି ଜାଣିପାରି ଆପଣଙ୍କୁ ଏଥିରୁ ନିବର୍ତ୍ତାଇବା ପାଇଁ ଆସିଥିବ ।

ତା ସତ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତା, ମାତ୍ର ସେତେବେଳକୁ ଖେଳର ଆରମ୍ଭ ମାତ୍ର । ଆମେ ମଧ୍ୟ ତଦନ୍ତ ବିଷୟ ସେତେବେଳକୁ ଆମ ହାତକୁ ନେଇ ନଥିଲୁ । ତା ଛଡ଼ା ସେ ଆମ ମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତିରେ ଅନ୍ୟ କାହାରିକୁ ନମାରି କେବଳ ସେହି ଯୁବତୀଟିକୁ କାହିଁକି ମାରି ଦେଇ ଚାଲିଗଲା ।

ସହଦେବ କହିଲା, ତାହେଲେ ସେ ଶର ମାରିବାରେ ନିଶ୍ଚୟ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ ।

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ କୌଣସି କୂଳ କିନାରା ନ ପାଇ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ "ଯୁବତୀଟି ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଆଉ କିଛି କହି ନାହାନ୍ତି ?"

"ନାଁ କିଛି କହି ନାହାନ୍ତି ।"

"ତା ହେଲେ ଆତତାୟୀ ବଡ଼ ଧୂର୍ତ୍ତ ଜଣାଯାଉଛି ।"

"ତା ନୋହିଥିଲେ ଆଖି ସାମନାରେ ଦୁଇ ଦୁଇଟା ଖୁନ୍ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।"

"ତାପରେ ସେ ତାର ନିଜ ଦଳର ଆଘାତ ପାଇଥିବା ଯୁବକଟିକୁ ନେଇ ଯିବାରେ କିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ମୃତ ଯୁବତୀଟିକୁ କାହିଁକି ନେଲା ?

"ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହତ୍ୟା କରିଥିଲା ।"

"ଆଚ୍ଛା, ଯୁବତୀଟି ଦେହରେ କିଛି ଗହଣା ଗାଣ୍ଠି ଥିଲା ?"

"ହଁ ପ୍ରାୟ ତିନିଶହ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗହଣା ଗାଣ୍ଠି ଥିଲା । ତା ଛଡ଼ା ହାତରେ ପ୍ରାୟ ତିନିଶ ଟଙ୍କାର ଗୋଟିଏ ଓମେଗା ଘଣ୍ଟା ଥିଲା ।"

"ନାଁ, ଧନ ଲୋଭରେ ନୁହେ ।"

"ତାହେଲେ? ପର ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ଚମକି ଉଠିଲେ ଅଶୋକ ବାବୁ, ଆଖି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ଓ ମୁହଁରେ ଆନନ୍ଦର ତେଜ ଖେଳିଗଲା । ସେ ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁଙ୍କୁ କହିଲେ ଆଚ୍ଛା, ନଈରେ ଯେଉଁ ଶବଟି ଭାସି ଆସିଥିଲା, ତାକୁ ଅଣାନ୍ତୁତ ।

ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ ଆଦେଶ ଦେବାକ୍ଷଣି ଦୁଇଟି ପୋଲିସ ଶବଟିକୁ ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟ୍ରେଚରରେ ପକାଇ ଆଣିଲେ । ଗନ୍ଧରେ ନାକ ଫାଟି ଯାଉଛି । ଶବଟିକୁ ଦେଖିଲେ ଚିହ୍ନିବା ଅସମ୍ଭବ ହେଉଛି ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଦେଖିବାକ୍ଷଣି ତାଙ୍କର ଆଖି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଗଲା । ଗନ୍ଧରେ ନାକଫାଟି ଯାଉଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସେ ଶବଟିକୁ

ନଦେଇଖି ଚୁହିଁ ରହିଲେ । କିଛି କ୍ଷଣପରେ କହିଲେ ଦୟାକରି ପୋଷ୍ଟମାର୍ଟମ ରିପୋର୍ଟଟି ମଗାନ୍ତୁ ।

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁଙ୍କ ଆଦେଶ ମାନେ ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ ପୋଷ୍ଟ ମାର୍ଟମ ରିପୋର୍ଟଟି ଆଣି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଚାଲିଗଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ରିପୋର୍ଟଟି ପଢ଼ି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲେ ନାହିଁ, ବରଂ ଆନନ୍ଦରେ ହସି ଉଠିଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ସହଦେବ ହସୁଥିବାର ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା, "କ'ଣ ପାଗଳ ହୋଇ ଗଲନା କ'ଣ ?"

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଏଁ କଣ କିଛି ତଥ୍ୟ ପାଇ ପାରୁଛନ୍ତି ?

ଅଶୋକ ବାବୁ ଉତ୍ତେଜିତ ଭାବରେ ପାଇଛି, ପାଇଛି ବୋଲି କହି ଉଠିଲେ ।

"କଣ ଶୁଣେ ?"

"ପୋଷ୍ଟ ମାର୍ଟମ ରିପୋର୍ଟରୁ ମିଳୁଛି ଯୁବତୀଟିର ତୋଟି ଚିପା ହୋଇ ମରା ଯାଇଛି ।"

ହଁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରଥମରୁ ଫୋନରେ ସେ କଥା ଜଣାଇଥିଲି ।

ଏହାଛଡ଼ା ଆଉରି ଗୋଟିଏ ସୂତ୍ର ଏଥିରୁ ମିଳୁଛି, ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି ।

"ନାଁ ।"

ଏହି ଯୁବତୀର ଚେହେରା ସହିତ, ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ହତ୍ୟା ହୋଇଥିବା ଯୁବତୀଟିର ଚେହେରା ବିଲକୁଲ ମିଶି ଯାଉଛି ।

"ଏ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଜନକ ବିଷୟ ।"

"ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ବିଷୟ କିଛି ନୁହେଁ, ବୋଧହୁଏ ଦୁଇ ଭଉଣୀ ହେବେ ।"

"କିନ୍ତୁ ଏତ ନଈରେ ଭାସି ଆସିଛି !"

"ଭାସିଆସିନାହିଁ, କେହି ମାରି ଭସାଇ ଦେଇଛି । ପୋଷ୍ଟ ମାର୍ଟମ ରିପୋର୍ଟ ପାଇ ସୁଦ୍ଧା ଆପଣଙ୍କ ସେ ଭ୍ରମ ଧାରଣା ଦୂର ହୋଇନାହିଁ ।"

ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣି, ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ଟିକିଏ ଲଜ୍ଜିତ ହେଲେ ।

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ସିଗାରେଟରେ ଅଗ୍ନିସଂଯୋଗ କରି ଅଶୋକ ବାବୁ ଓ ସହକାରୀ ସହଦେବ ଆଡ଼କୁ ସିଗାରେଟ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ସିଗାରେଟରେ ଅଗ୍ନିସଂଯୋଗ କରି ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବ ଓଠରେ ଚାପି ଧରିଲେ ।

ନିସ୍ତବଧତାକୁ ଭଙ୍ଗକରି, କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ 'ଠନ୍' କରି ଗୋଟାଏ ବାଜିଲା । ସହଦେବ ଘଣ୍ଟା ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ କହିଲା, ରାତି ଗୋଟାଏ ହେଲାଣି ଆଜି ଆଲୋଚନା ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଉ କାଲି ବିଚାର କରିବା ।

ଅଶୋକବାବୁ ଏଥିରେ ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ, ନାହିଁ ଆଜି ରାତି ଶେଷ ସୁଦ୍ଧା ଏ ବିଷୟ ତଦନ୍ତ କରି କାଲି ଯୁବତୀର ବାସସ୍ଥାନ ଦଶପଲ୍ଲାକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ବି ଏଥିରେ ଏକମତ ହୋଇ କହିଲେ, ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ କାଲିଠାରୁ ଅପରାଧୀକୁ ଧରିବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅଶୋକବାବୁ କଥୋପକଥନରେ ଯବନିକାପାତ କରି କହିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଭସି ଆସିଥିବା ଯୁବକଙ୍କର ଅଳଙ୍କାରପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଆଣନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ । ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ଗହଣା ବାକ୍ସଟିକୁ ଆଣିବାପାଇଁ ଗୋଟିଏ କନଷ୍ଟେବଲକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । ପୁନରପି ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, "ଯଦି ଗହଣାଗାଣ୍ଠି ପାଇଁ ଯୁବକଟିକୁ ମରା ଯାଇଥାନ୍ତା, ତାହେଲେ ଆତତାୟୀ ଗହଣା ସହ ଶବଟିକୁ ନଦୀରେ ଭସାଇ ନଥାନ୍ତା ।"

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ କଥାରେ ସମ୍ମତ ହୋଇ କହିଲେ ହୁଏତ ଯୁବକଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତାରିତ ହୋଇ ଆତତାୟୀ ହତ୍ୟା କରି ଥାଇପାରେ ।

ଅଶୋକବାବୁ ଏଥିରେ ଏକମତ ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ କହିଲେ ଯଦି ପ୍ରତାରିତ ହୋଇଥାନ୍ତା ତାହାହେଲେ ଦସ୍ୟୁ ତାକୁ ଜୀବନରେ କଦାପି ମାରି ନ ଥାନ୍ତା; ବରଂ ହରଣଚାଳ କରି ନେଇଥାନ୍ତା । ହୁଏତ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମହତ୍ ହୋଇ ଥାଇପାରେ । ସେ କୌଣସି ସନ୍ଧାନ ଏ ଯୁବକଟି ପାଖରୁ ପାଇଛନ୍ତି । ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାକୁ ମାରି ତାର ମନର ଅଭିଳାଷିତ ବସ୍ତୁ ପାଇ ପାରିଛି ।

ଏ ଭିତରେ କନଷ୍ଟେବଲଟି ଆଣି ଅଳଙ୍କାରଗୁଡ଼ିକ ରଖି ଦେଇଗଲା । ଅଶୋକବାବୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପ୍ରଥମେ ଦେଖିନେଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ହତାଶ ହେଲେ, ତାଙ୍କର ଅଭିଳାଷିତ ହାରଟି ନ ପାଇ । ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀଙ୍କ ବେକରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିବା ହାର ସଙ୍ଗେ ମିଶି ଯାଉଥିବା ହାର, ସେ ଯୁବକଟି ବେକରୁ ପାଇବେ ବୋଲି ଆଶା କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ନ ପାଇ ହତାଶ ହୋଇ ସହଦେବକୁ ଭଲ ଭାବରେ ତଦନ୍ତ କରିବାକୁ କହିଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁ ନିଜର ଭାବନାରେ ରତ ଥିବାବେଳେ ସହଦେବ କିଛି ସମୟ ତଦନ୍ତ କରି ଗୋଟିଏ ହାର ବାହାର କରି କହିଲେ, "ଏ ହାରଟାକୁ ତ ତୁମେ ଖୋଜୁ ନଥିଲ ?"

ଚମକି ଉଠିଲେ ଅଶୋକବାବୁ "ହଁ ଠିକ ଏହି ହାର ।"

ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ ପଚାରିଲେ; "କଣ ଆପଣ ଏପରି ହାର କେବେ ଦେଖିଥିଲେ ?"

"ହଁ ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀଙ୍କ ଗଳାରେ ଠିକ୍ ଏହିପରି ଗୋଟିଏ ହାର ମୁଁ ଦେଖିଥିଲି ।"

"ଏଥିରେ କିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର ନାହିଁ । ହୁଏତ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରୁ କିଣା ହୋଇଥିବ ।"

"ନା, ମୋର ମନେହୁଏ ଦୁଇଟିଯାକ ହାର ଗୋଟିଏ କମ୍ପାନୀରେ ଗଢ଼ା ।

ହଁ ତା ବି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ବୋଧହୁଏ ଗୋଟିଏ କମ୍ପାନୀରୁ ଉଭୟେ ଖରିଦ କରିଥାଇ ପାରନ୍ତି ।

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, "ମୋର ମନେହୁଏ ଏକ ସମୟରେ ଦୁଇଟିଯାକ ହାର କିଣାଯାଇଛି; ଗୋଟିଏ ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀଙ୍କ ପାଇଁ ଓ ଅନ୍ୟଟି ଏ ଯୁବତୀଟି ପାଇଁ ।"

"ଆଚ୍ଛା ଏ ପ୍ରକାର ପ୍ରମାଣ ଆପଣ କିଛି ପାଇଛନ୍ତି ।"

ହଁ ପାଇଛି, ଦେଖନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ସାମନାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଶବ ଏବଂ ମୃତ ସୁପ୍ରଭା ଦେବୀ ଦୁଇ ଭଉଣୀ ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଉଭୟେ ଆଜି ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପତିତ । ଉଭୟଙ୍କ ଚେହେରା ଓ ହାର ଦୁଇଟିରୁ ମୁଁ ଏହା ଜାଣି ପାରୁଛି ।

ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ କଥାଟିକୁ ଜଟିଳ ଭାବି କହିଲେ, ଜଣକୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇ ନଦୀରେ ଭସାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଶରଦ୍ୱାରା ମରାଯାଇଛି । ଏଦ୍ୱାରା ତଥ୍ୟ ଭେଦ କରିବା କଷ୍ଟକର ।

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, "କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ପଡ଼ିବ, ନଚେତ୍ ଗୁଇନ୍ଦା ବିଭାଗ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ।"

"ଏହା ଥଟ୍ଟାର ବେଳ ନୁହେଁ ଅଶୋକବାବୁ, ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଏ କେସ୍‌ର ଭାର ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର ହୋଇଛି । ତେଣୁ ମୋ ଅପେକ୍ଷା ଆପଣଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ବେଶୀ ।"

ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ଧାରଣା ହଠାତ୍ ବଦଳି ଯିବାରୁ ସେ ପୁନରପି ଅଳଙ୍କାର ଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପରୀକ୍ଷା କରୁ କରୁ ହାରର ପଛପଟେ ଇଂରେଜିରେ କିଛି ଲେଖା ଥିବାର ସେ ଦେଖି ପାରିଲେ । ରାତିରେ ଭଲଭାବରେ ଜଣା ନ ପଡ଼ିବାରୁ ସେ ଏକୁଟିଆ ଘରେ ପରୀକ୍ଷା କରିବେ ଭାବି କହିଲେ ଆଚ୍ଛା ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ, ଆଜି ରାତି ବହୁତ ହେଲାଣି, ଆଜିର ବିଷୟ ଏତିକିରେ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଉ, କାଲିକି ବିଚାର କରିବା ।

ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ, କାରଣ ସେ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହେବେ ବୋଲି ଚିନ୍ତିତ ଥିଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁ ସଙ୍ଗରେ ହାରଟି ନେବାପାଇଁ ଅମୂଲ୍ୟବାବୁଙ୍କର ଅନୁମତି ଚାହିଁଲେ । ଅମୂଲ୍ୟବାବୁଙ୍କର ମନା କରିବାକୁ ଯୁ ନଥିଲା; ତେଣୁ ସେ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଦେଲେ ।

ହାରଟି ସଙ୍ଗରେ ଧରି, ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହକାରୀ ସହଦେବ ଦୁହେଁ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ଘର ଏହି କଟକ ସହରରେ କିନ୍ତୁ ସହଦେବର ଘର ସୁଦୂର ମଫସଲରେ । ଦୁହେଁ ରେଭେନ୍‌ସା କଲିଜିଏଟ୍ ସ୍କୁଲରୁ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ପାଶ୍ କରି ରେଭେନ୍‌ସା କଲେଜରେ ନାମ ଲେଖାଇଥିଲେ । କୃତିତ୍ୱର ସହିତ, ବି:ଏ: ପାଶ କରି ସାରିବା ପରେ, ଗୁଇନ୍ଦା ବିଭାଗରେ ଟ୍ରେନିଂ ପାଇଲେ । ସେଥିରେ କୃତିତ୍ୱର ସହିତ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ । ଦୁହେଁ ନିଜର ଚେଷ୍ଟାଦ୍ୱାରା, ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଗୁଇନ୍ଦା ବିଭାଗରେ କାମ କରୁଛନ୍ତି ।

ଅଶୋକବାବୁ ବିବାହିତ, ସହଦେବ ବିବାହ କରିନାହିଁ । ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଏକାଠି ରହନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ, ଯେଉଁ କାମ ପଡ଼େ ସେ ଦୁହେଁ ପ୍ରାଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଇ କାମ କରନ୍ତି ।

ସହଦେବ ସକାଳୁ ଉଠି, ରି ଟେବୁଲ୍ ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା, ଅଶୋକବାବୁ ଶୋଇ ନାହାନ୍ତି । ସେ ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ଗୋଟାଏ ଚେୟାରରେ ବସିଛନ୍ତି, ଟେବୁଲ ଉପରେ ହାରଟି ପଡ଼ିଛି । ହାତରେ ଜଳନ୍ତା ସିଗାରେଟ ଓ ଘରଟାଯାକ ପୋଡ଼ା ଦିଆସିଲି କାଠି, ଖଣ୍ଡିଆ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଅଶୋକବାବୁ ସହଦେବକୁ ଦେଖି ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲେ, ଆମର ବମ୍ବେ ଅଭିଯାନ ଏତେଶୀଘ୍ର ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବି ନଥିଲି । ସହଦେବ କିଛି ବୁଝି ନ ପାରି ବିସ୍ମିତ ଭାବରେ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କୁ କେବଳ ଚାହିଁବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅଶୋକବାବୁ ହାରଟିକୁ ସହଦେବ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ ଦେଖ, ହାରର ପଛପଟେ "ବମ୍ବେ ଦେଶାଇ ଏଣ୍ଡ୍ ଚୌଧୁରୀ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍" ଲେଖା ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଏ ହାର ନିଶ୍ଚୟ ସେହି

କମ୍ପାନୀରୁ ଖରିଦ ହୋଇଛି । ସେଠାକୁ ଯାଇ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ ଜଣାଯିବ, ସେ ହାର କିଏ ଖରିଦ୍ କରିଛି ।

ସହଦେବ କମ୍ପାନୀ ଯିବା କଥା ଶୁଣି ମନେ ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲ, ଆପଣ ରାତିସାରା ଅନିଦ୍ରା ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାଆନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ର ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଆସନ୍ତୁ; ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛି ମୋର ନିତ୍ୟକର୍ମ କରି ଆସିବି ।

× × ×

ଆଇନା ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଅଶୋକ ବାବୁ ନେକ୍-ଟାଇଟାକୁ ଭିଡୁ ଭିଡୁ ସହଦେବକୁ କହିଲେ, ଆଜିର ଅଭିଯାନ ବୋଧହୁଏ ଜୀବନ ମରଣ ସମସ୍ୟାରେ ପରିଣତ ହେବ । ମାମଲା କିଛି ଜଟିଳ ଧରଣର ଜଣା ଯାଉଛି ।

ସହଦେବ ଘୋଡାର ଫିତା ବାନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧୁ କହିଲା, ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଥାନାକୁ ଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ସୁନନ୍ଦା ଦେବୀ ପାନ ଭାଙ୍ଗୁ ଭାଙ୍ଗୁ କହିଲେ, ମୁଁ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ଘିଅ ଦୀପ ବସାଇଛି, ଶୁଭରେ ଶୀଘ୍ର ଫେରି ଆସିବ ।

ଠୋ, ଠୋ, ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ଅଶୋକ ବାବୁ, କାରଣ ସେ ଦେବୀ ଦେବୀଙ୍କୁ ନିଜର ଶକ୍ତିଠାରୁ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସଦରଥାନା ଫାଟକରେ ଗାଡ଼ି ରୋକିଲା; ଦୁହେଁ ଓହ୍ଲାଇ ଥାନା ଭିତରକୁ ଗଲେ । ପୂର୍ବରୁ ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସିଥିଲେ ।

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ, ଅଶୋକ ବାବୁ ଓ ସହଦେବଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ, ଆସନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ କେସ୍ ସମର୍ପଣ କରି ମୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ

ହେବ ଓ ଆପଣମାନେ ଆପଣଙ୍କର ଦଶପଲ୍ଲୀ ଅଭିଯାନରେ ବାହାରବେ । ହଁ ହାରଟିକୁ ଆଣିବାକୁ ଭୁଲ ନାହାଁନ୍ତ ?

ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ, ମାମଲା ଆହୁରି କିଛି ଉଚ୍ଚସ୍ତରରେ ଅଛି, କହି ଅଶୋକ ବାବୁ ହାରଟିକୁ ପକେଟରୁ କାଢ଼ି ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ହାରଟି ନେଇ ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରଖି ଦେଉଥିବା ସମୟରେ ଅଶୋକ ବାବୁ ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ଲେନ୍‌ସଟିକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ, ପ୍ରଥମେ ଏହା ସାହାଯ୍ୟରେ ହାରଟିକୁ ଦେଖନ୍ତୁ ।

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ହାରଟିକୁ ଲେନ୍‌ସ ସାହାଯ୍ୟରେ ଦେଖିଲେ, ହାରଟି ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାର ଘଷି ହୋଇ ଯାଇଛି । ବୋଧହୁଏ ଏହା ଦୁଇ କିମ୍ବା ତିନବର୍ଷ ବ୍ୟବହାର ହୋଇ ସାରିଛି; କିନ୍ତୁ ଇଂରେଜୀରେ ଲେଖାଥିବା "ଦେଶାଇ ଏଣ୍ଡ ଚୌଧୁରୀ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ" ବାକ୍ସେ ଦେଖି ପାରିଲେ । ସେ କହିଲେ, ତାହାହେଲେ କଣ ଏ କମ୍ପାନୀ ହତ୍ୟା ସହିତ ସଂପୃକ୍ତ ଅଛି ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି ?

ଅଶୋକ ବାବୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଉତ୍ତରଟିଏ ଦେବାକୁ ଯାଇ କହିଲେ, ନା ତା ନୁହେଁ, ହୁଏତ ସେଠାକୁ ଗଲେ କିଛି ଖବର ଜଣାପଡ଼ି ପାରେ ।

"ଯେପରି ଆପଣଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ସେପରି କରନ୍ତୁ । ମୋର ସେଥିରେ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ହାତରେ କେସ୍‌ଟିକୁ ସମର୍ପି ଦେଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଛି ।"

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, ଯେପରି ଇଚ୍ଛା ତା ନୁହେଁ, ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି, ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଟନ୍ତି ।

ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି "ଦେଶାଇ ଏବଂ ଚୌଧୁରୀ କମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ୍" ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କର ହୋଇଥିବ ।

ତାହାହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଚୌଧୁରୀ ବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଦଶପଲ୍ଲା ଯିବାକୁ ହେବ ।

ହଁ ମୋର ମଧ୍ୟ ସେହି ଭାବନା ।

ଅମୂଲ୍ୟ ବାବୁ ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ କାଗଜପତ୍ର ଆଣି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ଦେଇ ତାଙ୍କର ଶୁଭ ମନାସିଲେ । ଅଶୋକ ବାବୁ ଓ ସହଦେବ ଦୁହେଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ କାଗଜପତ୍ର ଓ ଅର୍ଡ଼ର ଧରି ଗୃହ ଅଭିମୁଖରେ ଯାତ୍ରା କଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବ ନିଜ ନିଜର ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସରଞ୍ଜାମ ବନ୍ଧାବନ୍ଧି କରି ସମୟର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଲେ । ଏ ଭିତରେ ସେ ତାଙ୍କର ଖାଇବା ସାରି ନେଇଥିଲେ ।

୫ଟା ବେଳେ, ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟେସନ୍‌ରେ ଲାଗିଲା । ଦୁହେଁ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ସେକେଣ୍ଡ କ୍ଲାସ ଟିକେଟ କରି ଗାଡ଼ିରେ ଚଢ଼ିଲେ । ଏଥିପ୍ରତି କାହାରି ହେଲେ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନାହିଁ । ଅନ୍ଧାରକୁ ଭେଦି ଗାଡ଼ି ଚାଲିଛି ତୀବ୍ର ଗତିରେ । ଯେପରି ତାର ଅନ୍ଧାରକୁ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନାହିଁ । ଅଶୋକ ବାବୁ ଖବର କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇଲା ବେଳେ ସହଦେବ ତାର ଢୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଖୋର୍ଦ୍ଧା ରୋଡ଼ରେ ଓହ୍ଲାଇ ସେ ଦଶପଲ୍ଲା ଯିବେ, ତେଣୁ ଅଳ୍ପ କେଇଟା ଷ୍ଟେସନ ।

ଟ୍ରେନଯାଇ ଖୋର୍ଦ୍ଧା ରୋଡ଼ରେ ଲାଗିଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ସହଦେବକୁ ଉଠାଇ ଦେଇ ତର ତର ହୋଇ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲେ । ପାନ, ବିଡ଼ି, ସିଗାରେଟ ଡାକ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାବୁ କୁଲି

କୁଲି, ଡାକ ଶୁଣାଗଲା । ସଙ୍ଗେ, ସଙ୍ଗେ ଜଣେ କୁଲି ଦୌଡ଼ି ଆସି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କର ବେଡ଼ିଙ୍ଗଟି ଛଡ଼ାଇ ନେଇ, ବାବୁ କେଉଁ ଆଡ଼େ ଯିବେ ବୋଲି ପଚ୍ଚାରିଲା ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ମୁଣ୍ଡାଇ ଆଗରେ ଆଗରେ ଚ୍ଚାଲିଲା । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହ କରିବାର କିଛି ନାହିଁ । କୁଲିର ମୁହଁକୁ ମଧ୍ୟ ଚ୍ଚାହିଁବାର କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ କାରଣ ସେ ଆଗରେ ବେଡ଼ିଂ ନେଇ ଚ୍ଚାଲିଛି । ଅବସ୍ଥାରୁ ଅନୁମାନ ହୁଏ ସେ କୁଲି ନୁହେ, ଘଟଣା ଚକ୍ରରୁ ସେ କୁଲି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, ଏ କୁଲି, ଦଶପଲ୍ଲା ଗାଡ଼ିକୁ ବେଡ଼ିଂ ନେଇ ଚ୍ଚାଲ । କହିବାମାତ୍ରେ ସେ ଧଡ଼ି କନା ବେଡ଼ିଂ ପକାଇ ଦେଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ଏହାର କାରଣ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବହୁତ ଲୋକେ ଜମା ହୋଇଗଲେ । ବେଡ଼ିଂଟି ତଳେପଡ଼ି ଥିବାର ଦେଖି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲୋକେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ଭିତରେ ଲୋକଟି ସୁଯୋଗ ଦେଖି ଖସି ଯାଇଛି । ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, ତାହାହେଲେ ମୋର ଅନୁମାନ ସତ୍ୟ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୋଲିସ ଖବର ପାଇ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୁଇ ଚ୍ଚାରି ଜଣ ପୋଲିସ ଲୋକଟିକୁ ଖୋଜିବାକୁ ଗଲେ; କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ଆସି କହିଲେ ସେ ପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନିକଟରେ କେଉଁଠାରେ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ ।

ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ସହ ଦୁଇ ଜଣ ପୋଲିସ ବେଡ଼ିଂ ଓ ସୁଟକେଶ ନେଇ ଦଶପଲ୍ଲା ଗାଡ଼ିରେ ରଖିଦେଇ ଆସିଲେ ।

ଦୁଇବନ୍ଧୁ ବସ୍‌ରେ ଚଢ଼ିଲେ । ଗାଡ଼ି ଦଶପଲ୍ଲା ଅଭିମୁଖରେ ଯାତ୍ରାକଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ସହଦେବକୁ କହିଲେ, ପ୍ରତି ମୂହୁର୍ତ୍ତରେ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନଚେତ୍ ପ୍ରାଣ ହାନିର ଆଶଙ୍କା ଅଛି । ତାଙ୍କପରି ଆହୁରି ଅନେକ ଯାତ୍ରୀ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଛନ୍ତି । ଅଜଣା ଅଚିହ୍ନା ଲୋକ । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଗାଡ଼ି ଚାଲିଛି ଦଶପଲ୍ଲାର ଘଞ୍ଚ ଜଙ୍ଗଲ ଭେଦକରି ।

ରାତି ୨ଟାରେ ଗାଡ଼ି ଯାଇ ଦଶପଲ୍ଲା ଟାଉନରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ଓ ସହଦେବ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ସାମନାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ ରହିବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିଲେ । କୌଣସିମତେ ରାତିଟା କଟାଇ ଦେଇ ଭୋରରୁ ଉଠି ନିଜ ନିଜର ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ଘର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରିଲେ । ହୋଟେଲ ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଶେଷ କିଛି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ; କେବଳ ଘରର ଠିକଣାଟା କେତେକାଂଶରେ ପାଇଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ନିଜର କୌଶଳ ଯୋଗୁଁ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ଘର ପାଇବାରେ ବେଶି ଡେରି ହେଲା ନାହିଁ । ସହରର ପ୍ରାନ୍ତରପଟେ ଓଡ଼ିଶାର ବିଶିଷ୍ଟ ମହାନଦୀ ବହିଯାଉଛି । ପୂର୍ବ ପଟ କୂଳକୁ ଲାଗି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କର ୨ ମହଲା କୋଠା ଖଣ୍ଡିକ ଜଣାପଡ଼େ ବହୁତ ଦିନର ପୁରୁଣା । ଘରଟି ଅର୍ଦ୍ଧଭଗ୍ନ, ଜଣାପଡ଼େ କେହି ରହୁ ନାହାନ୍ତି ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ଡାକିଲେ; କିନ୍ତୁ କେହି ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଜାଗି ଉଠିଲା, ଏଟା କଣ

ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ଘର ନୁହେଁ ? ସଠିକ ଖବର ପାଇବା ପାଇଁ ଦୁଇବନ୍ଧୁ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଦୁଇ ଚାରି ଲୋକଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ; ତେଣୁ କେବଳ ହଁଟିଏ ଭରି ଦେଇ ଚାଲିଯାନ୍ତି ।

ଅଶୋକବାବୁ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନକରି ସହଦେବ ସହ ଗେଟ୍ ଖୋଲି ବାରଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ଦରଜାରେ ହାତ ମାରି ଡାକିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି, ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ ଝରକା ବାଟଦେଇ ଧୂଆଁର ସ୍ରୋତ ଭାସି ଆସୁଛି ଓ ସେ ସ୍ରୋତ ସଙ୍ଗରେ ମିଶି କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଲୋକର ଭରାଭରା ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଭାସି ଆସୁଛି ।

ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବ, ଦୁଇଜଣଯାକ ସେହି ଝରକା ପାଖକୁ ଗଲେ । ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ ବୁଢ଼ା ଲୋକ ଚୁଲି ଉପରେ ହାଣ୍ଡିରେ କିଛି ବସାଇ ମୁଦ୍ରିତ ନୟନରେ କିଛି ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ହୋଇ ଗାଇ ଚାଲିଛି । ହଠାତ୍ ଯୋତା ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ଚମକି ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ପର ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ଦୁଇଜଣ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ନିଜକୁ ନିଜେ ଠିକ କରିନେଲା । ପରେ ବୈଠକଘରର ଦରଜା ଖୋଲିଦେଇ ଆଗନ୍ତୁକ ଭଦ୍ରଲୋକ ଦୁଇଟିଙ୍କୁ ବସିବାକୁ କହିଲା ।

ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପରେ ପ୍ରଥମେ ଦେଖିଲେ ଘରଟି ଆଧୁନିକ ଧରଣରେ ସାଜସଜ୍ଜା ହୋଇଛି । ଥରେ ଦେଖିଲେ ଦ୍ୱିତୀୟଥର ପାଇଁ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେବ ।

ଅଶୋକବାବୁ ବୃଦ୍ଧକୁ ଡାକି ପଚାରିଲେ. "ତୋର ବାବୁ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ?"

*

ବୃଦ୍ଧ ତାର ଦନ୍ତବିହୀନ ପାଟିରେ ଟିକିଏ ହସିଦେଇ କହିଲା, "ବାବୁ ଆଜକୁ ପାଞ୍ଚଦିନ ହେବ, ତୀର୍ଥ କରିବାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।"

"ଆଚ୍ଛା, କେବେ ଫେରିବେ କିଛି କହିଛନ୍ତି ଓ କେଉଁଠାକୁ ଯିବେ କିଛି କହିଛନ୍ତି ?"

"ହଁ କହୁଥିଲେ, ହରିଦ୍ୱାର, ବନାରସ, ରାମେଶ୍ୱର ଆଦି ବୁଲି ଆସିବେ ବୋଲି ।"

"ତୋତେ କାହିଁକି ସଙ୍ଗରେ ନେଲେ ନାହିଁ ?"

"ମୁଁ ଯାଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଘର ତ କେହି ଜଗିବାକୁ ହେବ ।" "ଆଚ୍ଛା ଆଉ କିଛି ତୋତେ ସେ କହିଯାଇ ନାହାନ୍ତି ।" ନା, "ମୋତେ ଆଉ କିଛି ସେ କହି ନାହାନ୍ତି ।"

ଅଶୋକବାବୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଖବର ନ ପାଇ ସହଦେବକୁ କହିଲେ, ସହଦେବ ଏଠାକୁ ଆସି ସବୁ ବେକାର, ବରଂ ସିଧା ବମ୍ବେ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ହୁଏତ ଆମେ କିଛି ସନ୍ଧାନ ସୁବିଧାରେ ପାଇ ପାରିଥାନ୍ତେ । ଅଚ୍ଛା ଆସିଛେ ଯେତେବେଳେ, ଥରେ ଏଠାକାର ପୋଲିସ ଥାନାକୁ ଯାଇ ଖବର ଦେଇ ଆସିବା ।

ଅଶୋକବାବୁ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଉଥିବା ସମୟରେ ସହଦେବ କହିଲା, "ଆଚ୍ଛା, ପ୍ରଥମେ ଘରଟା ଥରେ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିନେଲେ କିଛି କ୍ଷତି ହୁଅନ୍ତା କି ?"

ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ମନକୁ କଥାଟା ଏକପ୍ରକାର ପାଇଲା । ତେଣୁ ସହଦେବ କଥାରେ ସେ ଏକମତ ହୋଇ ଘରଟା ଥରେ ଭଲ ରକମ ଦେଖି ନେବାପାଇଁ ବାହାରିଲେ । ସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧ ଚାକର ଧନା ଥାଏ ।

ପ୍ଲେଟ ବଡ଼ ହୋଇ କେତେକ ଘର ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପରେ, ଉପରକୁ ଯିବାପାଇଁ ସିଡ଼ି ଦେଖାଗଲା । ସମସ୍ତେ ଉପର ମହଲାକୁ ଉଠିଲେ । ଉପର ମହଲାର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବାକ୍ଷଣି ଧୀନା ଘରଟିକୁ ବାବୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଦେଖାଇଦେଇ କହିଲା, ଏହିଟି ହେଉଛି ବାବୁଙ୍କର ଖାସ କମରା । ଏହାଶୁଣି ଅଶୋକବାବୁ ନିଜକୁ ନିଜେ କହି ଉଠିଲେ, ତାହାହେଲେ ଏ ଘରଟା ଟିକିଏ ଭଲ ରକମର ଦେଖିବା ଦରକାର ।

ଘର ଚାରିପଟ କାନ୍ଥରେ ସବୁ ନେତାମାନଙ୍କର ଫଟୋ ଟଙ୍ଗାଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ କଣରେ ଖଣ୍ଡିଏ ପଲଙ୍କ ପଡ଼ିଛି । ପଲଙ୍କକୁ ଲାଗି ଗୋଟିଏ ଗୋଲଟେବୁଲ ଓ ଟେବୁଲ ଚାରିପଟେ ଚଉକିଗୁଡ଼ିଏ । ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ କଣରେ ଆଲମାରିଟିଏ । ତାହା ଅସୀମବାବୁଙ୍କର ଦରକାରୀ ବହିପତ୍ର ଓ କାଗଜରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଦୁଇଜଣଯାକ ଘରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁ ଭଲ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କଲେ, କାଳେ କିଛି ସୂତ୍ର ମିଳିପାରେ, କିନ୍ତୁ କିଛି ପାଇଲେ ନାହିଁ । ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରିବା ବେଳେ ସହଦେବ, ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ ଟେବୁଲରେ ଧକା ଖାଇଲା । ଫଳରେ ଟେବୁଲ୍‌ଟି ତାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜାଗାରୁ ଟିକିଏ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା । ସହଦେବ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦେଖିପାରିଲା ଯେ, ଟେବୁଲ ଗୋଡ଼ରେ ଚାପା ହୋଇ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ ପଡ଼ିଛି । ସେ ସେହି ଖଣ୍ଡିକ ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଠାଇ ନେଇ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା । ଅଶୋକବାବୁ କାଗଜଖଣ୍ଡିକ ଖୋଲି ଦେଖିଲେ, ସେଥିରେ ଲେଖାଅଛି—

ବମ୍ବେ,
୧୦।୫।୫୫

ବନ୍ଧୁବର,

ବମ୍ବେରେ ୨୦ ତାରିଖରେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ କରିବ । ଇତି । ତୁମର

ଅମିତ।

ଅଶୋକବାବୁ ଚିଠିଟି ପଢ଼ିସାରି ସହଦେବ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ । ସହଦେବ ଚିଠିଟି ପଢ଼ିସାରି କହିଲା, ତାହାହେଲେ ଅସୀମ ବାବୁ ଜଣ ଦସ୍ୟୁ ଦଳର ଲୋକ । ଅଶୋକବାବୁ ସହଦେବର କଥାରେ ବାଧା ଦେଇ କହିଲେ, "ଏ ପ୍ରକାର ଅସମ୍ଭବ କଥା କପରି କହୁଛୁ । ହୁଏତ ଦସ୍ୟୁ କୌଣସି ଛଳ କରି ତାଙ୍କର ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ମାରିଛି ଓ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୌଶଳ କ୍ରମେ ଡାକନେଇ ହତ୍ୟା କରିଛି ।"

ଦୁଇଜଣ ଗୋଇନ୍ଦାଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତାରୁ ବୃଦ୍ଧ ଚାକର ଧାନା କିଛି ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ । ଅଶୋକବାବୁ ଧାନାକୁ ପଚାରିଲେ, "ତୋ ବାବୁ ବମ୍ବେରେ ଏକୁଟିଆ ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତି ନା, ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ମିଶି ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତି ।"

"ସେ ବିଷୟରେ ମୁଁ କିଛି ଜାଣେନାହିଁ ।"

"ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି କେଉଁଠାରେ ଥାନ୍ତି, ଏଠାରେ ନା ବମ୍ବେରେ ?"

"ନାହିଁ ବାବୁ ମା ତ ନାହାନ୍ତି, ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ହେଲା ଗଲେଣି, କେବଳ ଝିଅ ଦୁଇଟି । ତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ବାବୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।"

"ଝିଅ ଦୁଇଟିଙ୍କର ଚେହେରା କପରି ତୁ କହି ପାରିବୁ ?"

"ବାବୁ, ଝିଅ ପିଲା ଦୁଇଟାଙ୍କ, ଯେପରି ହେବାର କଥା ସେମିତି ହୋଇଛନ୍ତି ।"

"ଆଚ୍ଛା ଏ ଫଟୋ କାହାର ତୁ କହି ପାରିବୁ । ଏହା କହି ଖଣ୍ଡିଏ ଫଟୋ ବାହାର କରି ଅଶୋକବାବୁ ବୁଢ଼ା ହାତକୁ ବଢାଇ ଦେଲେ । ଫଟୋଟାକୁ ଦେଖିବାକ୍ଷଣି ଧାନା ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା, ଆରେ ଏତ ମନୋଜା ଦେଈ । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ଆଉ କିଛି ବୁଝିବାର ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ । ସହଦେବ ସହିତ କଟକ ଅଭିମୁଖରେ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଦଶପଲ୍ଲାର ତଦନ୍ତ ରିପୋର୍ଟ କଟକ ଥାନାରେ ଦେଇ ଦେଇ ଅଶୋକବାବୁ ବମ୍ବେ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସିଲେ । ଡ଼ି.ଏସ.ପି: ଅମୂଲ୍ୟବାବୁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେଇ କହିଲେ, ଅଶୋକବାବୁ, ଆପଣ ଓ ସହଦେବ ଯାନ୍ତୁ । ମୁଁ ବମ୍ବେର ପୋଲିସ କମିଶନର ମିଃ ସାକ୍‌ସେନାଙ୍କ ପାଖକୁ ଏ ବିଷୟରେ ଲେଖିଦେଉଛି, ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ସବୁ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ଓ ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ମଧ୍ୟ ପୋଲିସ ସାହାଯ୍ୟ ଦେବେ । ସମସ୍ତ ଆଲୋଚନା ପରେ ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବ, ଅମୂଲ୍ୟବାବୁଙ୍କ-ଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ବମ୍ବେ ଅଭିମୁଖରେ ଯାତ୍ରାକଲେ ।

ହାଓଡ଼ା ପୁରୀ ଏକ୍‌ସପ୍ରେସ ଘୋର ଗର୍ଜନ କରି କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ଆସି ଠିଆହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଓଡ଼ିଶାର ସୁଦକ୍ଷ ଗୋଇନ୍ଦା ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସହଦେବ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ୍‌କ୍ଲାସ ଡବାରେ ଚଢ଼ିଲେ । କ୍ରମାଗତ ଦୁଇଦିନ ଗାଡ଼ିରେ ବସିବା ପରେ ତୃତୀୟ ଦିନ ସକାଳୁ ଭିକ୍ଟୋରିଆ ଟର୍ମିନାଲ (ବମ୍ବେ) ଷ୍ଟେସନରେ ଯାଇ ଗାଡ଼ି ଲାଗିଲା । ବମ୍ବେରେ ଓହ୍ଲାଇ ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଗୋଟିଏ

ଟାକ୍ସି ଭଡ଼ାକରି ବମ୍ବେର ଏକମାତ୍ର ଓଡ଼ିଆ ହୋଟେଲ 'ଦାସ ବ୍ରଦର୍ସ ହୋଟେଲ'କୁ ଗାଡ଼ିଚଳାଇବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଡ୍ରାଇଭର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲା । ବହୁ ଗଳି କନ୍ଦି ଗଲା ପରେ ମେନ୍‌ରୋଡ୍ ଉପରେ ଥିବା ଓଡ଼ିଆ ହୋଟେଲ ସାମନାରେ ଯାଇ ଟାକ୍ସି ଅଟକିଲା । ଆଗରୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ ହୋଇ ସିଟ୍ ରିଜର୍ଭ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ରହିବାପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା ହେଲାନାହିଁ । ହୋଟେଲର ବୟ୍ ଆସି ସମସ୍ତ ଜିନିଷପତ୍ର ନେଇ ଉପର ମହଲାର ଗୋଟିଏ ରୁମରେ ରଖିଲା । ହୋଟେଲ ମାନେଜର ଯଥା ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇ ପାଉଣ୍ଟି ନେଲେ ।

ରାତିର କ୍ଳାନ୍ତି ଉପଶମ କରି ଦୁଇବନ୍ଧୁ ୯ଟାବେଳେ 'ଦେଶାଇ' ଏଣ୍ଡ ଚୌଧୁରୀ କମ୍ପାନୀର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ବାହାରିଲେ । ବହୁତ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରେ ଦୁଇବନ୍ଧୁ ସେ କମ୍ପାନୀ ଦେଖି ପାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏ କଣ ! କମ୍ପାନୀ ସିଲ୍ କରାହୋଇଛି । ସେଠାରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ-କରିବାରୁ ଜଣାଗଲା ଦୋକାନଟି ପ୍ରାୟ ଏକମାସ ହେବ ବନ୍ଦ ହୋଇଛି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଖବର ଥାନାରୁ ଜାଣି ପାରିବେ ବୋଲି ଜାଣିବାରୁ ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଥାନା ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରାକଲେ ।

ବମ୍ବେର ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନ । ପୋଲିସରେ ଭରପୁର । ଥାନା ଇନ୍‌ଚାର୍ଜ ଅଫିସର ପରିଚୟ ପାଇ ଉପଯୁକ୍ତ ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କଲେ ଏବଂ ଏକ ଫାଇଲ୍ ବାହାରକରି କହିଲେ ଦେଶାଇ ଏଣ୍ଡ ଚୌଧୁରୀ କମ୍ପାନୀ ହେଉଛି ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ ଓ ମନୋହର ଦେଶାଇଙ୍କର । ଉଭୟଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଉପୁଜିବା ଯୋଗୁ ଦୁହେଁ ଦୋକାନକୁ ବିଭକ୍ତ କରିଦେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । ତେଣୁ କମ୍ପାନୀ ବନ୍ଦ କରିଦିଆ ଯାଇଛି । ଅସୀମଚୌଧୁରୀ, ଚୌଧୁରୀ ନିବାସ, ଦାଦାରରେ ରହନ୍ତି ଓ ମନୋହର ଦେଶାଇ ଫ୍ଲୋରାଫାଉଣ୍ଟେନ୍‌ରେ

ଥିବା ତାଙ୍କ ବାସଭବନରେ ରହନ୍ତୁ ।" "ଆଚ୍ଛା, ଧନ୍ୟବାଦ," କହି ଉଭୟେ ବିଦାୟ ନେଲେ ।"

ବମ୍ବେ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରୁ ସେ ଗୋଟିଏ ଟାକ୍ସିର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ନେଲେ । ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ ସହଦେବ, ଆମକୁ ବହୁତ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରଥମେ ଦେଶାଇଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଓ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତାପରେ ଦଳର ସର୍ଦ୍ଦାର କିଏସେ ଓ ତାର ଆଡ୍ଡାଖାନା କେଉଁଠାରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସହଦେବ କହିଲା, "ଆଡ୍ଡାଖାନାଟା ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ସହର ଭିତରେ କେଉଁଠାରେ ହେବ ।" "ନା, ତା ଅସମ୍ଭବ । ଟାଉନ୍ ଭିତରେ ଆଡ୍ଡାଖାନା କରିବାକୁ ସେ କଦାପି ସାହସ କରି ନଥିବେ । ନିଶ୍ଚୟ ସହର ବାହାରେ କେଉଁଠାରେ ହୋଇଥିବ ।" ଏହା ବ୍ୟତିତ ମୋର ଅନୁମାନ ହୁଏ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଆଡ୍ଡାଖାନା ନୁହେଁ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁଇତିନଟା ଅଛି ଏବଂ ଦଳଟି ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ଇଙ୍ଗିତରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛି ।

କିପରି ?

ମୁଁ ଏକଥାରେ ଜୋରଦେଇ କହିପାରୁ ନାହିଁ; ତଥାପି ମନେହୁଏ ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ସେଦିନ ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ଥାନା ସାମନାରେ ଗାଡ଼ି ଚଲାଇ ପଳାଇ ଯାଉଥିବାର ଦେଖିଥିଲେ, ସେ ହୋଇଥାଇପାରେ ଏବଂ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ହତ୍ୟା ତାହାରି ହୋଇଛି କିମ୍ବା ତାରି ଇଙ୍ଗିତରେ କରାଯାଇଛି ।

ଏ ଭିତରେ ଗାଡ଼ି ଆସି ମିଃ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ କୋଠା ସାମନାରେ ପହଞ୍ଚିଲାଣି । ଗେଟ୍‌ବନ୍ଦ ଥିବା ଦେଖି ଅଶୋକ ବାବୁ ଗାଡ଼ିରହର୍ଣ୍ଣ

ଦେଲେ, ତଥାପି କେହି ଆସିଲେ ନାହିଁ । ତାପରେ ସହଦେବ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗେଟ୍ ଖୋଲି ଭିତରକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା ଦୁଆରେ ମସ୍ତବଡ଼ ଏକତାଲା ପଡ଼ିଛି ଓ କାନ୍ଥରେ ଥିବା ପ୍ଲେଟ୍‌ରେ "ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ ଅନୁପସ୍ଥିତ" ବୋଲି ଲେଖାଅଛି । ସହଦେବ ଆସି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଏ ଖବର ଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ, ଅଶୋକ-ବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବଢ଼ିଲା । କୌଣସିଠାରେ କିଛି ଖବର ମିଳୁନାହିଁ, ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ସାହସ କମିବାରେ ଲାଗିଲା । ସେ ମନେ କଲେ ଯେପରି ଏ କେସ୍‌ରେ ପରାଜିତ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଶେଷ ଭରସା ଦେଶାଇ ମହାଶୟ ଅଛନ୍ତି । ମନରେ ପୁଣି ସାହସ ବାନ୍ଧି ଅଶୋକ ବାବୁ ଦେଶାଇ ବାବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗାଡ଼ି ଛୁଟାଇ ଦେଲେ ।

ବମ୍ବେ ସହର ଟାକ୍‌ସି, ବସ୍, ଟ୍ରାମଗାଡ଼ିର କଳନା ନାହିଁ । ତଥାପି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଗାଡ଼ି ବେଗରେ ଛୁଟିଥାଏ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଭ୍ରୁକ୍ଷେପ ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ । ଗାଡ଼ିଯାଇ ଦେଶାଇ ମହାଶୟଙ୍କ ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରସାଦ ସାମନାରେ ଠିଆହେଲା । ମିଃ ଦେଶାଇ ବାରଣ୍ଡାରେ ଗୋଟିଏ ଆରାମ ଚଉକିରେ ବସି ଖବର କାଗଜ ପଢ଼ିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଗାଡ଼ିଟିଏ ଅଟକିବା ଦେଖି ଥରେ ସେ ଆଡ଼େ ଚାହିଁଦେଇ ପୁଣି ଖବର କାଗଜ ପଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

"ନମସ୍ତେ" କହି ଅଶୋକ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟଟା ଜାଣିପାରେ କି ?

ପ୍ରତି ନମସ୍କାର କରି ମିଃ ଦେଶାଇ କହିଲେ, "ମୋର ନାମ ମନୋହର ଦେଶାଇ ଓ ମୋର ସୁନାରୂପାର ବ୍ୟବସାୟ ଅଛି ।"

"ଆଚ୍ଛା ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ ଜାଣିବାରେ କିଛି ଆପତ୍ତି ଅଛି କି ?"

ଅଶୋକ ବାବୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛି, ମିଃ ଦେଶାଇଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଉପରେ ।

ମିଃ ଦେଶାଇ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ପରିଚୟ ଶୁଣି ହଠାତ୍ ଚମକି ଉଠିଲେ; କିନ୍ତୁ ପରେ ସେ ନିଜକୁ ସଞ୍ଜତ କରିନେଇ ସାମାନ୍ୟ ହସି କହିଲେ, "ଆପଣମାନେ ବହୁତ ଦୂରରୁ କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରି ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । କହନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର କଣ ସେବା କରିପାରେ ?"

ଅଶୋକ ବାବୁ ନିଜର ଗଳାକୁ ଟିକିଏ ସଞ୍ଜତ କରି ନେଇ କହିଲେ, "ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି, ଓଡ଼ିଶାରେ ଦୁଇ ତିନୋଟି ଉଚ୍ଚ-ଧରଣର ଖୁନ୍ ହୋଇ ସାରିଲାଣି ?

"ହଁ ମୁଁ ଏ ସମ୍ବାଦ ଖବର କାଗଜରୁ ପଢ଼ି ଯାହା ଜାଣିଛି ।"

"ସେ ମୃତବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଇଜଣ କିଏ ସେ ଜାଣନ୍ତି, ସେ ହେଉଛନ୍ତି, ଆପଣଙ୍କ ପାର୍ଟନରଙ୍କର ଦୁଇ ଝିଅ ।"

"ହଁ, ତା ମୁଁ ଜାଣେ ।"

"ତାହା ହେଲେ ଆପଣ ସବୁ ଖବର ଜାଣନ୍ତି, ସେହି କେସ୍‌ର ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଆମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛୁଁ । ଆଶାକରୁ ଆପଣ ଆମ୍ଭକୁ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବେ ?"

ମିଃ ଦେଶାଇଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳ ପାଣ୍ଡୁର ବର୍ଣ୍ଣ ଧରିଲା, ସେ କିନ୍ତୁ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟାଇ କହିଲେ, "ଅସମ୍ଭବ କଥା ଗୁଡ଼ା କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ, ଓଡ଼ିଶାରେ ଖୁନ୍ ହୋଇଛି ଆଉ ଆପଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଛନ୍ତି ବମ୍ବେରେ ।"

"ମୋର ମନେହୁଏ ବମ୍ବେରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଲୁଚି ରହିଛି ।"

ଦେଶାଇ ମହାଶୟ ଟିକିଏ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲେ, "ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ବମ୍ବେ ସହରଟା ପୁରାପୁରି ଦେଖି ନାହାନ୍ତି । ଭଲଭାବରେ ବୁଲି ଥରେ ଦେଖି ନିଅନ୍ତୁ, ଯଦି ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରନ୍ତୁ; କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବି ନାହିଁ ।"

ହତାଶ ହେଲେ ନାହିଁ ଅଶୋକ ବାବୁ, ସେ କହିଲେ, ମିଃ ଚୌଧୁରୀ ଆପଣଙ୍କର ପାର୍ଟନର ଥିଲେ, ଦୁହେଁ ମିଶି ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ, ସେହି ହିସାବରେ ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାର କଥା ।"

ମିଃ ଦେଶାଇ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ କହିଲେ, "ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର କଳିତକରାଳ ହୋଇ ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ହେବାଠାରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଏ ନାହିଁ ।"

"ଆଚ୍ଛା ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଃ ଚୌଧୁରୀ କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ?"

"ନା ସେ ଖବର ମୁଁ ରଖିନାହିଁ ।"

ଠିକ୍ ଏ ସମୟରେ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା ଗୋଟିଏ ତରୁଣୀ, ବେଶଭୂଷାରୁ ଜଣାଯାଏ ଆଧୁନିକା; କିନ୍ତୁ ଆଖିରେ ରୁକ୍ଷତାର ଗୃହାଣୀ । ଘରେ ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ଶୀଘ୍ର ଫେରିଗଲା; କିନ୍ତୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଲେ । 'ଠିକ୍ ଏହିପରି' ବୋଲି ତାଙ୍କ ପାଟିରୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ଯୁବକଣିଟି ବେସଟେବେଲକୁ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ସେଠାରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରି ସାଇଥିଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜର ଭୁଲ ବୁଝି ପାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ କହିଥିବାର ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକ ମିଃ ଦେଶାଇ ଶୁଣିପାରି ନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲେ । ତା ପରେ ସେଠାରୁ ଯିବାପାଇଁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ । ସହଦେବ ଠିଆ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲା । "ଆଚ୍ଛା ଆମେ ଆସୁଛୁ ଆପଣଙ୍କର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ନଷ୍ଟକଲୁ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ କ୍ଷମା ଦେବେ ।"

ମିଃ. ଦେଶାଇ କହିଲେ, ମୋର ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ସମୟ କଣ ? ଦେଖୁଛନ୍ତି ତ ଆସି ବୁଢ଼ା ହେଲି, ଏ ସମୟରେ ଦୋକାନ ନେଇ ଗଣ୍ଡଗୋଳ, ତେଣୁ ମନ ଅଶାନ୍ତ କୌଣସି କାମ କରି ହେଉନାହିଁ ।" ଠିକ୍ ଏହି ସୁଯୋଗ ଅଶୋକ ବାବୁ ଖୋଜୁଥିଲେ । ସହଦେବ ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲା, "ଭାରି ଶୋଷ ହେଉଛି, ପାଣି ଗ୍ଲାସେ ମଗାଇ ଦେଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ।" ବୁଢ଼ା ଚେୟାରରୁ ଉଠିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ । ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, "ଆପଣ କାହିଁକି ଏତେ ପରିଶ୍ରମ କରି ଉଠୁଛନ୍ତି । ଚାକରକୁ ଖବର ଦେଉ ନାହାନ୍ତି ନେଇ ଆସିବ ।" ମିଃ. ଦେଶାଇ ପ୍ରଥମେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସିଗଲେ । "ପରେ ବୋଧହୁଏ କୋହକୁ ସମ୍ଭାଳି ନପାରି କହିଲେ, ବଡ଼ ଅନୁତପ୍ତ ସ୍ୱରରେ "ମୁଁ ନିଜେ ଯିବି ନାହିଁ ତ ପାଣି କିପରି ଆସିବ ? ଝିଅ ତ ମୋ କଥାକୁ କାନ ଦେବନାହିଁ । ଚାକରଟା ମଧ୍ୟ ଏହିକ୍ଷଣି କେହି ଏଠାରେ ନାହାନ୍ତି ।" ସହଦେବ କହିଲା, "ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି ଆପତ୍ତି ନଥାଏ, ତେବେ ମୁଁ ଭିତରକୁ ଯାଇ ପାଣିପିଇ ଫେରି ଆସିବି ।" ମିଃ ଦେଶାଇ କହିଲେ ତାହାହେଲେ ମୋର କିଛି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ ।"

ପାଣି ପିଇବା ବାହାନାରେ ସହଦେବ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସେ କିପରି ସମସ୍ତ ଘର ବୁଲି ଦେଖିବ ଓ

ସେ ଝିଅଟି ସହିତ ଦୁଇ ପଦ କଥା ହେବ । ସହଦେବ ଘର ପରେ ଘର ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲିଛି । ବହୁତ ଘର କିନ୍ତୁ ବଖରା ଗୁଡ଼ିକ ଛୋଟ ଓ ଅନ୍ଧାରୁଆ । ଲୋକମାନଙ୍କର ଚଳାଚଳ ଅଭାବରୁ ସବୁ ଅପରିଷ୍କାର ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । କେତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଘର ପାର ହୋଇ ଆସିବାପରେ ଗୋଟିଏ ବଖରା ଆସି ପଡ଼ିଲା । ଘରଟି ଆଧୁନିକ ଢଙ୍ଗରେ ସଜା ଯାଇଛି । ଘର ଭିତରେ ଗୋଲଟେବୁଲ ଓ ଟେବୁଲ କ୍ଲଥ ପଡ଼ିଛି । ଇଲେକଟ୍ରିକ୍ ପଙ୍ଖା ଘୂରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଲୋକ କେହି ହେଲେ ନାହାନ୍ତି ।

ସେ ଅନୁମାନ କଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ଲୋକ ଏହି ଚେୟାରରେ ବସି ପଙ୍ଖା ପବନ ଖାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଦେଖି ଚାଲିଯାଇଛି । ସେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ନେଲା । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ସେଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଟେବୁଲଟି ଭଲ ଭାବରେ ଥରେ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଟେବୁଲ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ସୁନାର ପେପରୱେଟ୍ । ପ୍ରଥମେ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ସୁନାର ପେପର୍ ୱେଟ୍ କିପରି ଲୋକ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ତା ଉପରେ ମିଃ ଦେଶାଇ, ସୁନା ରୂପା ବ୍ୟବସାୟୀ ବୋଲି ଲେଖା ଅଛି । ତେଣୁ ସେ ଭାବିନେଲା ଯେ ନିଶ୍ଚୟ ମିଃ ଦେଶାଇଙ୍କର । କିନ୍ତୁ ଏ କଣ ଏସେନ୍ସ ଓ ଲିପଷ୍ଟିକ୍ କାହାର ? ତେବେ କଣ ଏଠାରେ ଅନ୍ୟ କେହି ଅଛି ? କିନ୍ତୁ ମିଃ ଦେଶାଇ ଆମକୁ ନ କହି ଚୁପ୍ ରହିଛନ୍ତି ?

ଏ ପ୍ରକାର ଭାବନାରେ ରହିଥାଇ ଟେବୁଲ ଉପରୁ କ୍ଲଥଟିକୁ ଉଠାଇ ଦେବାକ୍ଷଣି ତାର ଆଖି ଗୋଟିଏ ନାଲିପ୍ୟାଡ଼ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ ସେଥିରୁ ଆଣି ଭାବିଲା ଏ ପ୍ରକାର କାଗଜ ସେ ପୂର୍ବେ କେଉଁଠାରେ ଦେଖିଛି । ତେଣୁ ସେ ସେଥିରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପକେଟରେ ପୁରାଇ ସେଠାରୁ ବାହାରି ଆସିଲା ।

ଏଣେ ଅଶୋକ ବାବୁ ଟେବୁଲରେ ବସି ସହଦେବଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ବାହାନାରେ ପଚାରିଲେ, "ମୁଁ ଶୁଣିଛି ଆପଣ ଅବିବାହିତ ।"

"ହଁ ଭୁଲ ଶୁଣି ନାହାନ୍ତି ।"

"ତାହେଲେ ସେ ଝିଅଟି କିଏ ସେ ?"

ସେ ମୋ ଝିଅ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମୋର ପାରିବାରିକ ବିଷୟକୁ ନେଇ ଆପଣ କାହିଁକି ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ?"

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, "ସେପରି କିଛି ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେକ ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲି । ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣ ଯାହା ଜାଣିଛନ୍ତି ତା କହିଲେ । ହଁ ଆପଣ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି ଦେଶାଇ ବାବୁ । ଏତେ ବଡ଼ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଆପଣ କାହିଁକି ବିବାହ କଲେନାହିଁ ?"

ମିଃ ଦେଶାଇ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଟାଣି କହିଲେ, ସେ ସବୁ ବହୁତ କଥା । ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କଥା ମୁଁ କାହାକୁ କୁହେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଥର ନକହି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ତାର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ।

ମୋର ବାପା ମା ଖୁବ୍ ଧନୀ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ ଥିଲେ । ମୋତେ ଯେତେବେଳେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ବୟସ, ସେମାନେ ମୋତେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଯଦିଓ ବହୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ; ତଥାପି ବଡ଼ କୃପଣ ଥିଲେ । ନିଜପାଇଁ ସୁଦ୍ଧା ପଇସାଏ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁ ନଥିଲେ । ସେମାନେ ମଲାପରେ ବହୁତ ଟଙ୍କାର ମାଲିକ ମୁଁ ହେଲି । ସେତେବେଳକୁ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ କେତୋଟି ବସନ୍ତ ମୋ ଦେହ ଛୁଇଁ ଚାଲିଗଲାଣି । କେତେ ଯୁବତୀ

ମୋ ସଂସର୍ଗରେ ଆସିଛନ୍ତି ଓ ପ୍ରତିଦାନରେ ପାଇଛନ୍ତି ପ୍ରଚୁର ଟଙ୍କା । ତାପରେ ଲାବଣ୍ୟର ଆବିର୍ଭାବ ହେଲା । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ସେ ମୋ ଘରେ ଆସି ରହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଗରିବ ଝିଅ, ଜାତିରେ କଣ୍ଡରା । କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲେ ଜଣାଯାଏ, ରାଜକନ୍ୟାଟିଏ । ସେ ଭୁଲିଗଲା ନିଜର ଜ୍ଞାତି କୁଟୁମ୍ବ ଓ ବାପ, ମାଙ୍କୁ ।

ମୁଁ ତା ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହେଲି । ଏପରି ବହୁତ ଦିନ ବିତିଗଲା । ଯୌବନର ନିଶା । ବହୁତ ଟଙ୍କା ପଇସା ଉଡ଼ାଇ ଦେଲି । ବସି ଖାଇଲେ ନଈବାଲି ସରେ । ସମ୍ପତ୍ତି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏପରି ସମୟରେ ଦେଖା ଦେଲେ ମିଃ ଚୌଧୁରୀ । ସେ ଓ ମୁଁ ମିଳି ଗୋଟିଏ ଦୋକାନ ଆରମ୍ଭ କଲୁ । ପ୍ରଥମେ ତାହା ପଚିଶହଜାର ଟଙ୍କାରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର ମୂଳଧନ ଦୁଇକୋଟି ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ ହେବନାହିଁ ।

ଲାବଣ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜାଣିବାରେ ମୋ ଘରର ଗୃହକର୍ତ୍ତ୍ରୀ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେ ମୋର ହୃଦୟରେ ପତ୍ନୀର ଆସନ ଅଧିକାର କରିଥାଏ । ବିବାହ କରିବାପାଇଁ ସେ ମୋତେ ବହୁତ ଥର ଅନୁରୋଧ କରିଛି । ମୁଁ ହିଁ କରେ ନିଶ୍ଚୟ ବିବାହ କରିବା । କିନ୍ତୁ ସମାଜ ଆମକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଦେଲାନାହିଁ । ଏ ସମୟରେ ଲାବଣ୍ୟ ହୁଏ ଗର୍ଭବତୀ । ଇଚ୍ଛାକଲି ଲାବଣ୍ୟକୁ ମାରି ଏହିଠାରେ ସମାଧି କରିଦେବି । କିନ୍ତୁ ହାତ ଗଲାନାହିଁ । ବିବେକ କହିଲା, ଗତି ଅନନ୍ୟା ରହି ବୁକୁ ଉପରେ ଯାହାକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଛୁ ତାକୁ ପୁଣି ହତ୍ୟା କରିବୁ ? ଉପାୟ କଣ ! କିଛି ଉପାୟ ଖୋଜି ପାଇଲି ନାହିଁ । ଏତିକି କହିସାରିବା ପରେ ମିଃ ଦେଶାଇ ଚୁପ୍ ହୋଇଗଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁ କଥାଟି ପୂରା ଶୁଣିବା ନିମନ୍ତେ ପଚାରିଲେ, "ହଁ ତାପରେ ?"

ସହଦେବ ବି ଆସି ଏ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲା । ସେ କହି ଉଠିଲା ବଡ଼ ଇଣ୍ଟରେଷ୍ଟିଙ୍ଗ ଲାଗୁଛି ସାର୍ । କହନ୍ତୁ ।

ମିଃ ଦେଶାଇ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲେ, "ତାପରେ ଝିଅଟିଏ ହେଲା । ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର, କିନ୍ତୁ କିଣ କରିବି ଘରେ ରଖିବାକୁ ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ବାଧହୋଇ ଲାବଣ୍ୟ ସହ ସେହି ପିଲାଟିକୁ ନେଇ କଲିକତା ଗଲି । ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ଭଡ଼ାଘର ନେଇ ଲାବଣ୍ୟ ଓ ତା ଝିଅଟିକୁ ରଖିଦେଇ ଆସିଲି । ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଆସିଲି । ପ୍ରତି ମାସରେ ଟଙ୍କା ପଠାଉଥିବି ଓ ସମୟେ ସମୟେ ଦେଖିବାକୁ ଆସୁଥିବି । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱପ୍ନପରି ଲାଗେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତି ମାସରେ ଟଙ୍କା ପଠାଉଥାଏ ଓ ଥରେ ଥରେ ଯାଇ ଦେଖି ଆସୁଥାଏ । ସବୁବେଳେ ତାଠାରୁ ଚିଠି ପାଉଥାଏ । ଚିଠିର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥାଏ ଟଙ୍କା । ମୁଁ ଟଙ୍କା ପଠାଏ । କ୍ରମାଗତ ଟଙ୍କା ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପ୍ରତି ମାସରେ ଥରେ ଟଙ୍କା ପଠାଇବାର କଥା କିନ୍ତୁ ପନ୍ଦର ଦିନରେ ଥରେ ଟଙ୍କା ପଠାଏ । ତଥାପି ଟଙ୍କା ନଅଣ୍ଟ ।

ଥରେ ମୁଁ ଲାବଣ୍ୟର ଚିଠି ସହ ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ଏ ଚିଠି ପାଇଲି । ଚିଠି ପଢ଼ି ରାଗରେ ମୁଁ ଜଳି ଉଠିଲି । କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କଥାଟିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଚିଠିରେ ଲେଖାଥିଲା ଲାବଣ୍ୟ ବେଶ୍ୟାଗିରି ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । କଥାଟା ଯଦିଓ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ତଥାପି ଭାବିଲି, କଣ୍ଟା

ଦେହ ପୁଣି ଏକୁଟିଆ ରହୁଛି । ତେଣୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାରେ କାରଣ କିଛି ରହିଲା ନାହିଁ । ଆଉ ଚିଠି ମୁଁ ଦେଲିନାହିଁ ।

ଗୋଟିଏ ପୁନରପି ଲାବଣ୍ୟଠାରୁ ଅଭିମାନ ଭରା ଚିଠି ପାଇଲି ଟଙ୍କା ପଠାଇବାପାଇଁ । ଦୁଇଶହ ଟଙ୍କା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଠାଇ ଦେଇ ଦୁଇଦିନପରେ ମୁଁ ନିଜେ ଗଲି ।

ହାବଡ଼ା ଷ୍ଟେସନରେ ଓହ୍ଲାଇ ଟାକ୍ସି ଖଣ୍ଡିଏ କରି ସିଧା ଘରକୁ ଚାଲିଲି । ଘରକୁ ଯାଇ ଯାହା ଦେଖିଲି ସେଥିରେ ମୁଁ ମୋର ନିଜର ଆଖିକୁ ବି ନିଜେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଏକଣ ? ଝିଅଟି ଏଣେ ଖଟଟିଉପରେ ଏକୁଟିଆ ଶୋଇଛି । ଅନ୍ୟ ଘରେ ଲାବଣ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଷ ସହିତ ବସିଛି । ରାଗରେ ରକ୍ତ ଫୁଟିଉଠି ଚାଲିଗଲା । ପାପ ଦୁନିଆରେ ଛପିରୁହେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଝରକାଟିକୁ ବନ୍ଦକରିବାକୁ ଲାବଣ୍ୟ ବୋଧହୁଏ ଭୁଲିଯାଇ ଥିଲା । କବାଟରେ ଧକା ଦେଲି । ଲାବଣ୍ୟ ଆସି କବାଟ ଖୋଲିଲା । କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳ । ମୋତେ ଦେଖି ସାମାନ୍ୟ ହସି ଦେଇ ହାତଧରି ଭିତରକୁ ଟାଣି ନେଇଗଲା । ମୋ ଦେହ ସେତେବେଳକୁ ରାଗରେ ଥରୁଥାଏ । ହାତ ତାଠାରୁ ଛଡ଼ାଇ ଆଣି ପଚାରିଲି ସେ ଯୁବକଟି କିଏସେ, ତୁମ ସଙ୍ଗରେ ଥିଲା । ମୁହଁ ତାର ଫିକା ପଡ଼ିଗଲା, କିନ୍ତୁ ପରକ୍ଷଣରେ ମୃଦୁହସ ହସି କହିଲା. ବୋଧହୁଏ ଗାଡ଼ିରେ ଆସିବା ଯୋଗୁଁ ତୁମର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ଆଖିକୁ ସେପରି ଦେଖା ଯାଉଥିବ । ଘରତ ଦୁଇ ବଖରା । ଅନ୍ୟ ଆଡ଼େ ତ କବାଟ ନାହିଁ । ସବୁଘର ବୁଲି ଦେଖିପାର । ପ୍ରକୃତରେ ସବୁଘର ବୁଲି ଦେଖିଲି । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ କୁଆଡ଼େ ଦେଖିଲି ପାଇଲି ନାହିଁ । ମନକୁ ମନ ଲଜ୍ଜିତ ହେଲି । କିନ୍ତୁ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଖଟ

ଉପରେ ଥିବା ଖଣ୍ଡିଆ ସିଗାରେଟଟା ଦେଖିପାରି ପଚାରିଲି ଇଟା କାହାର ?’

ଉତ୍ତର କିଛି ନ ଦେଇ ଚୁପ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ତାପରେ ମୁଁ ସେଠାରୁ ଚାଲି ଆସିଲି । ଲାବଣ୍ୟ ମୋ ପାଖକୁ କ୍ଷମା ମାଗି ବହୁତ ଚିଠିପତ୍ର ଦେଲା, ମୁଁ କିନ୍ତୁ ନୀରବ ରହିଲି । ଶେଷରେ ଖଣ୍ଡିଏ ମୁଁ ତାଠାରୁ ଚିଠି ପାଇଲି, ସେଥିରେ ଲେଖା-ଥିଲା, “ମୋତେ ସେ ପୁରରୁ ଡାକ ଆସିଲାଣି, ମୁଁ ଚାଲିଲି, ତୁମର ଝିଅକୁ ତୁମେ ହତାଦର କରିବ ନାହିଁ । ବାଧ୍ୟହୋଇ ଗଲି, କଣ କରିବି, ନିଜ ରକ୍ତର ଝିଅଟ । ଗଲି ଦେଖିଲି ଲାବଣ୍ୟ ଆଉ ନାହିଁ । ଝିଅଟିକୁ ନେଇ ଆସିଲି । ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲି । ହଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି ।”

ଅଶୋକ ବାବୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଶୁଣି ସାରି କହିଲେ, “ଆମେ ଆସୁଛୁ, ଆପଣଙ୍କୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଦେଲୁ । ପୁଣି ଦେଖା ହେବ ।” ନମସ୍କାର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ପରେ ଅଶୋକ ବାବୁ ଓ ସହଦେବ ସେଠାରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ।

ଉଭୟେ ଗାଡ଼ିରେ ଚଢ଼ିଲେ । ଗାଡ଼ି ଚାଲିଲା, ଯୁଦ୍ଧବିତ ଆଡ଼େ । ରାସ୍ତାରେ ସହଦେବ କାଗଜ ଖଣ୍ଡି ବାହାର କରି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ଚମକି ପଡ଼ି କାଗଜଟିକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ପଚାରିଲେ, ଏ କାଗଜ ତୁ କେଉଁଠାରୁ ପାଇଲୁ ?

ସହଦେବ କିଛି ନ ଜାଣିଲା ପରି କହିଲା, “କାହିଁକି କିଛି ଦରକାରୀ କାଗଜ ନା କଣ ?”

“ହଁ ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁତ ତଥ୍ୟ ଜଣା ପଡ଼ିବ ।”

"ତାହା ହେଲେ ମୋର ବକ୍‌ସିସ୍ ।"

ଏ କଥା ଶୁଣି ଅଶୋକ ବାବୁ ଏତେଦୂର ରାଗି ଉଠିଲେ ଯଦି ସହଦେବ ତାଙ୍କୁ ଧରି ନ ପକାଇ ଥାନ୍ତା ତାହେଲେ ଗାଡ଼ିଟି ଯାଇ ଗୋଟିଏ କୋଠାରେ ଧକ୍‌କା ଖାଇଯାଇ ଥାନ୍ତା । ସହଦେବ ସାମାନ୍ୟ ହସି କହିଲା, "ମୁଁ ଏ ଖଣ୍ଡିକ ଦେଶାଇବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ପାଇଛି ।"

ଅଶୋକ ବାବୁ ମିଃ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଘରୁ ପାଇଥିବା ଚିଠିର କାଗଜ ସହିତ କାଗଜଖଣ୍ଡି ମିଳାଇଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କ ପାଟିରୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା, "ଏକା କାଗଜ ।"

ସହଦେବ କହିଲା, "ତା ହେଲେ କଣ ଦେଶାଇ ବାବୁ···?"

ହଁ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବହାରରୁ ମୋର ପ୍ରଥମେ ସନ୍ଦେହ ଜାତ ହେଉଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଃ ଦେଶାଇ ଓ ଝିଅଟି ପ୍ରତି କଡ଼ା ଦୃଷ୍ଟି ଦେବାକୁ ହେବ ।

ଏ ପ୍ରକାର କଥୋପକଥୋନରେ ରତ ଥିବାବେଳେ ଗାଡ଼ି ଯେ ଆସି ଦାସ ହୋଟେଲ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲାଣି ସେ କଥା ତାଙ୍କୁ ମାଲୁମ ନଥିଲା । ହଠାତ୍ ବ୍ରେକଦାବି ଗାଡ଼ିରୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲେ ଓ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ସହଦେବ ମଧ୍ୟ ।

ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜର ଆସି ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଦେଇ-ଗଲେ । ଦୁଇବନ୍ଧୁ ରାତିର ଭୋଜନସାରି ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ । ସକାଳୁ ବିଛଣା ଛାଡ଼ୁ ଛାଡ଼ୁ ୮ଟା ବାଜି ଯାଇଥିଲା । ନିଜ ନିଜର ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଖାଉ ଖାଉ ୧୦ଟା ହୋଇଗଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ପିବାକୁ ବାହାରିଲେ । ସହଦେବ କିନ୍ତୁ ପିବାକୁ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରୁଥାଏ । ବାଧହୋଇ ପିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ଦୁହେଁ ଚାଲି ଚାଲି ସମୁଦ୍ର କୂଳ ଆଡ଼େ ଗଲେ । କ୍ରମାଗତ ତିନି ଚାରିଘଣ୍ଟା ଚାଲିବାପରେ ସହଦେବ କହିଲା, "ଖୁବ୍ ଭୋକ ଲାଗିଲାଣି, ଜଳଖିଆ ଖାଇବା ଦରକାର ନଚେତ୍ ଆଉ ଚାଲି ହେବ ନାହିଁ । ଏ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ତାଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ଚାଲିଗଲା । ଗାଡ଼ିର ନମ୍ବର ପ୍ରତି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା । ସେ B. M. L. 542 ନମ୍ବରଟି ଦେଶାଇ ବାବୁଙ୍କ ଗ୍ୟାରେଜରେ ଥିବା ଗାଡ଼ିରେ ଦେଖିଛନ୍ତି । ଗାଡ଼ିଟି ଯାଇ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଦୋତାଲା ହୋଟେଲ୍ ନିକଟରେ ଠିଆ ହେଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ଖାଇବାପାଇଁ ସହଦେବକୁ କହି ଟାଣି ଟାଣି ନେଇଗଲେ । ସହଦେବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କେବଳ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

ହୋଟେଲ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲେ, ଗାଡ଼ିଟି ହୋଟେଲ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଗାଡିରେ କିଏ ଆସିଲା ଜଣା ଗଲା ନାହିଁ । ହୋଟେଲରେ ବସିଥିବା ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଏ ସେ ଗାଡିରେ ଆସିଥିଲେ ତା ଅନୁମାନ କରିବାର କ୍ଷମତା ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ନଥିଲା । ସହ ଦେବର କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । କାରଣ ସେ ଯେଉଁ ଏସେନ୍ସ ଗନ୍ଧ ମିଃ ଦେଶାଇଙ୍କ ଘରେ ପାଇଥିଲା, ତାର ତୀବ୍ରଗନ୍ଧ ପ୍ରାୟ ସେହି ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଆସିବାର ଜଣାଗଲା ।

ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ଦେଖି ଦୁଇବନ୍ଧୁ ହୋଟେଲ ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇ ଦୁଇଟି ଚୌକି ଅଧିକାର କଲେ । ପୁରି ଓ ମିଠାଇ ପାଇଁ ବରାଦ କରି ଦୁଇବନ୍ଧୁ ବସିଥିବା ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଓ ବାହାରେ ଥିବା ଗାଡ଼ି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ । ପୁରି ଓ ମିଠାଇତକ ଉଦରସ୍ଥ କରି ଚା ପାନ କରୁଥିବା ସମୟରେ ଜଣେ ଲୋକ ହୋଟେଲର

ଉପର ମହଲାରୁ ତଳକୁ ଆସିଲେ ଓ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ସହିତ କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲେ । ଲୋକଟି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଧରଣର ବେଶଭୂଷାରେ ମଣ୍ଡିତ । ଦେଖିବାକୁ ସୁଶ୍ରୀ ଓ ବଳବାନ୍ । କିଛି ସମୟ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ସାରିବାପରେ ଭଦ୍ର ବ୍ୟକ୍ତିଟି ପକେଟରେ ହାତପୁରାଇ ଏକଶତ ଟଙ୍କାର ଦୁଇଖଣ୍ଡି ନୋଟ ବାହାର କରି ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ । ପରେଯାଇ ସାମନାରେ ଥିବା ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ ।

ଲୋକଟି ପ୍ରତି ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ତେଣୁ ସେ ସହଦେବକୁ ଗାଡ଼ିରପିଛୁ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ନିଜେ ହୋଟେଲରେ ବସିରହିଲେ । ସହଦେବ ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଟାକ୍ସିକୁ ଗାଡ଼ିର ପିଛୁ କରିବାକୁ କହି ଟାକ୍ସିରେ ବସିଗଲା । ଡ୍ରାଇଭର ସାମାନ୍ୟ କୁଣ୍ଠିତ ହେବାରୁ ଡ୍ରାଇଭର ହାତକୁ ୨ଖଣ୍ଡ ଦଶଟଙ୍କିଆ ନୋଟ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଶୀଘ୍ର ଗାଡ଼ିଚଳାଇବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ।

ଆଗପଛ ହୋଇ ଦୁଇଟି ଗାଡ଼ି ଛୁଟିଛି ବମ୍ବେର ରାଜପଥରେ । କିଏ ସନ୍ଦେହ କରିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଗାଡ଼ି ଛୁଟିଛି, ଚୁବାଧହୁଏ ଯେପରି ରାସ୍ତାର ଶେଷନାହିଁ । କେତେ ବଜାର କେତେ ଗଳିକନ୍ଦି ପାର ହୋଇ ଶେଷରେ ଗାଡ଼ିଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା 'କମଲା ନେହରୁ ପାର୍କ' ନିକଟରେ । ହଠାତ୍ ଆଗର ଗାଡ଼ିଟି ବ୍ରେକ୍ କଲା; କିନ୍ତୁ ଏ କଣ ପୁଣି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଗାଡ଼ିଟି ଛୁଟିଲା ମେରିନ୍ ଡ୍ରାଇଭ୍ ରାସ୍ତାରେ ।

ଯୁବକ ଜଣକ ସମୁଦ୍ର କୂଳେ କୂଳେ ଗାଡ଼ି ଛୁଟାଇଛନ୍ତି । ମନେହୁଏ ସାନ୍ଧ୍ୟାବାୟୁ ସେବନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ଏଠାକୁ

ଆସିଛନ୍ତି । ସହଦେବ ବିଚରା ବହୁତଦୂର ଆସିଗଲଣି । ସେ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କର ବୃଥା ସନ୍ଦେହ ପ୍ରତି ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ପୁଣି ଭାବିଲା ଯେତେବେଳେ ଆସିଛି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ପିଛା କରିବା ଉଚିତ । ଆଜି କୌଣସି କାରଣ ଯୋଗୁ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ପ୍ରାୟ ଲୋକ ସମାଗମ ନାହିଁ । ଗାଡ଼ିଟି ଗୋଟିଏ ନିର୍ଜନ ଜାଗାରେ ଅଟକିଲା । ପଛରେ ଅନୁଧାବନ କରୁଥିବା ଗାଡ଼ିଟି ମଧ୍ୟ ସହଦେବର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଡ୍ରାଇଭର ବ୍ରେକ୍ କଲା । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଟି ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପାଖରେଥିବା ଗୋଟିଏ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚରେ ବସି ଥରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ନେଲା ପରେ ପରେ ପକେଟରୁ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ ବାହାରକରି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସହଦେବ ଅଦୂରେ ନିଜର ଗାଡ଼ିକୁ ଅଟକାଇ ଗାଡ଼ିର ଆଢ଼ୁଆଳରେ ଠିଆହୋଇ ସିଗାରେଟ ଟାଣିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ; କିନ୍ତୁ ଦୃଷ୍ଟି ସେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ।

ସେ ଦେଖିଲା ଲୋକଟି ବଡ଼ାଏ ଧଳାକାଗଜରେ ଟାଇପ ହୋଇଥିବା ଚିଠିକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଏପରି ଦୁଇଥର ଚିଠି ପଢ଼ିସାରିବାପରେ ସାମାନ୍ୟ ମୃଦୁହସ ହସି କାଗଜ ବଡ଼ାଟି ହାତରେ ଧରି ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସହଦେବର ସନ୍ଦେହ ଦୃଢ଼ିଭୂତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଭାବିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇ ଯୁବକଙ୍କୁ ଅଟକାଇବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ବିନା ପ୍ରମାଣରେ ଅଟକାଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବହୁତ କିଛି ଭାବି ସେ ସ୍ଥିରକଲା ଗାଡ଼ିର ପିଛା କରିବାପାଇଁ । ଠିକ୍ ଏ ସମୟରେ ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଲ ଯିବାର ସେ ଦେଖିପାରିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାକୁ ପାଖକୁ ଡାକି ନିକଟରେ ଥିବା ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଗାଡ଼ି ମଗାଇ ନେଲା ଓ ଆସିଥିବା ଟାକ୍ସିକୁ ଆଉ କିଛି ବକସିସ୍ ଦେଇ ବିଦା କରିଦେଲା ।

କନେଷ୍ଟବଲ୍‌ଟି ଗାଡ଼ି ନେଇ ଆସି ହାଜର ହେଲା । ସହଦେବ ତାକୁ କଣ୍ଟି ପୁନର୍ବାର କହିଦେଇ ଗାଡ଼ିଟି ରଖିନେଇ ତାକୁ ବିଦାୟ ଦେଲା ।

ବସିଥିବା ଯୁବକଙ୍କର ଏ ସବୁ ପ୍ରତି ନଜର ନଥିଲା । ସେ ତାଙ୍କର ନିଜର ଭାବନାରେ ରତ ଥିଲେ । ଭାବନାରୁ ବିରତ ହୋଇ କାଗଜ ଭାଙ୍ଗି ପୁଣି ପକେଟରେ ରଖି ରଖି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ ଗାଡ଼ିରେ ଯାଇ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ସହଦେବ ବି ନିଜର ଗାଡ଼ି ସାମନାରେ ଥିବା ଗାଡ଼ିର ପିଛା କଲା । କୌଣସି ପ୍ରକାର ସନ୍ଦେହ ନ କରିବାପାଇଁ ସେ ନିଜର ଗାଡ଼ିକୁ ସାବଧାନତା ସହକାରେ ଚଳାଇବାରେ ଲାଗିଲା ।

ଦୁଇଖଣ୍ଡି ଗାଡ଼ି ଆଗପଛ ହୋଇ ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ଆଉ ଖଣ୍ଡିଏ ଗାଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଏମାନଙ୍କ ପିଛା ଧରିଥାଏ । ଅର୍ଦ୍ଧଘଣ୍ଟାଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗାଡ଼ି ଏପରି ଭାବରେ ଚାଲିଛି । ସହଦେବ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭାବି ସାରିଛି ଓ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗର ଅପେକ୍ଷାରେ ଅଛି । କେତେକ ସମୟ ଯିବା ପରେ ଆଗର ଗାଡ଼ିଟି ଗୋଟିଏ ନିର୍ଜ୍ଜନ ରାସ୍ତା ଧରିଲା । ସହଦେବ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ମନେକରି ହଠାତ୍ ଗାଡ଼ିର ବେଗ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ଆଗର ଗାଡ଼ିଟିକୁ ଟପିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପଦୂର ଯାଇ ଗାଡ଼ିଟି ଠିକ୍ ମଝି ରାସ୍ତାରେ ହଠାତ୍ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ଓ ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଚିତ୍କାର ଶୁଣାଗଲା ।

ଭଦ୍ରଲୋକ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ଦେଖି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ନିଜର ଗାଡ଼ିରେ ବ୍ରେକ ଦେଲେ ଓ ଘଟଣା ଜାଣିବାକୁ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହୋଇ ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲେ । ଦେଖିଲେ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଜଣେ ଯୁବକ ଚେତନା ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଗାଡ଼ିର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଦୃଷ୍ଟି

ଫେରାଇଲେ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଗାଡ଼ିରେ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି । ନାକରେ ହାତ ଦେଇ ଦେଖିଲେ ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଯିବା ଆସିବା କରୁଛି । ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଦେହରେ କୌଣସି ଜାଗାରେ କ୍ଷତ ଚିହ୍ନ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ମହାନ୍ ସନ୍ଧହାନରେ ପଡ଼ିଲେ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ପଛର ପୋଲିସ ଭ୍ୟାନଟି ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେଥିରେ ଜଣେ ପୋଲିସ ସବ୍‌ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ଓ ଜଣେ କନଷ୍ଟେବଲ ଥିଲେ ।

ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ବାବୁ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇପଡ଼ି ଘଟଣା କଣ ଜାଣିବାକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଜଣେ ବସିଛନ୍ତି ଓ ଆଉ ଜଣେ ଅଚେତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଏହା ଦେଖି ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଆମୂଳଚୂଳ ସତ୍ୟ ଘଟଣା କହିବା ପରେ ଏସ. ଆଇ.ଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହେଲାନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ପରିଚୟ ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ । ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଚୁପ୍ ରହିଲେ ।

ଏସ. ଆଇ. ଜଣଙ୍କର ବାରମ୍ବାର ପ୍ରଶ୍ନରେ ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ରାଗି ଉଠିଲେ ଓ କହିଲେ, "ଦେଖନ୍ତୁ ମୋର ପରିଚୟ ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ହତଚେତ ଯୁବକଟିକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ।"

ଏସ. ଆଇ ମଧ୍ୟ ଟିକଏ ଚଡ଼ା ଗଳାରେ କହିଲେ, "ସେ ଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟଟା ପ୍ରଥମେ ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।"

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି କହିଲେ, ମୁଁ ମୋର ପରିଚୟ ଯଥା ସମୟରେ ଦେବି, ବର୍ତ୍ତମାନ ନୁହେଁ ।

ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ବାବୁ କଠୋର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ସବୁ ସନ୍ଦେହଜନକ । ତେଣୁ ଆପଣ ପ୍ରଥମେ ଥାନାକୁ ଚାଲନ୍ତୁ ।

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ରାଗି ଉଠି କହିଲେ, ଦେଖନ୍ତୁ ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆପଣ ଅନୁଚିତ ଅପମାନିତ କରୁଅଛନ୍ତି । ଆଉ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋ ରାସ୍ତାରେ ମୋତେ ଯିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ବାବୁ ସାମାନ୍ୟ କ୍ରୋଧ ସମ୍ବରଣ କରି କହିଲେ, "ଦେଖନ୍ତୁ ଆପଣ ସେ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ପୋଲିସ ଭ୍ୟାନରେ ବସନ୍ତୁ, ନଚେତ୍ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜୋରକରି ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବି ।"

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ସାମାନ୍ୟ ଚିନ୍ତାକରି ହଠାତ୍ ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ ବାହାର କରି ଏସ. ଆଇ.ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଫାୟାର କଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଲା ଓ ପିସ୍ତଲ ଯାଇ ତଳେ ପଡ଼ିଲା । କାରଣ ତାଙ୍କରି ହାତକୁ ଏକ ଶକ୍ତ ହାତର ଧକ୍କା ବାଜିଲା । ସେ ବୁଲି ଦେଖିଲେ ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି "ପାଣି" ବୋଲି କହି କରି ଲେଉଟାଇଲା । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେହର କାରଣ କିଛି ରହିଲା ନାହିଁ । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଭାବିନେଲେ ଯେ କରି ଲେଉଟାଇବା ସମୟରେ ହାତ ତାର ବାଜି ଯାଇଥିବ । ସେ କିନ୍ତୁ ଭାବିବାକୁ ଆଉ ବେଶୀ ସମୟ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଦେଖିଲେ ଏସ. ଆଇ. ବାବୁ ଓ କନେଷ୍ଟବଲ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଅନ୍ୟ ପନ୍ଥା ନ ପାଇ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ଯାଇଥିବା ଲୋକର ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ ।

ଗାଡ଼ିଟି ଉଲ୍‌କା ବେଗରେ ଛୁଟିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ଦେଖି ଏସ. ଆଇ. ମଧ୍ୟ ନିଜର ଗାଡ଼ିକୁ ତାଙ୍କର ପଛରେ ଛୁଟାଇ ଦେଲେ । ଅଳ୍ପ କିଛିଦୂର ଅନୁଧାବନ କଲାପରେ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଗାଡ଼ି ଫେରାଇ ଦେଲେ । କାରଣ ସହଦେବର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଏହା କରା ହୋଇଥିଲା ।

କ୍ରମେ ରାତି ଘନେଇ ଆସୁଛି । ଗାଡ଼ିଟି ରାସ୍ତା ଅରାସ୍ତା ନ ମାନି ଛୁଟି ଚାଲିଛି । ସହଦେବ ବିଶେଷ ହଲଚଲ ନ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଛି । କାରଣ ଯଦିଓ ସେ ଜାଣିକରି ସବୁ କାମ କରୁଛି, ତଥାପି ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ଯେପରି ନ ହୁଏ, ସେ ପ୍ରକାର ଖେଳ ସେ ଖେଳିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଛି । କାରଣ ତାର ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆଦେଶ ଭଦ୍ର ଯୁବକ ଜଣଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା । ଧୀରେ ସେ ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖିଲା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି, ଯାହାକୁ ସେ ହୋଟେଲଠାରୁ ଅନୁସରଣ କରି ଆସୁଛି ।

ସହଦେବ କଣ କରିବ ଭାବି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଠିକ୍ କଲା ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବ । କିନ୍ତୁ ରାତିକ୍ରମେ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ତାର ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଗଲା, ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଚିଠି । ଯାହାକୁ କି ସେ ପଢ଼ି ଆନନ୍ଦ ଉପଲବ୍‌ଧି କରୁଥିଲେ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ତାର ଆଖିଯାଇ ପଡ଼ିଲା ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପକେଟ ଭିତରେ ।

ଚମକି ଉଠିଲା ସହଦେବ । ସେ ଭାବିଥିଲା, ଏ ନିଶ୍ଚୟ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇଥିବେ । କିନ୍ତୁ ଏ କଣ ପକେଟ ଭିତରେ ଲୋଡ଼େଡ଼୍ ପିସ୍ତଲ ଝକମକ କରୁଛି । କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବନାହିଁ ଠିକ୍ ଆଖି ସାମନାରେ ଅଛି । ହାତ ବଢ଼ାଇଲା କ୍ଷଣି ଆସିଯିବ; କିନ୍ତୁ ଲାଭ

କଣ ? କୌଣସି ରହସ୍ୟ ଜଣାପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ବରଂ ଚୁପ୍ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିବା ଭଲ ।

ଗାଡ଼ି ଚାଲିଛି । ରାସ୍ତାରେ କାହିଁ କାହିଁ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ଲୋକ କେଉଁଠାରେ ଦେଖାଯାଉଥାନ୍ତି । ଆଗରେ ମସ୍ତବଡ଼ ଦୋତାଲା କୋଠା ଦେଖାଗଲା । ପ୍ରାୟ ଏକ ମାଇଲ ଦୂରରୁ କୋଠାର ହେଡ଼ ଲାଇଟଟି ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଛି । ଜଣାଯାଏ, କୌଣସି ଏକ ବୈଭବଶାଳୀର ଘର ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଧୀରେ ଧୀରେ ଗାଡ଼ିର ଗୋଟିଏ କବାଟ ଖୋଲିଲେ ଓ ଗାଡ଼ି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଚଳାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସହଦେବ ଏହାର ରହସ୍ୟ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ । ତାର ମନ ଭିତରେ ଉଙ୍କି ମାରିଲା କଣ ଏ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥାରେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଗାଡ଼ିରୁ ଡେଇଁ ଚାଲିଯିବେ ? ପୁଣି ମନକୁ ମନ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ ଭାବିଲା, ନାଁ ଅସମ୍ଭବ, ଡେଇଁଲେ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ ? ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋର ବି ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ ? ତା' ପରେ ସହଦେବ କିଛି ଭାବିବାକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ ।

କଥା ଠିକ୍ ଓଲଟା ହେଲା । ଧଡ଼୍ କିନା ଟେକ୍ସିର ଦରଜାଟି ଖୋଲିଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କ ଗୋଟାଏ ଧକ୍କାରେ ଯାଇ ତଳେ ପଡ଼ିଲା । ତା' ପରେ, ତା'ପରେ···· ··

× × × ×

ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦ । ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ ଲାଇଟରେ କୋଠାଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତ ରେଡ଼ିଓରୁ ଭାସି ଆସୁଛି । ଗେଟ୍ ଆଗରେ ଦରଓ୍ୱାନ୍ । ସାମନା ବୋର୍ଡ଼ରେ ଲେଖାଅଛି, ଡାକ୍ତର ଜନ୍ ଷ୍ଟିନ୍ ଉଇଲସୁମ ।

ଏଣେ ଅଶୋକ ବାବୁ ସହଦେବକୁ ଗାଡ଼ିପିଛୁ କରିବାକୁ କହି ନିଜେ ହୋଟେଲରେ ବସି ରହିଲେ । ସେ କଣ କରିବେ ଏବଂ କେଉଁଆଡ଼େ ଯିବେ କିଛି ସ୍ଥିର କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ସମସ୍ତ ସନ୍ଦେହ ଉକ୍ତ ହୋଟେଲର ମେନେଜର ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେଲା । ସବୁଠାରୁ ସନ୍ଦେହର ବିଷୟ ହେଲା ଗାଡ଼ି କଥା । କାରଣ ଯେଉଁ ଯୁବକଟି ହୋଟେଲର ମେନେଜରଙ୍କୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଇ ସାମନାରେ ଥିବା ଗାଡ଼ିଟିକୁ ଧରି ଚାଲିଗଲା, ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ିରେ କିଛି ବିଶେଷତ୍ୱ ଥିଲାପରି ମନେ ହୁଏ । କାରଣ ଦେଶାଇଙ୍କ ଘରେ ଯେଉଁ ଏସେନ୍‌ସର ଗନ୍ଧ ପାଇଥିଲେ ଉକ୍ତ ଗନ୍ଧ ଏ ଗାଡ଼ିରୁ ଆସୁଥିଲା ଏବଂ ଗାଡ଼ିରେ ଥିଲେ ଜଣେ ଯୁବତୀ । ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ସାରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯୁବତୀ ହୋଟେଲରେ ପଶି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଜଣେ ଯୁବକ ଗାଡ଼ିନେଇ ଚାଲିଗଲା । ଏକଥା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ମନରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ସନ୍ଦେହ ସୃଷ୍ଟି କଲା । ତେଣୁ ସେ ନୀରବରେ ବସି ସିଗାରେଟ ପରେ ସିଗାରେଟ ଟାଣିବାରେ ଲାଗିଲେ । ସେ ଏପରି ଚିନ୍ତିତ ରହିଲେ ଯେ, କେତେବେଳେ ସିଗାରେଟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, କେତେବେଳେ ଶେଷ ହୁଏ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ପରିଶେଷରେ ସେ ଉଠି ହୋଟେଲର ମେନେଜରଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ଏବଂ ନିଜର ବିଲ୍ ଟଙ୍କା ଚୁକ୍ତି କଲେ ।

ଯଦି କିଛି ମନେ ନ କରନ୍ତି ତେବେ ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ କିଛି ପଚାରିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରେ, ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ ।

ମେନେଜର କହିଲେ, ନିଶ୍ଚୟ ପଚାରି ପାରନ୍ତି ।

ଏକଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛିଟଙ୍କା ଦେଇ ଗାଡ଼ି ନେଇ ଚାଲିଗଲେ, ଉକ୍ତ ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କ ପରିଚୟ ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ।

ଆଜ୍ଞା "ଏତ ହେଲା ହୋଟେଲ, ଏଠାକୁ କେତେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଆସନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବା କଣ ସହଜ କଥା ?"

ଟିକିଏ ରୁକ୍ଷ ଗଳାରେ ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, "ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତୁ ନାହିଁ ମେନେଜର ସାହେବ, ଯେଉଁ ଭଦ୍ରଲୋକ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଦେଇ B. M. L. 542 ନମ୍ବର ଗାଡ଼ିରେ ବସିଗଲେ, ସେ ଗାଡ଼ିକୁ ଜଣେ ଭଦ୍ର ମହିଳା ଆଣିଥିଲେ ଏବଂ ଆପଣ ତାଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଥିଲେ । ଆଶାକରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କର ଠିକ୍ ମନେ ପଡ଼ିବ ।

"ହଁ ହଁ ମନେ ପଡ଼ିଲା, କିନ୍ତୁ···କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟଟା ।"

"ପରିଚୟ ପାଇଲେ ହୁଏତ କହିବାକୁ ବାଧ ହେବେ; ତେଣୁ ପରିଚୟ କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।"

"କ୍ଷମା କରିବେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ବାଧ ନୁହେଁ ।"

"ଆପଣ ବାଧ ହୋଇ ନ ପାରନ୍ତି, ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ତର ପାଇବାକୁ ବାଧ ହେବି ।"

"ତାହାହେଲେ ମୁଁ ପୋଲିସ୍‌ର ଆଶ୍ରା ନେବାକୁ ବାଧ ହେବି ।"

"ବହୁତ ଦୂର୍ ଆଗେଇ ଗଲେଣି ମେନେଜର ସାହେବ, ଯଦି ଇଚ୍ଛାକରେ ମୁଁ ଦଣ୍ଡକେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜେଲଖାନାର ହାଓ୍ୱା

ଖୁଆଇ ଦେଇ ପାରିବ । ଏହା କହି ପକେଟରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ପରିଚୟ କାର୍ଡ଼ ବାହାର କରି ଦେଖାଇଲେ ।"

କାର୍ଡ଼ ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ମେନେଜର !

"କ୍ଷମା କରିବେ ଆଜ୍ଞା, ଯଦି ଆଗରୁ ପରିଚୟଟା ପାଇଥାନ୍ତି ତେବେ ଏତେ ଅସୁବିଧା ହୋଇ ନଥାନ୍ତା । ଆପଣ ପ୍ରଥମେ ବସନ୍ତୁ । କାହିଁକି ନା ଆଜିକାଲି ଭଲ ଲୋକ ମନ୍ଦ ଲୋକ ଚିହ୍ନିବା ମୁସ୍କିଲ ବ୍ୟାପାର ।"

"ସେ ସବୁବାଜେ କଥା ଛାଡ଼ନ୍ତୁ, ଉକ୍ତ ଯୁବକ କିଏ କୁହନ୍ତୁ ।"

"ଉକ୍ତ ଯୁବକଙ୍କର ନାମ ଜାଣି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେତେଦୁର ଜାଣେ ସେ ମିସ୍ ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନା ଚୌଧୁରୀଙ୍କର କେହି ଜଣେ ଆତ୍ମୀୟ ।

ମୋ ସାଥିରେ ଚାଲକି ଖେଳିବାକୁ କେବେ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ ମେନେଜର ସାହେବ । ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଉକ୍ତ ଯୁବକଟିର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।

"ମୁଁ ସତ କଥା କହୁଛି ଆଜ୍ଞା । ସେ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ ମୁଁ ମୋଟେ ଚିହ୍ନିନାହିଁ । ଗତକାଲି ମିସ୍ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଥିଲେ । ମିସ୍ ଚୌଧୁରୀ ତାଙ୍କୁ ଏଠାରୁ ଛାଡ଼ିଗଲେ । ତା ପରେ ତ ଆଉ କିଛି ବିଶେଷ ଘଟଣା ଘଟିନାହିଁ ।"

"ତାହେଲେ ଆପଣ ମିସ୍ ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଚିହ୍ନନ୍ତି ।"

"ଆଜ୍ଞା ହଁ"

"ତାଙ୍କ ଠିକଣାଟା କହି ପାରିବେ ?"

"ସେ ଏଠିକାର ବଶିଷ୍ଟ ଅଳଙ୍କାର ବ୍ୟବସାୟୀ ମି: ଦେଶାଇଙ୍କର ଝିଅ, ନାମ ପ୍ରିୟଦର୍ଶନା ।"

ଶୁଣି ଚମକି ଉଠିଲେ, ଅଶୋକ ବାବୁ ଅଜ୍ଞାତରେ ତାଙ୍କ ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ତାହା ହେଲେ ସହଦେବର ଅନୁମାନ ଠିକ୍ ।

"ଏଁ କଣ କହିଲେ ?" ମେନେଜର ପଚାରିଲେ ।

କିଛି ନୁହଁ ।

କିନ୍ତୁ କହିପାରିବେ "ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନାଙ୍କୁ ମୁଁ କେଉଁଠାରେ ଭେଟି ପାରିବି ।"

"କାହିଁକି ?"

"ମୁଁ କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହେଁ ।"

"କିନ୍ତୁ..."

"You Shut up" କହି ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ ବାହାରି କରି ମେନେଜର ସାମନାରେ ଧରିଲେ ଏବଂ ପୁନରପି କହିଲେ, "ଅଧିକ ଆଉ ଚାଲାକି ଖେଳନାହିଁ ମେନେଜର ସାହେବ । ମୁଁ ଜାଣେ ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନା ଏହି ହୋଟେଲରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ସେ କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଜାଣନ୍ତି, ମୋତେ ସେଠାକୁ ନେଇ ଚାଲନ୍ତୁ ।"

ମେନେଜର ନାଚାର ହୋଇ ଉଠି, କହିଲେ, ଚାଲନ୍ତୁ । ଆଗେ ମେନେଜର ପଛେ ଅଶୋକ ବାବୁ ଚାଲିଛନ୍ତି । କେତୋଟି କୋଠରି ପାରି ହେବାପରେ ଉପର ମହଲାକୁ ଯିବାପାଇଁ ସିଡ଼ି-

ଦେଖାଗଲା । ଉପର ମହଲାର Room No-45 ସାମନାରେ ମେନେଜର ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ପଚାରିଲେ, "ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନା କଣ ଏଠାରେ ଥାନ୍ତି ?"

ମେନେଜର କହିଲେ, "ଏହା କହିବା ମୁସ୍କିଲ । କାରଣ କାଲି ସେ ଯୁବକ ଜଣକ ଏହି କାମରାରେ ଥିଲେ । ଆଶା କରାଯାଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନା ଏହି ରୁମରେ ଥାଇ ପାରନ୍ତି କାରଣ ଭିତର ପଟ୍ଟ କବାଟ ବନ୍ଦ ଅଛି ।"

× × × ×

"ହାଲୋ ।"

"ହାଲୋ ।" କହି ମିସ୍ ମେରୀ ଆଡ଼କୁ ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନା ହାତ ଦୁଇଟି ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

"ବସେ ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନା, ତୋର କଣ ବହୁତ ଦିନପରେ ଦେଖା ।"

"ଆରେ ବାଃ, ମୋର ବହୁତ ଦିନପରେ ଦେଖା ନା ତୋର ।"

ଦୁହେଁ ହସିଲେ ।

"କହ ମେରୀ ତୋର ପଢ଼ାପଢ଼ି କପରି ଚାଲିଛି ?"

ନା ଭଉଣୀ, ଆଉ ପଢ଼ାପଢ଼ି କଥା କାହିଁକି କହୁଛ । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି M. Sc.ଟା କୌଣସିମତେ Complete କରି Research କରିବି; କିନ୍ତୁ ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ତାହା ଜୁଟିଲା ନାହିଁ । ଏକେତ ଅର୍ଥର ଅଭାବ, ତହିଁପରେ ମା'ଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଅନ୍ୟ ରକମ ।

"ଅନ୍ୟ ରକମମାନେ ।"

ତୁ ତ ଜାଣୁ ଆମ ବଂଶରେ ମୁଁ ଓ ମା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ଭବିଷ୍ୟତ ବଂଶଧର ପାଇଁ......

ଓଃ, ହଁ ବୁଝିଲି ବେଶତ ବଡ଼ ମଜା କଥା । ଶ୍ରୀଘ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ । ହଁ ହଇ ମୋତେ ଡାକିବାକୁ ଯେପରି ଭୁଲି ନ ଯାଉ ।

"ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ" କହି ମୀରା ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା ।

"ଏତେ ନିରାଶା କାହିଁକି ମୀରା, ତୋର ଭାବି ସ୍ୱାମୀକୁ ତ ମୁଁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଯାଉ ନାହିଁ ।"

"ସେପରି କିଛି ନୁହ ପ୍ରିୟ, ତୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିଥିବୁ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା ଚିନ୍ତେ ତାହା ସବୁ ସମୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ।"

"କିନ୍ତୁ ତୋର ଏପରି କୋଉଠାଏ କଣ ସୁଚିନ୍ତିତ ପ୍ଲାନ ଅଛି ଯେ, ତୁ ଏତେ ନିରାଶା ହୋଇପଡ଼ୁଛୁ ?'

"ହଁ ପ୍ରିୟ, ଆଚ୍ଛା ଧରିନେ ତୋର ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ହୁଏ ଏବଂ ଉଭୟେ ଉଭୟଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରୁଥାଅ, ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ ବିବାହର ପ୍ରସ୍ତାବ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, ତେବେ ତୋର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ ।"

"ମାନେ ?"

"ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଠିକ୍ ସେହି ଅବସ୍ଥା ।"

"ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ମେଘା ।"

ହଁ, ସମୟେ ସମୟେ ମନୁଷ୍ୟ ତାର ଆବଶ୍ୟକ ଜିନଷଠାରୁ ଅଧିକ ଜାଣିବାକୁ ବା ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ଯେପରି ମୁଁ ଏବଂ ତୁ ।

ମେଘା କଠୋର କଣ୍ଠରେ କହିଲା, "ପ୍ରିୟ ଦର୍ଶନା ! ହଁ ଭଉଣୀ, ଜୀବନର ଯେତେବେଳେ ଇପ୍ସିତ ବସ୍ତୁକୁ ମୁଁ ପାଉନାହିଁ, ଯଦି ପାଇ ସୁଦ୍ଧା ହାତରୁ ଖସିଯାଏ, ତେବେ ମୋର ଜୀବନକୁ ମଧ୍ୟ ବାଜି ଲଗାଇବାକୁ କେବେ ପଛେଇବି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତୁ କାହିଁକି ଏପରି ଚମକୁଛୁ ? କଣ ତୋ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଏକ୍ସିଡେ଼ଣ୍ଟ ଘଟିଛି ନା କଣ ?"

କେବଳ ଏକ୍ସିଡେ଼ଣ୍ଟ ନୁହ ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ।

କି ରକମ ତୋଫାନ ପ୍ରିୟ, ମାଦକଭରା ଦୃଷ୍ଟିରେ ମେଘା ପଚାରିଲା ।

ମୋ ସାମନାରେ ତୁ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୋଫାନ ।

'ମାନେ !'

ତୁ ଉକ୍ତ ହୋଟେଲରେ ଏକୁଟିଆ ଏବଂ ତୋର ଏପରି କଥା ମୋତେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ତୋଫାନରେ ଉଡ଼ାଇଛୁ ।

ହଁ, ମୁଁ ତତେ ପରି ଥରେ କହିଲି ମନୁଷ୍ୟ ତାର ପ୍ରିୟବସ୍ତୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ସମୟରେ ଅପ୍ରିୟ କାମ କରିଥାଏ ।

ଅଚ୍ଛା ମେଘା "ମୋ ସାଥିରେ ଏତେ ଦିନ ଚଳି ତୁ ମୋତେ କଣ ଚିହ୍ନି ନାହୁଁ ।"

ତା ମାନେ ତୁ କଣ କହିବାପାଇଁ ଚାହୁଁ ?

ମାନେ, ତୋର ଅସୁବିଧା ଯଦି ମୋତେ କହୁ, ତେବେ ବନ୍ଧୁ ହିସାବରେ ଯଦି ପାରେ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବି ବୋଲି ଆଶା ।

କିନ୍ତୁ ଏଟା ଏପରି ଗୋଟେ କଥା ଯେ, ଶୁଣିବା ଲୋକ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟ ଭିତରେ ଆର ପୁରକୁ ଟିକଟ କାଟିବ ।

ପ୍ରୀୟୁ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲା, ତାହା ହେଲେ ତୋଠାରୁ କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଏକରକମ ବାଧ କରିବ । ପ୍ରୀୟୁର ମୁହଁରେ କଠୋରତାର ଛାୟା ଥିଲା ।

ତାହାଲେ ଶୁଣ ମୁଁ ଅସୀମ ଚଉଧୁରୀଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଏ ହୋଟେଲକୁ ଆସିଥିଲି ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ? ପ୍ରୀୟୁ ପଚାରିଲା ।

ସେତ ବହୁତ କଥା ।

ମୋତେ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନା ମେଘ ମୁଁ ସବୁ ଜାଣେ ।

ମାନେ ?

ଅତି ସହଜ କଥା, ତୁଏତ ତୁ ଧନପତି ଅସୀମ ଚଉଧୁରୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହୁଛୁ । ପ୍ରୀୟୁର ମୁହଁରେ ଯଦିଓ ହସ ଲାଗିଗଲା ତଥାପି ମୁହଁରେ କଠୋରତା ଥିଲା ।

ଏ ସମୟରେ ମେଘ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ଛୁଣ୍ଡା କାଗଜ ଟୋକେଇରେ ଗଳାଇ ଦେଲା, ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରୀୟୁର ଅଜାଣତରେ ଏବଂ କହିଲା ଅସୀମ ଚଉଧୁରୀଙ୍କ ପରି ଜଣେ ବେରସିକ ଲୋକକୁ ମୁଁ ବିଭା ହେବାକୁ କେବେ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହିଁ ପ୍ରୀୟୁ, ବରଂ ସେ ମୋର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ।

ତା ମାନେ ତୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯୁବକକୁ ଶୀଘ୍ର ବିଭାହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ।

ପ୍ରୀୟୁ ଅସୀମ ଚଉଧୁରୀଙ୍କଠାରୁ ସମସ୍ତ କଥା ବୁଝି ସାରି ଗାଡ଼ି ଦେଇ ପଠାଇ ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କରିବାକୁ ହେବ ସେ ଠିକ୍ କରି ସାରିଲାଣି ।

ପ୍ରୀୟ ମାଦକଭରା ନୟନରେ ଏକ ଧ୍ୟାନରେ ମେଘାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା ।

ମେଘା କହିଲା କଣ ମତେ ଏପରି କଟମଟକରି ଚାହୁଁଛୁ ପ୍ରୀୟ । କଣ ମୋତେ ପି'ଯିବୁ ନା କଣ ?

ପ୍ରୀୟ କହିଲା, ନିର୍ଜନ ଘର, ଉକ୍ତ ଘରେ ଦୁଇଟି ଯୁବତୀ, ବାସ୍ତବକ୍ ମେଘା ମୁଁ ଯଦି ପୁରୁଷ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଏପରି କହିବାକୁ ଲଜ୍ୟା ଅନୁଭବ କରୁନାହାଁ ପ୍ରୀୟ; ମେଘା ହସିହସି କହିଲା ।

ଲଜ୍ୟା କାହାକୁ କରିବି, ଏ ଘରର କାନ୍ଥବାଡ଼ିତ ଆଉ ଆମ କଥା ଶୁଣି ପାରିବେ ନାହିଁ, ଆମରି ବୟସତ ଏହା କରାଉଛି, ସତେରେ ମେଘା ଏପରି ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି, ଲୁଗାପଟା ଫିଙ୍ଗିଦେଇ କୌଣସି କଞ୍ଚା ପୁରୁଷକୁ ଯାଇ ଭିଡ଼ିଧରିବାକୁ ।

ଟିକଏ ଥରିଲା ଗଳାରେ ମେଘା କହିଲା ଫାଜିଲ୍ ।

ପ୍ରୀୟ ମେଘା ପାଖକୁ ଯାଇ ବସିଲା । କହିଲା ସତେରେ ମେଘା ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯଦି ମୁଁ ପୁରୁଷ ହୋଇଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ତୁ ହୋଇଥାନ୍ତୁ ତା ହେଲେ କପରି ମଜା ହୁଅନ୍ତା । ଏହା କହି ମେଘାର ଗାଲ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଉଷ୍ମ ଚୁମ୍ବନ ଆଙ୍କିଦେଲା । ମେଘା ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅନୁଭବକଲା, ଗୋଟିଏ ଗରମ ଗରମ ନିଶ୍ୱାସ ତା ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଖେଳୁଛି ସେ ଥରି ଥରି ଛୁଡ଼ାହୋଇ କହିଲା ଏ କଣ କରୁଛୁ ପ୍ରୀୟ ।

ପ୍ରୀୟ କିନ୍ତୁ ଛାଡ଼ିବା ଲୋକ ନୁହେଁ, ସେ ମେଘା ସହ ଛୁଡ଼ାହେଲା, ଏବଂ କହିଲା ତୋର ଯେଉଁ ଅଙ୍ଗ ସୁଷମା ମତେ କାହିଁକି ଦେଖିବାକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଛି, ଏହାକହି ଲୁଗାଟିକୁ ମୁଣ୍ଡଉପରୁ ଭିଡ଼ିଦେଲା ।

ମେଘା କହିଲା, ତୁ ଏକଣ କରୁଛୁ

ସତେରେ ମେଘା, ତୁ ଭାରି ସୁନ୍ଦର, ତୋତେ ଲୁଗା ବସ୍ତ୍ରାନ ଶରୀରରେ ଦେଖିଲେ ଭାରି ଖୁସିହେବି, ତୁ ଡରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ, ଗୁଡ କଣାକରି କେହି ଭିତରେ ପଶିବ ନାହିଁ ବା କାନ୍ଥବାଡ଼ ଦେଖିଲେ ସୁଧା କିଛି କହିବେ ନାହିଁ । ମେଘା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଉଲଗ୍ନ ହୋଇଗଲା ପ୍ରୀୟ ତା ଆଗରେ ଛିଡ଼ାହେଲା । କହିଲା, ବାଃ ବାଃ କି ସୁନ୍ଦର କହି ପଛକୁ ହଟି ହଟି ଗଲା । ତା ମୁହଁରେ କଠୋରତାର ଚିହ୍ନ ଦେଖା ଦେଉଥିଲା ଏବଂ ହସ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ମିଳାଇ ଯାଉଥିଲା ।

ମେଘା କହିଲା ଏକଣ ଭଉଣୀ, ତୁ ପାଗଳୀ ହୋଇଗଲୁ ନା କଣ ?

ଉତ୍ତରରେ କେବଳ ଶୁଣିଲା ହାଃ, ହାଃ, ହାଃ । କଣ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ମୋର ଫୋଟ ନେବୁ ନା କଣ ?

ମେଘାର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନଦେଇ ପ୍ରୀୟ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଶିଶି ନେଇ ଆଗକୁ ଆଗେଇଲା ।

ଏ କଣ ପ୍ରୀୟ ?

ଏ ହେଉଛି, ରାସ୍ତାରୁ କଣ୍ଟା ସଫାକରିବା ଉପାୟ ।

ମାନେ ?

ମାନେ ଜାଣିବାକୁ ଆଉ ସମୟ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଜାଣିଲେ ସୁଦ୍ଧା କେହି ବଞ୍ଚାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, କହି ପ୍ରୀୟ ଏସିଡ଼ ଶିଶିଟି ମେଘାର ଉଲଗ୍ନ ଶରୀରରେ ଢାଳିଦେଲା ।

ମେଘା ଚିତ୍କାର କରି ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣ ଉପରେ ଛେଳିପରି ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଗଲା, ମେଘାର ଚିତ୍କାର ସହ ପ୍ରୀୟର ଅଟ୍ଟହାସ

ଏବଂ ବାହାରେ ଜୋରରେ ମଚ୍ ମଚ୍ ଶବ୍ଦ ଓ କବାଟରେ କରାଘାତ ଏକ ବିକଟାଳ ଶବ୍ଦରେ ପରିଣତ ହେଲା ।

ଗ୍ରୀପ୍ସ ସ୍ଥିର ଭାବରେ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରଥମେ ଲକ୍ଷକଲା । ବାହାରପଟୁ କେହି ଡ଼ାକୁଛି । ତେଣୁ ସାମନା ଦରଜାରେ ବାହାରିବା କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ, ତେଣେ କବାଟରେ ଯୋରରେ ଆଘାତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଗ୍ରୀପ୍ସ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ କଣ କରିବ ଏବଂ କିପରି ଯିବ କିଛି ସ୍ଥିର କରିପାରିଲା ନାହିଁ, ଏବଂ ଦେଖିଲା ମେରି ଧୀରେ ଧୀରେ ସଜ୍ଞା ଫେରିପାଉଛି । ସେ ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଥରେ ନୟନ ଘୁରାଇନେଲା । ସେ ଓ଼ରିଯିବା ଝିଅନୁହେଁ, ଘର କାନ୍ଥ ଉପରେ ଝରକା କାଚ ଯଦିଓ ବନ୍ଦଅଛି ଖୋଲିବାକୁ ବେଶି ଅସୁବିଧା ହେବନାହିଁ ଓ ଉପରେ ଚଢ଼ିବାକୁ ମଧ୍ୟ । ଅବଶ୍ୟ ଗ୍ରୀପ୍ସ, ଏ ବିଷୟ ପୂର୍ବରୁ ଠିକ୍ କରିଥିଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତା ପୂର୍ବ ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ।

ଯେତେବେଳେ ଗ୍ରୀପ୍ସ ଝରକା ଉପରେ ଉଠିଲା, ଠିକ୍ ସେତିକି ବେଳେ ମେରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସଜ୍ଞା ଫେରି ପାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏସିଡ଼ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଭାବରେ ଜଖମ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଯେ, ତନ୍ତୁ ଉଠିବାକୁ ଶକ୍ତି ପାଉନଥିଲା । ତା ପରେ ଗ୍ରୀପ୍ସ ଶୋଷ, କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଖିଲା ତା ଶୀକାର ତା ଆଖିଆଗରୁ ଖସି ଚାଲିଯାଉଛି ଯଦିଓ ସେ ଅନୁଭବ କଲାଯେ, ସେ ଜୀବନର ଶେଷ ପାଦରେ ପହଞ୍ଚିଲାଣି ତଥାପି ତାର ପ୍ରତିଶୋଧର ତିବ୍ର ଲାଲସା କମିଲା ନାହିଁ ଏବଂ ଭାବିଲା, ଯେକ ମୂହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ତାର କଳ୍ପିତ ସୁନାର ସଂସାରକୁ ଛାରଖାର କରିଦେଇ ପାରିଲା, ତାକୁ ଛାଡ଼ିଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହା ଭାବିଲାକ୍ଷଣି ତା ଦେହରେ ପଶୁର ବଳ ଫେରିଆସିଲା ।

ମେଷ୍ଟ୍ରି କୌଣସି ମତେ ଉକ୍ତ ଛୁଣ୍ଡା କାଗଜ ଟୋକେଇ ପାଖକୁ ଯାଇ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ବାହାର କଲା, କିନ୍ତୁ ଛୁଡ଼ାହେବାକୁ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ସେପରି ଟଳେପଡ଼ି ଚିତ୍କାର କଲା ଆଉ ଅଧିକ ଚେଷ୍ଟା କରନା ପ୍ରୀୟ, ହାତ ଉପରକୁ ଉଠା, ନଚେତ୍ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯା ।

ପ୍ରୀୟ ଦେଖିଲା ଅବସ୍ଥା ସାଙ୍ଘାତିକ ହୋଇ ଆସିଲାଣି, ତେଣେ କବାଟରେ କିଏ କରାଘାତକରି ଥକିଗଲାଣି, ହୁଏତ ଏଣିକି କବାଟ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଆଉ ଡେ଼ରି ହେବନାହିଁ । ଏଣେ ମେଷ୍ଟ୍ରି ପିସ୍ତଲ ବାହାର କରି ତା ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷକରିଛି । ସେ କଣ କରିବ ? ହଠାତ୍ ତାର ସ୍ମରଣ ହେଲାଯେ, ସେ ଆଣିଥିବା ଭ୍ୟାନିଟି ବେଗରେ ଗୋଟିଏ ପିସ୍ତଲ ଅଛି ।

ପ୍ରୀୟ ଟିକିଏ ଘୁରିଯାଇ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ବାହାର କରିଦେଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଘୂରିବା କ୍ଷଣି ହିଁ ମେଷ୍ଟ୍ରି ଗୁଳି ଚଳାଇ ଦେଲା, କିନ୍ତୁ ହାତର କମ୍ପନ ଯୋଗୁ ନିଶାନ ଠିକ୍ ଯାଗାରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଲା ନାହିଁ, ବରଂ ବଡ଼ ଅଇନା ଦେହରେ ବାଜି ଅଇନାଟା ଚୂରମାର ହୋଇଗଲା ।

ପ୍ରୀୟ ମେଷ୍ଟ୍ରିର ଗୁଳିକୁ ଭ୍ରୁକ୍ଷେପ ନକରି ଝରକା ଉପରକୁ ଚଢ଼ିଲା ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ସେ ଭ୍ୟାନିଟି ବେଗ୍ ଭିତରୁ ପିସ୍ତଲଟି ବାହାରକରି ସାରିଥିଲା ।

ମେଷ୍ଟ୍ରି ପୁନରପି ଗୁଳି ଚଳାଇବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ପ୍ରୀୟ ଧାଇଁ ଧାଇଁ କରି ଦୁଇଟି ଗୁଳି ଚଳାଇଲା, ମେଷ୍ଟ୍ରିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି । ବିଚ୍ଛୁରି ତ ଆଗରୁ ଜଖମ ପାଇ ଥିଲା, ପିସ୍ତଲ ମାଡ଼ରେ ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଏ ମର ସଂସାର ପରିତ୍ୟାଗ କଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରୀୟ

ଝିଙ୍କଏ ହେଲେ ବଚଳିତ ହେଲ ନାହିଁ ଏବଂ ଝରକା ତେଇଁ ଚାଲିଗଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଘର ଭିତରେ ପିସ୍ତଲର ଆବାଜ ଓ ଗୋଟିଏ ନାରୀର ଚିତ୍କାର ତାଙ୍କ ସବଳ ମନକୁ ଦୁର୍ବଳ କରି ପକାଇଲା ।

ଦରଜାରେ ଅନେକ ଡାକିଲେ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଫଳ ହେଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଘରର ଦରଜା ଭାଙ୍ଗି ଘର ଭିତରେ ପଶିଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଏତେ ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ଦରଜା ଭାଙ୍ଗିବା କ୍ଷଣି ସେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନ କରି ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ, ତାଙ୍କ ପଛେ, ପଛେ, ହୋଟେଲର ବୃକର ପୂର୍ଣ୍ଣାସ୍ତ ଓ ଅନେକ ଲୋକ ପଶିଗଲେ ଘଟଣା କଣ ଜାଣିବାକୁ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ହାତରେ ପିସ୍ତଲ ଧରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ମୁଖରେ କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ଚିହ୍ନ ନାହିଁ, ବୋଧ ହୁଏ ସେ ଆଗରୁ ଭାବିଥିଲେ ଯେ, ଏପରି ଗୋଟାଏ କିଛି ଅମାନୁଷିକ ଘଟଣା ଘଟିବ ।

ସାମନାରେ ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀର ମୃତ ଶରୀର କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଛିଣ୍ଡା କାଗଜ ଟୋକେଇର କାଗଜ ଗୁଡ଼ାକ ଏଣେ ତେଣେ ପଡ଼ିଛି । ଘରର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଖଣ୍ଡେ ସାଢ଼ୀ ଓ ବ୍ଲାଉଜ ପଡ଼ିଛି ଏବଂ କହିବାକୁ ଗଲେ ଘରଟା ଏକ ରକମ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କାହାକୁ ହେଲେ ଘର ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଛାଡ଼ିଲେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଯାଇ ଉକ୍ତ ଯୁବତୀ ଦେହରେ ଗୋଟିଏ

ଧଳା ଚଦର ଢାଙ୍କି ଦେଲେ, ପରେ ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଭଲ ଭାବରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଦେଖିଲେ ଝରକା ଭଙ୍ଗା ଅଛି ବୋଧହୁଏ ଆତତାୟୀ ଝରକା ଭାଙ୍ଗି ପଳାଇ ଯାଇଛି । ଅଶୋକ ବାବୁ ଭାବିଲେ ଯଦିଓ ଆତତାୟୀ ଚାଲି ଯାଇଛି, ତେବେ ସେ କିଛି ପ୍ରମାଣ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ଥାଇପାରେ, ଅବଶ୍ୟ ଅଜାଣନ୍ତରେ । କାରଣ ଦୋଷୀ ଯେ ହେଉନା କାହିଁକି, ତା ହୃଦୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁର୍ବଳ । ତେଣୁ ନିରାଶ ନ ହୋଇ ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ପୁନରପି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ସନ୍ଦେହୀ ମନ ସବୁବେଳେ ସନ୍ଦେହରେ ଘୂରୁଥାଏ । ସେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଖଟ ସନ୍ଧିରେ ଗୋଟିଏ ଧଳା କାଗଜ ମୋଡ଼ାମୋଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖିଲେ । ତାହା ପାଇବାରୁ ତାଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । କାରଣ ସେ ଅତୀତରେ ଏପରି କେତେ କାଗଜ ପାଇ ଗୁପ୍ତ ସଙ୍କେତ ଆବିଷ୍କାର କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ କାଗଜଟି ବଡ଼ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ଆଣି ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ସେ ଭାବିଲେ କଣ ଲେଖାଅଛି ପ୍ରଥମେ ପଢ଼ିବି କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭାବିଲେ ପକେଟରେ ଥାଉ, ପରେ ପଢ଼ିବି ।

ତାଙ୍କ ହୃଦୟତନ୍ତ୍ରୀ ଗୁଡ଼ିକ ସେତେବେଳେ ଯୋରରେ ଥରି ଉଠୁଥାଏ । କାରଣ କିଏ ଜାଣେ ଉକ୍ତ କାଗଜରେ କଣ ଲେଖାଥିବ । ଶେଷରେ ସେ ସମ୍ଭାଳି ନପାରି ତରତର ହୋଇ କାଗଜଟି କାଢ଼ି ପଢ଼ି ବସିଲେ । କିନ୍ତୁ ହାୟ ସେ ଏତେ ବ୍ୟଗ୍ରତା ସହିତ ଯେଉଁ କାଗଜ ଗୋଟାଇଥିଲେ, ସେ କିଛି ନୁହ । କେବଳ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ବିଲ୍ ।

ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ମନ ଫିକା ପଡ଼ିଗଲା । ଛିଃ, ବାଜେ କାଗଜଟାପାଇଁ ଏତେ ଭାବନା ।

ତଥାପି ସେ ନିରସ୍ତ ହେଲେ ନାହିଁ । ପୁନରପି ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚଳାଇଲେ, ସେ ଖଟ ଓ ଆଲମାରି ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କରି ଯାଉ ଯାଉ, ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଛନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ଓ ସେ ପଡ଼ିଗଲେ । ହଠାତ୍ ସେ ଏପରି ପଡ଼ିଯିବେ ବୋଲି ଆଶା କରି ନଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଭାବି ମଧ୍ୟ ପାରିଲେ ନାହିଁ କପରି ଓ କାହିଁକି ପଡ଼ିଗଲେ ।

ସେ ଭାବିଲେ, ତାହାହେଲେ କଣ ଆତତାୟୀ ଘର ଭିତରେ ଲୁଚି ଅଛି ? ମୁଁ କଣ ତା ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଗଲି ? ସେ ଆଉ କିଛି ଭାବି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଧିରେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଗୋଡ଼ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ, ତାଙ୍କୁ ହସ ଲାଗିଲା । ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼ରେ ଗୋଟିଏ କଳା ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ବେଲଟ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଯାଇଛି । ସେ ଧୀରେ ଉଠି ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚିଉଠିଲା । ଜିନିଷଟା ମନ୍ଦ ନୁହ । ସେ ଉକ୍ତ ବେଲ୍‌ଟକୁ ହାତରେ ଧରି ଝିଙ୍କିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ଟ୍ରଙ୍କ ଓ ଖଟ ସନ୍ଧାରୁ ଗୋଟିଏ ଲେଡ଼ିଜ୍ ଭ୍ୟାନିଟି ବେଗ ଚାଲି ଆସିଲା ।

ଭଗବାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ଅଶୋକବାବୁ ସେହି ବ୍ୟାଗ୍‌ଟିକୁ ପକେଟରେ ପୁରାଇଲେ ଏବଂ କାଳେ ଆଉକିଛି ପ୍ରମାଣ ମିଳିଯାଇ ପାରେ, ଏଣୁ ଆଶାରେ ପୁନରପି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଆଖି ବୁଲାଇବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ଓଃ, ବହୁତ ଡେରି ହୋଇଗଲାଣି, ଆମେ ତ ପ୍ରଥମେ ପୁଲିଶକୁ ଜଣାଇବାର ଥିଲା ।

ହଁ ମେନେଜର ସାହେବ·····

ସେ ଘର ପରୀକ୍ଷା କରୁଥିବା ସମୟରେ ନଜର ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ଅବସ୍ଥା ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଧାରଣାଥିଲା ହୋଟେଲର ମେନେଜର ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲେ, କେହି ନାହାନ୍ତି । ଭଙ୍ଗା ଦରଜା ପାଖରେ ବହୁତ ଲୋକ ଜମା ହୋଇଛନ୍ତି । ଭାବିଲେ ବୋଧହୁଏ ମୁଁ ମନାକରିବା ଯୋଗୁ ମେନେଜର ମଧ୍ୟ ବାହାରେ ରହିଗଲେ, ତେଣୁ ସେ ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ ଲକ୍ଷକରି ମେନେଜର ସାହେବଙ୍କୁ ଡାକିଲେ, ତାଙ୍କ ଉତ୍ତରରେ ଜଣେ ବୟ କହିଲା, ମେନେଜର ସାହେବ କେତେବେଳୁ ଚାଲିଗଲେଣି ।

ବୟର କଥା କେତେ ପଦ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ମନରେ ଖୁବ୍ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ଏପରି ସ୍ଥଳରେ କିପରି ମେନେଜର ଚାଲିଗଲେ । କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? କାହିଁକି ଗଲେ ?

ତେଣୁ ସେ ହୋଟେଲର ଦୁଇ ଜଣ ଦରୱାନଙ୍କୁ ଡାକି ଦରଜାରେ ଜଗିବାକୁ କହି ନିଜେ ଫୋନ କରିବାକୁ ଗଲେ ।

ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ମିନିଟ ପରେ ଇନ୍‌ସ୍‌ପେକ୍ଟର ଦେଶପାଣ୍ଡେ କେତେଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ ନେଇ ହାଜର ହେଲେ ।

ନମସ୍କାର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ପରେ, ଅଶୋକବାବୁ ଦେଶ ପାଣ୍ଡେଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଆମୂଳଚୂଳ ବୁଝାଇ ଦେଲେ ।

ଦେଶପାଣ୍ଡେ ପୁନରପି ଘରର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଖୋଜିଲେ କିନ୍ତୁ କିଛି ପାଇଲେ ନାହିଁ ।

ଫୋଟ ଉଠାହେଲା ପରେ ଲାସ୍‌ଟିକୁ ପୋଷ୍ଟ ମାର୍ଟମ୍ ପାଇଁ ହାସ୍‌ପିଟାଲ ପଠାଇ ଦିଆଗଲା ।

ଲାସ୍‌ଟିକୁ ପଠାଇଦେବା ପରେ ଦେଶପାଣ୍ଡେ ଓ ଅଶୋକ ବାବୁ ସାମନା ସାମନି ଦୁଇଟି ଚୌକିରେ ବସିଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବାରୁ କିଛି ଚା' ଓ ଜଳଖିଆ ମଗାଇଲେ, ଦୁହେଁ ଜଳଖିଆ ଖାଇସାରିବା ପରେ ସିଗାରେଟ୍‌ର ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର କଲେ ।

କୁଣ୍ଡଳାକୃତିରେ ଧୂଆଁ ଛାଡ଼ୁ ଛାଡ଼ୁ ଦେଶପାଣ୍ଡେ କହିଲେ, 'ତାହାହେଲେ ଆପଣ ମେନେଜରଙ୍କ ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ହୋଇଛି ।'

ଅଶୋକବାବୁ ଯଦିଓ ଜାଣିଥିଲେ ମେନେଜର ଏଠାରେ ନାହାନ୍ତି ତଥାପି ଗୋଟିଏ ବୟକୁ ଡାକି କହିଲେ, 'ତୁମେ ମେନେଜରଙ୍କୁ ଡ଼ାକିଦିଅ ।'

ବୟଟି କହିଲା, "ମେନେଜର କୁଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି । କହିଯାଇ ନାହାନ୍ତି ଆଜ୍ଞା ।"

ଆଚ୍ଛା, ମେନେଜର କେତେଦିନ ହେଲା ଏଠାରେ ଚାକିରି କରୁଛନ୍ତି ?

ମୁଁ ନୂଆଲୋକ ଆଜ୍ଞା, କିଛି ଜାଣେନାହିଁ ।

ଅଶୋକବାବୁ ଅନ୍ୟଜଣେ ବୟକୁ ଡ଼ାକି, ମେନେଜର କେତେଦିନ ହେଲା ଏଠାରେ ରହିଲେଣି ବୋଲି ପଚାରିଲେ ।

ବୟଟି କହିଲା, "ଏ ମେନେଜର ନୂଆ ଲୋକ ମୋଟେ ଦୁଇଚାରିଦିନ ହେଲା ଆସିଛନ୍ତି ।"

ଅଶୋକବାବୁ ଘୋର ସନ୍ଦେହରେ ପଡ଼ିଲେ । ମେନେଜର ନୂଆ, ବୟ ନୂଆ ଓ ସେ ଏପରି କେସ୍ ହାତକୁ ନେବା ନୂଆ, ତେବେ ?

ଦେଶପାଣ୍ଡେ ପଚାରିଲେ, ଆଚ୍ଛା ଅଶୋକବାବୁ ଏ ହୋଟେଲର ମାଲିକ କିଏ, ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ?

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, ଆରେ ସତେତ ଏ ହୋଟେଲର ମାଲିକ କିଏ, ସେକଥା ମୁଁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି ।

ଅଶୋକବାବୁ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବୟକୁ ଡ଼ାକି ପଚାରିଲେ, ଆଚ୍ଛା ଏ ହୋଟେଲର ମାଲିକ କିଏ ?

ବୟଟି କହିଲା, ଏ ହୋଟେଲର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ବିଖ୍ୟାତ ଫିଲମ୍‌ଷ୍ଟାର ଶ୍ରୀ ନରେଶ କାପୁରଙ୍କର ପିତା ଶ୍ରୀ ପ୍ରଦୀପ କାପୁର । ଅଶୋକ ବାବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଆରେ ଶ୍ରୀ କାପୁରଙ୍କର କଣ ଅଭାବ ଅଛି ଯେ, ସେ ପୁଣି ଗୋଟାଏ ହୋଟେଲ ଖୋଲିଲେ ।

ଦେଶପାଣ୍ଡେ ମଧ୍ୟ କମ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ନାହିଁ କାରଣ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସେ ଏହା ଜାଣି ନଥିଲେ ।

ଶେଷରେ ଅଶୋକ ବାବୁ ଯାଇ କାପୁର ସାହେବଙ୍କ ପାଖକୁ ଫୋନ କଲେ ।

"ହାଲୋ ।"

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ "ମୁଁ ଜାଣି ପାରେକି, କିଏ ସେ କହୁଛନ୍ତି ?"

ମୁଁ କାପୁର ସାହେବଙ୍କର ଚପରାଶି କହୁଛି ।

ଆଚ୍ଛା କାପୁର ସାହେବ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ?

କାପୁର ସାହେବ ଏହିକ୍ଷଣି ଥିଲେ ଆଜ୍ଞା, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ।

ଆଚ୍ଛା ଯାଇ ଟିକିଏ ଦେଖ, କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେଣି ନା ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛନ୍ତି ।

ଆଚ୍ଛା ଆପଣ ଫୋନ ଧରନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଖୁଛି ।

ଆଚ୍ଛା ।

ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ମିନଟ ପରେ ଗୋଟିଏ ଭରି ଗଳା ଶୁଣାଗଲା "ହାଲୋ ।"

ବୋଧହୁଏ ମୁଁ କାପୁର ସାହେବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥା ହେଉଛି ?

ନିଶ୍ଚୟ, କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ପରିଚୟଟି ।

ମୋତେ ଅଶୋକ ବୋଲି କହନ୍ତି, ଓଡ଼ିଶା ଗୁପ୍ତବିଭାଗର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ।

ଆଚ୍ଛା କୁହନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର କଣ ସେବା କରିପାରିବି ।

କାହିଁକି ଲଜ୍ୟା ଦେଉଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା, ଆପଣଙ୍କ ପରି ଲୋକଙ୍କର ଆମେ ସେବା କରିବାକୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ । ଆପଣ ଟିକିଏ ଦୟାକରି, ଆପଣଙ୍କ ହୋଟେଲକୁ ଆସିବେକି ? ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଧରଣର ଖୁନ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଖୁନ୍ ! ଏହା ପରେ ଫୋନ ଥୋଇ ଦେବା ଆବାଜ ହେଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲେ, ଆରେ କଥା କଣ "ଖୁନ୍" ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବା କ୍ଷଣି ଫୋନ ଥୋଇଦେଲେ ।"

କିନ୍ତୁ ପନ୍ଦର ମିନଟ ପରେ କାପୁର ସାହେବ ନିଜର ଲ୍ୟାଣ୍ଡମାଷ୍ଟର ଗାଡ଼ିରେ ସାଁନଝିଅ "ମୀନି"କୁ ଧରି ହାଜରହେଲେ । ଅଶୋକ ବାବୁ ଏବଂ ଦେଶପାଣ୍ଡେଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କରମର୍ଦ୍ଦନ କରି ସାରିଲା ପରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ କହିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଘରକୁ ନେଇ ବୁଲାଇ ଦେଖାଇଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ ଯଦି କିଛି ମନେ ନ କରନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି ପଚାରିବି ?

ନିଶ୍ଚୟ ପଚାରି ପାରନ୍ତି ।

ଆଚ୍ଛା ଆପଣଙ୍କର ମେନେଜର ଏଠାରେ କେତେ ଦିନ ହେଲା ଚାକିରି କରିଲେଣି ?

କହିବାକୁ ଗଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ କେହି ମେନେଜର ନାହାନ୍ତି କାରଣ ଏଠାରେ ଯେଉଁ ମେନେଜର ଥିଲେ ତାଙ୍କର ଗତ ଚାରିଦିନ ହେଲା ଟାଇଫଏଡ୍ ରୋଗରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ଯାଇଛି । କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ଲୋକ ପାଇନାହିଁ, ତେଣୁ ମୃତ ମେନେଜରଙ୍କ ଜଣେ ସାଙ୍ଗଙ୍କୁ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ହୋଟେଲ ଚଳାଇବା ଭାର ଦେଇଥିଲି ।

ଉକ୍ତ ମେନେଜର ଖୁନ୍ ହେବାପରେ ଫେରାର ହୋଇଛନ୍ତି ।

ବଡ଼ ଅବସୋସର କଥା ।

ଉକ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଆପଣ ଚିହ୍ନନ୍ତି ।

ନା ସେପରି ନୁହେଁ, ସେ ପ୍ରଥମେ ମୃତ ମେନେଜରଙ୍କ ସହି ଦେଖା କରିବାକୁ କେବେ କମିତି ଆସୁଥିଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, ଆଚ୍ଛାହେଉ, ଆପଣଙ୍କର ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମୟ ନଷ୍ଟକଲୁ ଓ କଷ୍ଟଦେଲୁ ତେଣୁ କ୍ଷମା କରିବେ ।

କାପୁର ସାହେବ କହିଲେ, ସେପରି କିଛି ନୁହେ ଆଜ୍ଞା, ବରଂ ବନ୍ଧୁପରି ମୋର ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତା ମୋ ପକ୍ଷରେ ଯଥେଷ୍ଟ । ନମସ୍କାର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ପରେ ଫେରେ ମିଶିବା କହି ଅଶୋକ ବାବୁ ମେନ୍ ରୋଡ଼ ଉପରକୁ ବାହାରିଲେ ।

× × × ×

ବିଚରା ସହଦେବ ଆକାଶ ପାତାଳ ଭାବି ଭାବି ହୋଟେଲକୁ ଫେରିଲା । କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲା ସେ ରହିଥିବା ରୁମ୍‌ରେ ତାଲା ଲାଗିଛି । ତାକୁ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା । ଆରେ ତା ହେଲେ ଅଶୋକବାବୁ ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ? ତାର ଧିରେ ଧିରେ ମନେ ପଡ଼ିଲା, ସକାଳୁ ଦୁହେଁ ସାଥିହୋଇ ବାହାରିଥିଲେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ରାସ୍ତାରେ ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲକୁ ଚାହା ଖାଇବା ପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ିର ପିଚ୍ଛା ଅଶୋକ-ବାବୁଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ କରିଥିଲା ଏବଂ ଅଶୋକବାବୁ ସେ ହୋଟେଲରେ ଥିଲେ । ତା ହେଲେ କଣ ଅଶୋକବାବୁ ଏଠାକୁ ଆସି ମୋତେ ନ ଦେଖି ମୋତେ ଖୋଜିବାକୁ କୌଣସିଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି ନା ସେ ମୋଟେ ଫେରିନାହାନ୍ତି ?

ଏପରି ବହୁତ ଭାବି ଡୁପ୍ଲିକେଟ୍ ଚାବିରେ ତାଲା ଖୋଲି ରୁମ୍ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶକଲା । ଦରଜ ନ ହେବା ପାଇଁ ହାତରେ ଇଞ୍ଜେକ୍‌ସନ୍ ନେଇଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଏତେବେଳ ଯାଏ ଦରଜ କମିନାହିଁ । ଏବଂ ବେଣ୍ଡେଜ୍ ବନ୍ଧାହୋଇଥିବା ଯୋଗୁ ସେ ହାତଟି ଏକଦମ୍ ବେକାମି ହୋଇଯାଇଛି । ଓଃ କି ନିଷ୍ଠୁର ଲୋକ, ଗାଡ଼ିଭିତରୁ ବାହାରକରି ଏକଦମ୍ ତଳେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲା । ଲୋକଟାର ଟିକିଏ ହେଲେ ଦୟାମାୟା ନାହିଁ ।

ଯାହେଉ ଯଦି ସେ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କୁ ଭେଟି ସବୁକଥା ଶୁଣାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ତାକୁ ଏତେ ଦୁଃଖ ଲାଗନ୍ତାନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅଶୋକବାବୁ କାହାନ୍ତି ?

ଶେଜ ଉପରେ ଲେଟି ବୟକୁ ଡ଼ାକି କଛି ଚା ଓ ଜଳଖିଆ ପାଇଁ ବରାଦ ଦେଲା ଓ ଗୋଟିଏ ସିଗାରେଟ୍‌ରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲା ।

କବାଟରେ ଧଡ଼କନା ଆବାଜ ହେଲା ସହଦେବ ଭାବିଲା ବୋଧହୁଏ ବୟ ଚା ନେଇ ଆସିଥିବ, ଏଣୁ ଚାହିଁବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବିଲା । ଶବ୍ଦ ହେଲା ସତ କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଲୋକ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ ମାତ୍ର ଦରଜାର ମୁହଁରେ କେହି ଜଣେ ଧଇଁସଇଁ ହେଲାପରି ଜଣାଯାଉଛି । କିଏ ହୋଇଥିବ ? ହୋଇଥାଉନା ଯେ କେହି । ସହଦେବର ସେଥିରେ ଯାଏ ଆସେ କେତେ ? ତଥାପି ଜାଣିବା ଉଚିତ । ସହଦେବ ପଚାରିଲା କିଏସେ ? କିଛି ଉତ୍ତର ନାହିଁ କେବଳ ଯୋରରେ ଧଇଁସଇଁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ।

ସହଦେବର ବିସ୍ମୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ସେ ଖଟରୁ ଉଠି ଘଟଣା କଣ ଜାଣିବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ଘରଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଯୁବତୀ ପଶିଆସି କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା ଏବଂ ହିନ୍ଦିରେ କହିଲା ଆପଣ ଯିଏ ହୁଅନ୍ତୁନା କାହିଁକି, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ନିଶ୍ଚୟ ବଞ୍ଚାନ୍ତୁ ।

ଯୁବତୀଟି ବେଶ୍ ଉଜ୍ଜଲ୍ ଡ଼ାଉଲ୍ । କିନ୍ତୁ ମୁହଁର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟତା କୃତ୍ରିମତାରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । ଯଦିଓ ତାର ବେଶଭୂଷା ଉଚ୍ଚ ଧରଣର ନୁହେଁ ତଥାପି କଡ଼ା ଏସେନ୍ସର ବାସନାରେ ଘର ପୂରିଯାଉଛି । ଯୁବତୀଟି କବାଟ ବନ୍ଦକରି ଏକଦମ୍ ସହଦେବର ପାଖରେ ଯାଇ ବସିଗଲା ।

ସହଦେବର ସମସ୍ତ ଭାବନା ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । ଏଣେ ଘେକ ତେଣେ ଅଶୋକ ବାବୁ ଆସି ନାହାନ୍ତି, ଏବଂ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ପାଖରେ ଜଣେ ଅପରିଚିତ ଯୁବତୀ । ସେ ବହୁତ ଡିକ୍ଟେଟିଭ ଉପନ୍ୟାସରେ ପଢ଼ିଛି ଏବଂ ଶୁଣିଛି ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଚୋରି ଡକାୟତି କାମ ଅନେକ ସମୟରେ ସ୍ତ୍ରୀ ମାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ ।

ତେବେ ? ତେବେ ଏ ଯୁବତୀଟିର କଣ ଆବଶ୍ୟକ ? ମୋତେ ଖୁନ୍ କରିବାକୁ ଆସିଛି ? ନା କିଛି ଗୁପ୍ତ ଖବର ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆସିଛି ? କିନ୍ତୁ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ଅଟକାଇବାକୁ ହେବ । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ--

ତେଣିକି ଆଉ ସେ ଚିନ୍ତି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଛିଡା ହୋଇ ଯାଇ କହିଲା, ଦେଖନ୍ତୁ ଆପଣ ବହୁତ ଆଗେଇ ଗଲେଣି, ଯାହା କହିବା କଥା ସାଫ ସାଫ କୁହନ୍ତୁ । ନଚେତ୍—

ଯୁବତୀଟି ଯଦିଓ ଶଙ୍କିତା ଥିଲା ତଥାପି ଛିଡ଼ାହୋଇ ମୃଦୁ ହସି ହଠାତ୍ ଯାଇ ସହଦେବ ଲଗାଇ ଥିବା ବୋତାମ ଗୁଡ଼ିକ ହାତରେ ଟିପୁ ଟିପୁ କହିଲା, ପି—ଇ, ପାଟି କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ମୋ ଜୀବନ ରହିବା କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ନୁହେଁ ।

ଜୀବନ ଚାଲିଯିବ ? କାହିଁକି ? କହି ଉକ୍ତ ଯୁବତୀର କବଳରୁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ପଛକୁ ଦୁଇ ପାହୁଣ୍ଡ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ।

ଯୁବତୀଟି କହିଲା, ବାହାରେ ମୋ ପଛରେ ଗୁଣ୍ଡା ଲାଗିଛନ୍ତି । ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ ବଞ୍ଚାଇବେ ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ମଲି ।

ସହଦେବ ଗୁଣ୍ଡା କଥା ଶୁଣି ପକେଟରେ ହାତ ପୂରାଇଲା ପିସ୍ତଲ ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ପକେଟରେ ପିସ୍ତଲ କାହିଁ ? ସବୁ ଭାବନା ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନେ ପଡ଼ିଲା ଯେ, ଅଧଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ସେ ପିସ୍ତଲଟିକୁ ତକିଆ ତଳେ ରଖି ଦେଇଛି ।

ସେ ତକିଆ ତଳୁ ପିସ୍ତଲ ଉଠାଇବାକୁ ବୁଲିଛି, ଏ ସମୟରେ ଯୁବତୀଟି ସହଦେବର ଦେହକୁ ଲାଗି ଆସିଛି । ବାସ୍

ସେତିକି । ତା'ପରେ ଗୋଟିଏ ଖଟ୍ କରି ଆବାଜ । ସହଦେବ ପିସ୍ତଲ ଧରି ବୁଲିଲା । ଦେଖିଲା ଯୁବତୀ ନାହିଁ, ଦରଜା ଖୋଲାଅଛି ।

ସହଦେବର ମୁଣ୍ଡରେ ରକ୍ତ ଚଢ଼ିଗଲା । ସେ ହିତାହିତ ଜ୍ଞାନ ଭୁଲିଯାଇ ଲୋଡ଼େଡ୍ ପିସ୍ତଲ ଧରି ଦୌଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ବାହାରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା ଯେ, ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ବୟ ଚା ନେଇ ଆସୁଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦିଗରୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ଫେରୁଛନ୍ତି । ଯୁବତୀଟିର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ବର୍ତ୍ତି ନାହିଁ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଦେଖିଲେ ସହଦେବ ହାତରେ ପିସ୍ତଲ, ମୁହଁରୁ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ହୋଇ ଝାଳ ବୋହି ଯାଉଛି, ପାଟିରେ କଥା ନାହିଁ, ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ।

ସହଦେବ ସବୁ ବୁଝାଇ ଦେବାପରେ, ଅଶୋକ ବାବୁ ନ ହସି ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ; ହସି ହସି ପଚାରିଲେ ସାଇଡ୍ ପକେଟରେ କେତେ ଟଙ୍କା ରଖିଥିଲୁ ।

କାହିଁକି ? କହି ସହଦେବ ପକେଟରେ ହାତ ପୂରାଇଲା ବେଳକୁ, ହାତଟା ଶୂନ୍ୟେ ଶୂନ୍ୟେ ତଳକୁ ଲମ୍ବିଗଲା । ପକେଟଟା କଟା, ସହଦେବର କିଛି ବୁଝିବାକୁ ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ ।

ସହଦେବର ବିସ୍ମୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ ଏଇଟା ହେଲା ବମ୍ବେ । ହାତେ ମାପି ଚାଖଣ୍ଡେ ନ ଚାଲିଲେ ପଦେ ପଦେ ବିପଦର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି । ବୟ କହିଲା ଚା ଥଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାଉଛି, ତେଣୁ ଦୁହେଁ ଚା ଟେବୁଲରେ ଯାଇ ବସିଲେ । ବିଚରା ସହଦେବର ମୁହଁ ଲଜ୍ଜାରେ ନାଲି ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ

ପରୀକ୍ଷସ୍ଥ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ନୁହେଁ, ସାମାନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପକେଟମାରୁ ଠାରେ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଫଳାଫଳ ଶୁଣିବାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ । ଅଶୋକ ବାବୁ କ୍ଲବ୍ରେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ସହଦେବଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଲେ । ସହଦେବ ମଧ୍ୟ ତାର ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାରେ ଲାଗିଲା । କପରି ସେ ଗାଡ଼ି ପିଛା କଲା ଏବଂ ଆତତାୟୀଦ୍ୱାରା ତଳେ ପଡ଼ି ହାତ ଜଖମ ହେଲା ।

ଆଚ୍ଛା, ତତେ ସେ କେଉଁ ଯାଗାରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଲା ତୋର କିଛି ମନେ ଅଛି ?

ହଁ, ଗୋରେ ଗାଁଓର ଫିଲମ ସ୍ଥାନ ଷ୍ଟୁଡିଓ ପାଖେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଜନ ଜାଗାରେ ।

ଆଚ୍ଛା, ସେଠାରେ କେହି ଲୋକ ବା କୋଠାବାଡ଼ି ନ ଥିଲା ?

ହଁ, ପଛରେ ଫିଲମସ୍ଥାନ ଷ୍ଟୁଡିଓର ସାଇଲେନ୍ସ ଯୋନ, କିଛିଦୂର ଆଗରେ ଗୋଟିଏ ଦୁଇତାଲା କୋଠା, ପାଖାପାଖି କେତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଛୋଟ ଛୋଟ ଖୁଲଘର; ମାତ୍ର ସେତେବେଳେ ଲୋକ ବାକ କେହି ଦେଖା ଯାଉ ନ ଥିଲେ ।

ତୋତେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ସେ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲା, ଜାଣୁ ?

ହଁ ବନ୍ଧୁ, ସେ ସିଧା ଯାଇ ସେ ଦୁଇତାଲା କୋଠା ଭିତରେ ପଶିଲା । ପଡ଼ିବାରେ ମୋତେ ଏତେ କଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ଯେ, ଦଶ ପନ୍ଦର ମିନଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଉଠି ପାରିଲିନାହିଁ, ଏବଂ ଠିକ୍ ଉଠିବା ସମୟରେ ଦେଖିଲି ଯେ, ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ିଟି ଛୁଟି ଆସୁଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ପୁନରପି ପଡ଼ି ରହିଁ ରହିଲି । ଏ ଅନ୍ୟଜଣେ ଲୋକ । ମୋର ମନରେ ନାନାଦି ସନ୍ଦେହ ହେଲା; କିନ୍ତୁ ଅଧଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ପୋଲିସ

ଷ୍ଟେସନରୁ ଫୋନ ଦ୍ୱାରା ଖବର ପାଇଲି ଯେ, ମୁଁ ନେଇଥିବା ଗାଡ଼ିଟି ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ କେହି ଥୋଇ ଦେଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମଜାର କଥା ଯେ, ଯେଉଁ ଗାଡ଼ିଟିକୁ ଉକ୍ତ ଯୁବକ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇଥିଲା, ତାହା ପୋଲିସ ସିଜ୍ କରି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାରେ ଜଣାଯାଇଛି ଯେ, ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ି ହେଉଛି ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ।

ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ସମସ୍ତ ହିସାବ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । ସେ ଦୁଇ ହାତରେ ମୁଣ୍ଡକୁ ଚାପି ଧରିଲେ । ଅସ୍ତୁ, ସେ କଥା ପରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା । ଚୋର ଗୋରେଗାଁଓରେ ଆଉ କଣ ବିଶେଷ ଘଟଣା ଘଟିଛି କହ ।

ଆଉ ବିଶେଷ ଘଟଣା କଣ, ମୁଁ ଜଖମି ହାତରେ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ କୋଠା ଭିତରେ ପଶିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସୁଯୋଗ ଅଭାବରୁ ଫେରିଆସିଲି । ଗେଟ୍‌ରେ ଗୋରଖା ଦରବାନ୍ ଅଛି । କାହାକୁ ହେଲେ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ, ବିଶେଷତଃ ରାତିବେଳରେ । ସେଠାରେ ଖବର ନେବାରେ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ, ଘରଟି ଭଡ଼ାଘର । ଆଗେ ଜଣେ କେହି ଅଭିନେତ୍ରୀ ଭଡ଼ା ନେଇ-ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ଭଲ ନ ଚାଲିବାରୁ ସେ ଛାଡ଼ି ଚାଲି-ଗଲେ । ମଝିରେ କେତେଦିନ ଘରଟି ଖାଲିଥିଲା କିନ୍ତୁ ମାସେ ହେଲା କେଉଁଠାରୁ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ଆସି ରହିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ତ କେହି କେବେ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନାମ କୁଆଡ଼େ ଡକ୍ଟର ଉଇଲିଏମ୍ ।

"ଆଉ କିଛି ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରିଛ ?"

"ନା, ଆଉ କିଛି ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରିପାରିନି; କିନ୍ତୁ ମୋର ଘୋର ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି, ପୁନରପି ଯାଇ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହେବ ।"

ରବିବାର, ସକାଳ ଆଠଟା । ବମ୍ବେ ପୋଲିସ କମିଶନର୍‌ର ମିଃ ସାକ୍‌ସେନାଙ୍କ ବୈଠକ ଖାନାରେ ବସିଛନ୍ତି ମିଃ ସାକ୍‌ସେନା, ଅଶୋକବାବୁ, ସହଦେବ, ଆଇ: ଜି: ଆକ୍‌ବର । ଜଣେ ସାମନା ଗେଟ୍‌ରେ ବନ୍ଧୁକ ଧାରି ସିପାହୀ ପହରା ଦେଉଛି । ସାମନା ଟେବୁଲ ଉପରେ Sunday statesman ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ପଡ଼ିଛି । ଏଣେ ଚା ଗୁଡ଼ାକ ବି ଥୁଆ ହୋଇ ହୋଇ ଥଣ୍ଡା ହେବା ଉପରେ । ହାତର ସିଗାରେଟ୍ ଗୁଡ଼ାକ ବି ପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହେଲାଣି । ସେ ଆଡ଼କୁ କା'ରି ନଜର ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଯେପରି ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ । କାହା ମୁହଁରେ ଭାଷା ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମେ ଅଶୋକବାବୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ହଠାତ୍ ଏପରି କିଛି କାରଣ ନ ଥିଲା । କେହି କଳ୍ପନା ସୁଦ୍ଧା କରି ନ ଥିଲେ ଯେ ମିଃ ଚୌଧୁରୀ, ମିଃ ଦେଶାଇଙ୍କ ଉପରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବେ । ଅଜବ ଧରଣର ମକଦ୍ଦମା । ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି କେବେ-ହେଲେ ମିଃ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ହୋଇ ନ ପାରେ । ତା ହେଲେ କଣ ମି: ଚୌଧୁରୀ ପାଗଳ ହୋଇଗଲେ ନା କଣ ?

କମିଶନର ମିଃ ସାକ୍‌ସେନା କହିଲେ, ସମ୍ଭବତଃ ମୋର ସେୟା ମନେହୁଏ । କାରଣ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ଝିଅ ମରିଯିବା ପରେ ସେ ଆଉ ଲୋକ ଗୋଚରକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । ପୋଲିସ ପକ୍ଷରୁ ଏତେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚାଲିଲା କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ପତ୍ତା କେଉଁଠାରେ ହେଲେ ମିଳିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ଆସି ଏପରି ମକଦ୍ଦମା କରିବା ମାନେ ନିଜକୁ ପାଗଳ ବୋଲି ପରିଚୟ କରାଇବା ଛଡ଼ା ଆଉ କଣ ହୋଇ ପାରେ ?

ସହଦେବ କହିଲା, ପାଗଳଟିକୁ ସାଧାରଣ ପାଗଳ ବୋଲି ବିଚାରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାରଣ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହାର ଦର୍ଶନ

ମିଳୁନାହିଁ, ତାକୁ କଣ ପାଗଳ ବୁଝାଯାଇପାରିବ ? ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ ମକଦ୍ଦମା କରୁଛନ୍ତି ଶୁଣି ମୁଁ କୋର୍ଟକୁ ଯାଇଥିଲି । କିନ୍ତୁ କେବଳ ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । ଓକିଲଙ୍କ ଠାରୁ ବୁଝିବାରେ ଜଣାଗଲା ଯେ ସେ ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିନଥିଲେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ସେ କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ କେଉଁଠାରେ ରହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଲେ ଯେ ସେ ମକଦ୍ଦମା ଚଳାଇବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଟଙ୍କା ପାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଆଦେଶନାମା ଓ ଦଲିଲ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ପାଇଛନ୍ତି ।

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ, ତା ହେଲେ ଆବଦ୍ଧ କୋଠରୀ ଭିତରେ ବସି ଆମେ କିଛି କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତିନୋଟିର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମତଃ ଗୋରେ-ଗାଁରେ ଦୁଇତାଲା କୋଠାରେ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଡଃ ଉଇଲିଏମ୍ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ମେରୀର ହତ୍ୟାକାରୀ ମିସ୍ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ, ତୃତୀୟରେ ନିଜକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଗୋଚରରେ ନିରାପଦରେ ରଖି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ସନ୍ଦେହପାତ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମିଃ ଚୌଧୁରୀ । ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ତିନି ଜଣଙ୍କୁ ପାଉନାହୁଁ, ସେତେଦିନ ଯାଏ ଆମେ କେସ୍‌ର କୌଣସି କୂଳକିନାରା ପାଇବା ନାହିଁ ।

ଏ ସମୟରେ ଦରଓ୍ୱାନ ଆସି ଖଣ୍ଡିଏ ଭିଜିଟିଂ କାର୍ଡ ମିଃ ସାକ୍‌ସେନାଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । କାର୍ଡ ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଉ ବୁଲାଉ କହିଲେ, ଆଚ୍ଛା ତାଙ୍କୁ ଭିତରକୁ ଆସିବାକୁ ଦିଅ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍କଲ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ଦେଶ ପାଣ୍ଡେ । ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇବା ପରେ ଗୋଟିଏ ଚୌକି ଅଧିକାର କରି ବସିଲେ ଏବଂ ଟିକିଏ ଗଳା ସଫା କରି ଅଶୋକବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, କଣ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇଲେ ?

ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ ଯଦି ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନାଙ୍କୁ ପାଇଥାନ୍ତୁ, ହୁଏତ ଏତେବେଳକୁ ଏଠାରେ ମିଟିଂ ବସି ନ ଥାନ୍ତା । ସେ ଫେରାର ହୋଇଛି । ମିଃ ଦେଶାଇଙ୍କ ଘରେ କଡ଼ା ପୋଲିସର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯଦି ଘର ଭିତରକୁ ଆସେ ତେବେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଗୋଇନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଏପରି ବହୁତ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା ପରେ ସଭା ଭଙ୍ଗ ହେଲା । ସେତେବେଳକୁ ଦିନ ବାରଟା । ଭୋକରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପେଟ ଜଳୁଛି । ତେଣୁ ଯେ ଯା ବସାକୁ ଫେରିଲେ ।

ଦିନ କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେ ନାହିଁ । ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗଡ଼ିଚାଲିଛି । ଏତେ ତଦନ୍ତ କରି ସୁଦ୍ଧା କୌଣସି କୂଳ କିନାରା ପାଉନାହାନ୍ତି । ବମ୍ବେ ଆସି ଏକ ମାସ ହୋଇଗଲାଣି । ଶୀଘ୍ର କାମ ସାରି ଫେରିଯିବାପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସିସାରିଲାଣି । ବୋଧହୁଏ ଓଡ଼ିଶା ଫେରିଲେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କେସ୍ ନିଶ୍ଚୟ ହାତକୁ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରି ନାନା ଚିନ୍ତାରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡଟା ଭାରି ହୋଇଯାଇଛି । ଆଜି ଚା ଦେହକୁ ଉତ୍ତାପ ଯୋଗାଇ ପାରୁନାହିଁ କିମ୍ବା ସିଗାରେଟ୍ ମୁଣ୍ଡକୁ ହାଲୁକା କରିପାରୁ ନାହିଁ । ସହଦେବ ମଧ୍ୟ ପାଖ ଚେୟାରରେ ବସି କିଛି ଚିନ୍ତା କରୁଛି । କାହା ମୁହଁରେ ଭାଷା ନାହିଁ । ଘରଟା ସିଗାରେଟ ଧୂଆଁ ରେ ଭରପୂର । ଟେବୁଲରେ ଖାଲି ଚା ପିଆଲା ଗଡ଼ୁଛି ଏବଂ ଆଲମାରି କାଗଜ ପତ୍ର ଗୁଡ଼ାକ ବି ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ପଡ଼ିଛି ।

ପୁନରପି ଚା ପାଇଁ କହିଦେଇ ସହଦେବ ସିଗାରେଟ୍‌ଟାଏ ଜଳାଇ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ସାମନାକୁ ଚେୟାରଟା ଟାଣି ଆଣି ବସି କହିଲା, ଠିକ୍ ଅଛି । କାଲି ସକାଳୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବା । ଅଶୋକ ବାବୁ କହିଲେ ମୋ ମତରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାପାଇଁ

ଘର ଏକା ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯିବାପାଇଁ ମୁଁ ବ୍ୟଗ୍ର କରୁଛି । ସହଦେବ ଘଡ଼ି ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ କହିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସାତ ଆଠଟା ବାଜିବାକୁ ଯାଉଛି; ହୁଏତ ଆମେ ଗୋରେଗାଓଁ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ନ'ଟା ନିଶ୍ଚୟ ବାଜିଥିବ । ତାପରେ Electric Trainରେ ଯାଇଥିଲେ ଶୀଘ୍ର ଯାଇଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଭଡ଼ା ଟେକ୍ସିରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ତା ଛଡ଼ା ଘରଟା ଅନୁସନ୍ଧାନପାଇଁ କେବେହେଲେ ନିରାପଦ ନୁହେଁ । ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପିସ୍ତଲ ଗୁଡ଼ିକ ପରୀକ୍ଷା କରି ସାରିବା ପରେ ଆବଶ୍ୟକ ଜିନିଷ ପତ୍ର ଧରି ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଘରେ ତାଲିଦେଲେ ।

ଯିବାକୁ ହେବ ଡଃ ଉଇଲିଏମ୍‌ଙ୍କ ଘରକୁ । ସେ କିଏସେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଘର ବି ଖାନତଲାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଭାବରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଯେବେ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ପ୍ରକାଶ୍ୟଭାବରେ ମଧ୍ୟ । ଟିକିଏ ଚାଲିବାପରେ ଟେକ୍ସି ମିଳିଗଲା । ଟେକ୍ସିକୁ ଗୋରେଗାଓଁ ଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ, ଦୁହେଁ ଟେକ୍ସି ଭିତରେ ବସିଗଲେ । ଟେକସି ଗୋରେଗାଓଁ ଅଭିମୁଖେ ଛୁଟିଲା ପଚାଶ ମାଇଲ ବେଗରେ । ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଉଭୟେ ବିଚାରମଗ୍ନ । ସେଠାରେ କି ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ହେବ, ନୂଆ ଯାଗା । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଖେଳର ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ଶୀଘ୍ର ଟାଣିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଚାଶ ମାଇଲ ସ୍ପିଡ୍ କିଛି ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ କଣ କରାଯାଇ ପାରେ । ବମ୍ବେ ଟ୍ରାଫିକ୍ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସହର ଭିତରେ କିଏ ପଚିଶି ମାଇଲରୁ ଅଧିକା ଚଳାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଗ ପଛ ହୋଇ ବହୁତ ଟେକ୍ସି ଚାଲିଛି । ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ି ପଛରେ ବି ଗୋଟିଏ

ଟେକ୍ସି ଆସୁଛି । ହର୍ଣ୍ଣ ଦେବାରୁ ଆଗକୁ ଡ୍ରାଇଭର ଛାଡ଼ିଦେଲା ଟେକ୍ସିଟି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କୌଣସି ଅପେକ୍ଷା ଟିକିଏ ବଡ଼ ଓ ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଭଡ଼ା ଟେକ୍ସି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ବୋଧହୁଏ ଗାଡ଼ିର ମାଲିକ ନିଜେ ଚଲାଉଛି । ନଚେତ୍ ଏପରି ସୌମ୍ୟ ଚେହେରା କୌଣସି ଡ୍ରାଇଭରର ହୋଇ ନପାରେ । ଆଗରେ ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ିଟି ଚାଲିଛି, ପଛରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଚାଲୁଛି । କ୍ରମଶଃ ଆଗ ଗାଡ଼ିର ସ୍ପିଡ୍ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର କୌତୂହଳ ଜାତହେଲା । ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଟିକିଏ ସ୍ପିଡ୍ ବଢ଼ାଇବାକୁ କହିଲେ । ବିଚରା ଡ୍ରାଇଭର ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସ୍ପିଡ୍ ବଢ଼ାଇଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଆଗ ଗାଡ଼ିର ଚାଳକ ପ୍ରତି ବରାବର ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ବୋଧହୁଏ ସେ ଭାରତୀୟ ନୁହେଁ । ଜଣେ ଇଂରେଜୀ ନିଶ୍ଚୟ । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ସନ୍ଦେହ କ୍ରମଶଃ ଦୃଢ଼ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସନ୍ଦେହୀ ମନ ସବୁବେଳେ ସନ୍ଦେହରେ ଝୁଲୁଥାଏ । ଏକ ଘଣ୍ଟା ଗାଡ଼ି ଚାଲିବାପରେ ଗାଡ଼ି ଦୁଇଟି ଯାଇ ଗୋରେଗାଓଁର ଫିଲମସ୍ଥାନ ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଫିଲମ ସ୍ଥାନ ଷ୍ଟୁଡ଼ିଓ ପାଖରେ ହିଁ ଅଶୋକ ବାବୁ ଗାଡ଼ି ରଖିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଗ ଗାଡ଼ିଟି ମଧ୍ୟ ଆଗ ମୋଡ଼ଟା ବୁଲାଇ ଦେଇ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧାରିଆ ଜାଗାରେ ଗାଡ଼ିଟି ଛିଡ଼ା କରାଇଲେ । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର କୌତୂହଳ ବଢ଼ି ଚାଲିଲା ।

ସହଦେବକୁ ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ଛିଡ଼ା କରାଇ, ସେ ଛପି ଛପି ଯାଇ ଉକ୍ତ ଲୋକର ପଛପଟେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଗଛର ଆଢ଼ୁଆଳରେ ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ଏଠାରେ ଦୁଇତାଲା କୋଠାଟି ପ୍ରାୟ ଦୁଇଫର୍ଲଙ୍ଗ ହେବ । ଏଠାରୁ ଦିଶୁଛି । ହଠାତ୍ ସେଠି କେଉଁଠାରୁ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ବାହାରି ଆସିଲା । କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା, ଅଶୋକ ବାବୁ

ମୋଟେ ଅନୁମାନ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଦୁହେଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଇଂରେଜୀରେ ହେଲେ । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ବୁଝିବାକୁ ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ ଯେ, ଏମାନେ ୟୁରୋପିୟାନ୍ । ଦୁହେ ଭୀଷଣ ଢେଙ୍ଗା । ଲମ୍ବାରେ କେହି କାହାରିକୁ କମ୍ ନୁହନ୍ତି । ଦୁହେଁ ଚୁପ ଗଳାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ଅଶୋକବାବୁ ବହୁ ଚେଷ୍ଟାକରି କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏତିକି ଜାଣି ପାରିଲେ ଯେ ଜଣେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ କିଛି କହୁଛି । ତାପରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଗାଡ଼ିନେଇ ଆସିଥିଲା, ସେ ଲୋକ ଅନ୍ଧାରରେ କେଉଁଆଡ଼େ ମିଳାଇ ଗଲା । ଯେଉଁ ଲୋକ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା, ସେ ଲୋକ ଗାଡ଼ି ବୁଲାଇ ଯେଉଁଆଡ଼ୁ ଗାଡ଼ି ଆସିଥିଲା, ସେ ଆଡ଼କୁ ଯିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ି ଚାଲି ଯିବା ପରେ ସେ ଛୁଟି ଆସିଥିବା ଟେକ୍ସି ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଶୀଘ୍ର ଚଲାଇବାକୁ କହିଲେ । ଡ୍ରାଇଭର ବିଚରା କିଛି ବୁଝି ନ ପାରି ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲା । ସହଦେବ ମଧ୍ୟ କିଛି ବୁଝି ନ ପାରି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

ଅଶୋକବାବୁ ଆଗ ଗାଡ଼ିର ପିଛା କରିବା ପାଇଁ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କହିଲେ ଏବଂ ସହଦେବକୁ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ବୁଝାଇ ଦେଲେ । ସହଦେବକୁ କହିଲା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବରାବର ଆଗ ଗାଡ଼ିକି ଥାଏ ।

ଆଗ ଗାଡ଼ିର ଗତି କ୍ରମେ କ୍ରମେ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା, ପଛ ଗାଡ଼ିର ମଧ୍ୟ । ଆଗ ଗାଡ଼ିବାଲା ସନ୍ଦେହ ପରେ ପଛକୁ ଚାହିଁଲା । ଏହା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ଆଖିକୁ ଏଡ଼ାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଆଗ ଗାଡ଼ିବାଲା ଭିକ୍ଟୋରିଆ ଟର୍ମିନାଲ ଆଡ଼େ ଯିବା ରାସ୍ତାରେ

ମୋଡ଼ ବୁଲାଇ ପୁନରପି ଚାହିଁଲା ଯେ, ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ତାର ପିଛା କରୁଛି । ତେଣୁ ସେ ଚର୍ଚ୍ଚ ଗେଟ୍ ଆଡ଼େ ଗାଡ଼ି ବୁଲାଇଲା ।

ଅଶୋକବାବୁ ସହଦେବଙ୍କୁ କହିଲେ, ଆଉ ଏଣିକି ଟେକ୍‌ସିରେ ଗାଡ଼ି ପିଛା କରି ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ଆଗ ଲୋକକୁ ସନ୍ଦେହ ହୋଇ ଗଲାଣି । ତେଣୁ ଗାଡ଼ିର ବେଗ ସହିତ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ଭାବନା ବି ବଢ଼ି ଚାଲିଛି । ଯେ କୌଣସିମତେ ଗାଡ଼ିର ପିଛା କରିବାକୁ ହେବ । ଅଶୋକ ବାବୁ ଦେଖିଲେ, ଆଗ ଗାଡ଼ି ଚର୍ଚ୍ଚ ଗେଟ୍ ପାରହୋଇ ସାଇନ୍ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲା ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ସହଦେବଙ୍କୁ କହିଲେ, ଏପରି ଗାଡ଼ି ପିଛାକଲେ ଆମେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁ ଏଠାରୁ କୌଣସି ପବ୍ଲିକ୍ ଫୋନ୍‌ରୁ ସାଇନ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନକୁ ଫୋନ୍ କରି କହିବୁ ଯେ, ସେମାନେ ରାସ୍ତାରେ ଗୋଟିଏ ମଟର ସାଇକେଲ ରେଡ଼ିକରି ରଖିଥିବେ । ମୁଁ ସେଠାରୁ ଟେକ୍‌ସି ଛାଡ଼ି ଦେଇ ମଟର ସାଇକେଲ ଧରିବି । ଫଳରେ କେହି ସନ୍ଦେହ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ତୁ ଫୋନ କରିସାରି ପୁନରପି ଗୋରେଗାଓଁ ଯାଇ ଉକ୍ତ କୋଠାଉପରେ କଡ଼ା ନଜର ମୁଁ ସେଠାକୁ ଆସିଲା ଯାଏ ରଖିଥିବୁ । ସହଦେବ ହଁ ଭରିବାରୁ ସହଦେବଙ୍କୁ ଓହ୍ଲାଇଦେଇ ଆଗ ଗାଡ଼ିର ବରାବର ପିଛାକଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ନିଜ ପ୍ଲାନରେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ସାଇନଠାରେ ତାଙ୍କୁ ମୋଟର ସାଇକେଲ ମିଳିଗଲା । ସେ ଭଡ଼ା ଟେକ୍‌ସି ଛାଡ଼ି ମଟର ସାଇକେଲରେ ଆଗ ଗାଡ଼ିର ପିଛା ଧରିଲେ । ଆଗ ଗାଡ଼ିବାଲା ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ଚାଲ ବୁଝି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଗାଡ଼ି ସାଇନ ହୋଇ ଚେମ୍ବୁର ରାସ୍ତାରେ ଯାଇ ଗୋଟି ମୋଡ଼ ବୁଲିଲା ଏବଂ କିଛି ଦୂର ଯାଇ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଣ୍ଡ କୋ

ସାମ୍ନାରେ ବ୍ରେକ୍ କଲା । ଗାଡ଼ି ରଖିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ସଲାମ ଠୁକି ଘର ଭିତରକୁ ଯିବାପାଇଁ ତାଲା ଖୋଲିଦେଲା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଲୋକଟି ଘର ଭିତରକୁ ଯିବାକ୍ଷଣି ପୁନରପି ତାଲା ଲଗାଇ, ଗାଡ଼ି ନେଇ ଆଗକୁ ଚାଲିଗଲା । ଗାଡ଼ି କଣ ଗ୍ୟାରେଜରେ ରଖିବାକୁ ନେଲା ? ଅଶୋକ ବାବୁ ମୋଡ଼ ପାଖରେ ମୋଟର ସାଇକେଲ ଉପରେ ବସି ସବୁ ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ଲୋକଟି ଗାଡ଼ି ନେଇ ଯିବାପରେ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ନିଜ ଉପରେ ଘୃଣା ଲାଗି ଆସିଲା । କାରଣ ଯେଉଁ ଗାଡ଼ିର ପିଛାକରି ସେ ଏତେବାଟଯାଏ ଆସିଲେ, ତାର ନମ୍ବରଟା ମନେ ରଖି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ନିଜକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇ କହିଲେ, ମୁଁ ନ ରଖିଥିଲେ କଣ ହେଲା, କାଲେ ସହଦେବ ମନେ ରଖିଥିବ ।

ମୋଟର ସାଇକେଲଟିକୁ ସେଠାରେ ରଖି ଅଶୋକ ବାବୁ ଉକ୍ତ କୋଠା ସାମନାରେ ଥିବା ହୋଟେଲକୁ ଯାଇ ଚା' ଖାଇବାକୁ ମାଗିଲେ । ବୟ୍ ଆସି ଚା' ଦେଇଗଲା । ସେତେବେଳକୁ ରାତ୍ରି ଦଶ । ଏଣେ ଭୋକ ବି ହେଉଥାଏ । ତେଣୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ଚା ସହିତ କିଛି ମିଠା ବି ମଗାଇ ଖାଇନେଲେ । ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ଗୋଟିଏ ବୟ୍‌କୁ ଡାକି ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟଙ୍କିଆ ନୋଟ ଦେଇ ଗୋଟାଏ ପାକେଟ ସିଗାରେଟ୍ ଆଣିବାକୁ କହିଲେ । ବୟ୍ ହାତରୁ ସିଗାରେଟ୍ ନେଇ କହିଲେ, ବାକି ପଇସା ତୋର ବକ୍‌ସିସ୍ । ବୟ୍‌ଟି ଖୁସିହୋଇ ଫେରି ଯାଉଥିବାବେଳେ ଅଶୋକ ବାବୁ ପଛରୁ ଡାକି ପଚାରିଲେ, ଏ ସାମନା କୋଠାଟା କାହାର କହିପାରିବ ? ହଜୁର, ଏ ହେଉଛି ସେଠ୍ ଚମନଲାଲଙ୍କ କୋଠା । ସେ ମେରିନ୍ ଡ୍ରାଇଭରେ ଘର କଲଠାରୁ ସେଠାରେ ଯାଇ ରହୁଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ସେଠା ହେଲା ସମୁଦ୍ର କୂଳ ।

"ହେଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ କିଏ ରହୁଛନ୍ତି ?

"ଏବେ କେତେଦିନ ହେଲା ଜଣେ କିଏ ବାବୁ ଆସି ଭଡ଼ା ନେଇଛନ୍ତି, ତା ସହିତ ଆମର କିଛି କାରବାର ନାହିଁ, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଆମେ ଚିହ୍ନିନାହୁଁ । ଅଶୋକ ବାବୁ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ 'ଆଚ୍ଛା' ଯା କହି ପଇସା ଦେଇ ରୋଡ଼କୁ ଆସିଲେ ।

ଅଶୋକବାବୁ ଭାବିଲେ, ସହଦେବଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଭାରି ଭୁଲ୍ କଲେ । ହୁଏତ ସେ ଆସିଥିଲେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି କରିଥାନ୍ତେ । ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କରାଯାଇ ପାରେ ? ଯେକୌଣସି ମତେ ଉକ୍ତ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିବାକୁ ହେବ । ହାତ ଘଡ଼ିକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ ରାତି ଏଗାରଟା ।

କୋଠାଟାରେ କି କେଉଁଠାରେ ହେଲେ ଆଲୋକ ନାହିଁ । କୋଠା ଦୁଇପାଖରେ ଘର । ବୋଧହୁଏ ପଛରେ ଘର ଥିବ ନା କଣ; ଆଗରେ Compound ଏବଂ ଭିତରେ ତାଲା । Compound ଗେଟ୍‌ରେ ବି ତାଲା । କମ୍‌ସେ କମ Compound ଭିତରକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି କାମ ବନିପାରେ । Compound ଟି ଭାରି ଉଚା । ଗୋଟିଏ ଲୋକ ଏକାଏକା ଚଢ଼ିବା ଭାରି କଷ୍ଟକର କଥା । ଭାବିଲେ ପୋଲିସର ସାହାଯ୍ୟ ନେବେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣ କଣ ଅଛି ? ଯଦି ଭିତରେ କିଛି ନ ମିଳେ ? ନା ତାହା ହେବନାହିଁ । କାଲି ସହଦେବଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିଲେ ଚଳିବ ? କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ରାତିରେ କଣ ହୋଇ ନ ପାରେ ? ନା, ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ସେ କୌଣସି ମତେ କୋଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ ଏବଂ ରହସ୍ୟ ଭେଦ କରିବେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ କୋଠାର ବାଁ ପାଖରେ ଥିବା ଗଳି ଭିତରେ ପଶିଗଲେ ଏବଂ ସେଠାରୁ

ଦୁଇ ତିନଟା ପଥର ସଂଗ୍ରହ କରି, ପଥର ଉପରେ ପଥର ରଖି କୌଣସି ମତେ Compound ଡେଇଁ ଭିତରକୁ ଗଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ Compound ଭିତରଟା ପ୍ରଥମେ ସତର୍କତା ସହିତ ବୁଲିଲେ । କେହି ଲୋକ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚରରେ ଆସିଲେ ନାହିଁ । ତାପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସବୁ କବାଟଯାକ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । କେଉଁଟା ହେଲେ ଖୋଲା ନାହିଁ । କେଉଁଟାରେ ତାଲା ଲାଗିଛି ତ କେଉଁଟାର ଭିତର ପଟୁ ବନ୍ଦ ଅଛି । ଘରଆଡ଼େ ନବଡ଼ ଅନ୍ଧାର । ଲାଇଟ୍ ଜାଳିବାକୁ ସାହସ କରୁନାହାନ୍ତି । କାରଣ ସେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ, ଏଠାରେ ଲୋକ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ପୁନରପି ଝରକାଗୁଡ଼ିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଝରକାଗୁଡ଼ିକ ବି ବନ୍ଦ ଏବଂ ଭିତରୁ ଘୋର ଅନ୍ଧାର । ତାଙ୍କ ଦିମାକ ଆଉ କାମ କଲାନାହିଁ । କଣ କରିବାକୁ ହେବ ? ଛାତ ଉପରକୁ ଗଲେ କାଳେ କିଛି ରାସ୍ତା ମିଳିଯାଇ ପାରେ । କିନ୍ତୁ ପାଖରେ ଗଛ କିମ୍ବା ସିଡ଼ି ଇତ୍ୟାଦି କିଛି ନାହିଁ । ଶେଷରେ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ଯାଇ ଗୋଟିଏ ପାଣି ପାଇପ୍ ଉପରେ । ସେ ପାଣି ପାଇପ୍‌ଟା ସାହାଯ୍ୟରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ଛାତ ଉପରେ ଚଢ଼ି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଥରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ନେଲେ । ଆଶାକଲେ, ଅଗଣାକୁ ଗଲେ କାଳେ କିଛି ଦେଖି ପାରିବେ । ତେଣୁ ସେ ଅଗଣାକୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ଗୋଟିଏ ହାତରେ ପିସ୍ତଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ହାତରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଥାଏ ।

ଅଗଣାରେ ଓହ୍ଲାଇ ଦେଖିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରର ଝରକା ଓ କବାଟ ବନ୍ଦ ଅଛି ଏବଂ ଅନ୍ଧାର ଦେଖାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ

ଘରୁଁ ବ୍ଲୁ ଆଲୋକ ଆସୁଛି ଏବଂ ଘରର ସବୁଗୁଡ଼ିକ କବାଟ ବନ୍ଦ ଅଛି, ଝରକାଗୁଡ଼ାକ ଖୋଲା ।

ସେ ଝରକାରେ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେଠା ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ରୁମ୍ । କେବଳ ଦୁଇଟି ଝରକା ଖୋଲା ଅଛି ସାମନାସାମନି ହୋଇ, ବୋଧହୁଏ ପବନ ଯିବାପାଇଁ । ଝରକା ପାଖରେ କଏ ଜଣେ ଖଟରେ ମଶୁଆରି ଟାଣି ଶୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ରୁମ୍‌ର ଭିତରେ ଆଉ କିଏ ଅଛି, କିଛି ଜଣାଯାଉ ନାହିଁ ।

ଅଶୋକବାବୁ ନିଜର ପ୍ରାଣକୁ ପାଣି ଛଡ଼ାଇ ଦେଇ ଝରକା ବାଟେ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ପ୍ରଥମେ ଭାବିଲେ, ଶୋଇଥିବା ଲୋକଟିକୁ ଖତମ କରିଦେବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭାବିଲେ, ନିଜକୁ ବିପଦ ନ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହାକୁ ହତ୍ୟା କରିବା ଠିକ୍ ନୁହେ । ସେ ପିସ୍ତଲଟାକୁ ଜୋରରେ ଚିପିଧରି ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଘରର ଗୋଟିଏ କୋଣେ ୱାଇରଲେସ୍ ମେସିନ ଖଞ୍ଜାଯାଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ କୋଣେ ମାନଚିତ୍ର ଭଳିଆ ଗୋଟାଏ ପଟା ଝୁଲୁଛି । ତାର ମାନେ ସେ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ତା ଉପରେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ତାରିଖ ଲେଖାଯାଇଛି ଓ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ନମ୍ବର ଲେଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଶେଷରେ ଲେଖାଯାଇଛି, 'ଶେଷ ତାରିଖ ପଚିଶି' । ଅଶୋକବାବୁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ତାର ମାନେ କଣ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏତିକି ଅନୁମାନ କଲେ ଯେ, ଆଜି ହେଲା ଚବିଶି ତାରିଖ, କାଲି କିଛି ବିଶେଷ ଘଟଣା ଘଟିପାରେ । ତାପରେ ଘରଯାକ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କଲେ, କାଳେ କିଛି କାଗଜପତ୍ର ମିଳି ଯାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠାରେ କିଛି ପାଇଲେ

ନାହିଁ । ତାପରେ ମଶୁଷି ପାଖକୁ ଆସି ଶୋଇଥିବା ଲୋକଟିକୁ ନିରେଖି ଚିହ୍ନିଲେ । ସେହି ଯୁବକ, ଯେ କି ଗୋରେଗାଁଠାରୁ ଗାଡ଼ି ନେଇ ଆସିଥିଲା । ଅଶୋକବାବୁ ଦେଖିଲେ ବେଶୀ ସମୟ ରହିଲେ ବିପଦର ସମ୍ଭାବନା । ତେଣୁ ସେ ଯେଉଁ ଘାଟଦ୍ୱାର ଭିତରକୁ ଆସିଥିଲେ, ସେହି ବାଟ ଦେଇ ବାହାରକୁ ଆସି ମୋଟର ସାଇକେଲ ଧରି ବସାକୁ ବାହାରିଲେ ।

ସେତେବେଳକୁ ରାତି ଗୁଣଟା । ସେ ହୋଟେଲକୁ ଯିବା ବାଟରେ ଭାବିଲେ, ଠିକଏ ଥାନା ହୋଇ ଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଥାନାକୁ ଯାଇ ଲାଭ କଣ ? ବରଂ ମିଃ ସ.କ୍ସେନାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରିବା ଉଚିତ । ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୋଟର ସାଇକେଲ ଘୁରାଇଲେ । ମିଃ ସାକସେନାଙ୍କ ଘରେ ଆଲୋକ ଦେଖି ଅଶୋକବାବୁ କମ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେନାହିଁ । କାରଣ ସେ ଆଶା କରି ନ ଥିଲେ, ରାତି ଗୁରଟ.ରେ କେବେହେଲେ ଲାଇଟ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବେ ବୋଲି । ସେ ସାକସେନାଙ୍କ ଘର ସାମନାରେ ହେବ କ୍ଷଣି କୁକୁରଟି ଭୁକି ଉଠିଲା ଏବଂ ନିଜେ ସାକସେନା ମଟର ସାଇକେଲ ଆବାଜ ଓ କୁକୁର ଭୁକାର କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାପାଇଁ ପଦାକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲେ । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ ।

ଅଶୋକ ବାବୁ ସାକସେନାଙ୍କ ଘରେ ସହଦେବକୁ ଦେଖି କମ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେନାହିଁ । ସେ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ସବୁ କୁହେଳିକାମୟ ପରି ଜଣାଗଲା ଓ ସବୁ ଭାବନା ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । ତେଣୁ ପଚାରିଲେ, କିହୋ ସହଦେବ, ତୁ ଏଠାରେ କିପରି ? ସହଦେବ କହିଲା—

ତୁମେ ଟେକ୍‌ସିର ପିଛୁ କଲ ଏବଂ ମୋତେ ଗୋରେଗାଓଁର ପଶ୍ଚିମ ସ୍ଥାନସ୍ଥ ଦୁଇତାଲା କୋଠା ଉପରେ ନଜର ରଖିବାପାଇଁ କହିଥିଲ । ମୁଁ ତୁମକଥା ମାନି କୋଠା ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ଘର ବାରଣ୍ଡାରେ ଲୁଚି ବସି କୋଠାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି । ପ୍ରାୟ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ବସିବା ପରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲି ଯେ, ଘରର ଲାଇଟଗୁଡ଼ିକ ଜଳି ଉଠିଲା ଏବଂ ପର ମୂହୂର୍ତ୍ତରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଏହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଘୋର ସନ୍ଦେହ ହେଲା ଏବଂ ମୁଁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ବସିଲି । ଦେଖିଲି ଗୋଟିଏ ଛାୟା କୋଠା ଫାଟକ ପାରହୋଇ ରୋଡ଼ ଉପରକୁ ଆସିଲା । ସାମନାରେ ଦରୱାନ । ସେ କିନ୍ତୁ କିଛି କହିଲାନି । ଲୋକଟି ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟମ ଧରଣର । ବେଶୀ ଉଚା ନୁହେଁ କିମ୍ବା ନିଚା ନୁହେଁ । ଅନ୍ଧାରରେ ବୟସ ବାରିବା ସହଜ ନୁହେଁ । ତଥାପି ଅନ୍ଦାଜ କଲି ୪୦ ବର୍ଷରୁ କମ୍ ହେବନାହିଁ । ସେ ଲୋକ ପ୍ରଥମେ ରୋଡ଼କୁ ଆସି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଥରେ ବୁଲି ବୁଲି ଚାହିଁଲା ଏବଂ କୋଠାର ପଛପଟେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଲା ।

ମୋର ଘୋର ସନ୍ଦେହ ହେଲା, ତେଣୁ ମୁଁ ଉକ୍ତ ଲୋକର ପିଛୁ କରିବାକୁ ଭାବୁଥିବା ସମୟରେ କେଉଁଆଡ଼ୁ ଆସି ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘକାୟ ଲୋକ ଆଗ ଲୋକର ପିଛୁ କଲା । ମୁଁ ସେ ଦୁହିଁଙ୍କ ପିଛୁକଲି । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ବାରଟା । ତିନିହେଁ ଏକଘଣ୍ଟା ଚାଲିବା ପରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ କୋଠା ଘରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲୁ ।

ପ୍ରଥମ ଲୋକଟି କୋଠା ସାମନାରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଗୋଟିଏ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଦୌଡ଼ାଇଲା । ଏ ସମୟରେ ଉକ୍ତ ଢେଙ୍ଗା ଲୋକଟି କେଉଁଆଡ଼େ ଅଦୃଶ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ମୁଁ

ଗୋଟିଏ ଗଛର ଆଡ଼ୁଆଳରେ ରହିଗଲି । ଘରଟି ସେପରି ବଡ଼ ନୁହେଁ । ତଥାପି ସ୍ପେସ କମ୍ବି ହେବ ନାହିଁ । ଘରର ଚାରି ପାଖରେ ଫୁଲର ବଗିଚା । ନାନାଦି ପ୍ରକାର ଫୁଲ ଫୁଟିଛି । ଗନ୍ଧରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ କମ୍ପାଇ ଦେଉଛି । ସମୁଦାୟ ଘର ସାତ ଆଠ ବଖରାରୁ କମ ନୁହଁ ?

ଉକ୍ତ ଲୋକ ଘର ଭିତରେ ପଶିଯିବା ପରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଘରେ କୌଶଳ କ୍ରମେ ପଶିଲି । ସେ ଘରେ ଲାଇଟ ଜଳୁ ନଥିଲା । ପ୍ରଥମ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ଗୋଟିଏ ରୁମ୍‌କୁ ଯାଇ ଲାଇଟସ୍ୱିଚ୍ ଟିପିଲା । ଟିପିଲାକ୍ଷଣି ଘରଯାକ ଆଲୁଅରେ ପୂରି ଉଠିଲା । ଘରଭିତର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ସହଦେବର ଆଖି ଝଲସି ଉଠିଲା । ସେ ନିଜ ଆଖିକୁ କିଛି ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ରୁମ୍‌ଟି ନିହାତି ବଡ଼ ନୁହେଁ । ଗୋଟିଏ କୋଣେ ଖଣ୍ଡେ ଖଟ ଉପରେ ଜଣେ ଇଂରେଜୀ ଶାୟୀତ । ଦେଖିଲେ ଜଣା ଯାଉଛି ତାର ଜ୍ଞାନଶକ୍ତି ସବୁ ଲୋପ ପାଇବା ଉପରେ । ମୁହଁରେ ରକ୍ତ ନ ଥିଲା ପରି ଦେଖାଯାଉଛି । ସେ ଶେଯରୁ ଉଠିପାରୁ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହିଁ । ପାଖ ଟେବୁଲରେ କେତେଗୁଡ଼ାଏ ଇଞ୍ଜେକ୍‌ସନ୍ ଦେବା ସରଞ୍ଜାମ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଟେବୁଲରେ କେତେକ ଖାଇବା ଜିନିଷ ଓ କିଛି ବ୍ରାଣ୍ଡି ଥୁଆ ହୋଇଛି ।

ଲାଇଟ ଜଳି ଉଠିବାକ୍ଷଣି ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିବା ଲୋକଟିକୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ରହି ପାରିଲି ନାହିଁ । ସେ କେହି ନୁହେଁ । ଆମ ପୂର୍ବ ପରିଚିତ ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ । ସେ ଏଠାରେ ! ମୋ ନିଜ ଆଖିକୁ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ ।

ଅସୀମ ବାବୁ ଧୀରେ ଯାଇ ଉକ୍ତ ଲୋକର ଶେଯ ପାଖକୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଚୌକି ଉଠେଇନେଇ ବସିଲେ । ଏତେବେଳଯାଏ ଉକ୍ତ ଲୋକର ଆଖି ବନ୍ଦ ଥିଲା । ସେ ଧୀରେ ଆଖି ଖୋଲି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି, ମୁହଁରେ ଗୋଟାଏ ଘୃଣା ଓ ଅବଜ୍ଞା ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରି ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଲା ।

ଅସୀମ ବାବୁ କହିଲେ, ଦେଖନ୍ତୁ ବହୁତ ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କଲି କିନ୍ତୁ ଆଉ ଏଣିକି ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ଦେଶ ପାଇଁ ଆପଣ ଯେପରି ପ୍ରାଣ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆଜି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସିଛି । ଆପଣ ଆଜି ମୋତେ ସମସ୍ତ ଖବର କହିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହା ମୋର ଶେଷ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ । ନଚେତ୍ ମୁଁ ଆଜି ବାଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଛେଇବି ନାହିଁ । ଏପରିକି ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଲେ— କହି ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲଟି ବାହାର କଲେ ।

କାହିଁକି ବୃଥା ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ମିଃ ଚୌଧୁରୀ । ବୃଦ୍ଧଙ୍କର ଆବାଜ ଶୁଣି ଚମକି ପଡ଼ିଲି । ସ୍ୱର ଏକଦମ୍ ଜଣେ ଯୁବକ ଲୋକ ପରି । ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କୁ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ଅବସ୍ଥା ବୃଦ୍ଧ କରି ଦେଇଛି । ସେ କହି ଚାଲିଲେ ଯାହା ହୋଇନି ତା ଆଉ ହେବନାହିଁ । ମୋର ମୁଁ ଠିକ୍ କରିନେଇଛି । ମୁଁ କିଛି କହିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁ, ମିଃ ଚୌଧୁରୀ ।

ଅସୀମ ବାବୁ କହିଲେ, ଇଂରେଜୀ ଜାତିର ଜଣେ ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ଲୋକ ବୋଲି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ଭକ୍ତି କରେ । ତା ଫଳରେ ଆଜି ଆପଣ ଜୀବିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ନଚେତ୍···କିନ୍ତୁ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ଆପଣ ବନ୍ଦୀକୁ କେଉଁଠାରେ ରଖିଛନ୍ତି ?

ମୁଁ ତ ଥରେ କହିଲି ମିଃ ଚୌଧୁରୀ, ମୁଁ କିଛି କହିପାରିବି ନାହିଁ । ମୋତେ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମ ଇଚ୍ଛା ଯାହା ତା କରି ପାର ।

ଦେଖନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ମୋଟେ ତିନି ମିନଟ୍ ସମୟ ଦେଲି । ବିଚାର କରି ନିଅନ୍ତୁ । ନଚେତ୍ ତିନି ମିନଟ ପରେ ମୋର ପିସ୍ତଲ ଆପଣଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେବ ।

ବୃଦ୍ଧ ନିସ୍ତବ୍ଧ ।

ତିନି ମିନଟ୍ ହେବା ଉପରେ । ଏ ସମୟରେ ସେ ଡେଙ୍ଗା ଲୋକଟି କେଉଁଆଡେ ଥିଲା ଦୌଡ଼ିଆସି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ଏକ ଧକା ଦେଲା ଯେ ତାଙ୍କ ପିସ୍ତଲଟି ଯାଇ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଛିଟିକି ପଡ଼ିଲା ଓ ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ । କାରଣ ସେ ନିଜେ ହୁସିଆର ନଥିଲେ । ସେ ଡେଙ୍ଗା ଲୋକଟି କହିଲା, ମୁଁ ଏହି ସମୟର ସୁଯୋଗରେ ଥିଲି । ମୋ ସାମନାରୁ ପୃଥିବୀର କୌଣସି ଶକ୍ତି ଆଜ ତୋତେ ବଞ୍ଚାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ କହି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ଆଉ ଏକ ଧକା ଦେଲା । ଅସୀମବାବୁ ତତ୍କ୍ଷଣାତ ଉଠି ଉକ୍ତ ଲୋକକୁ ଏକ ଧକା ଦେଲେ । ଉକ୍ତ ଲମ୍ବା ଲୋକଟି ତଳେ ପଡ଼ୁ ପଡ଼ୁ କାନ୍ଥ ଦେହରେ ଯାଇ ବାଜିଲା । ଏପରି ଦୁହିଁଙ୍କ ଭିତରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଯୁଦ୍ଧ ଅଧଘଣ୍ଟାକ ଯାଏ ଚାଲିଲା । କେହି କାହାକୁ କମ୍ ନୁହନ୍ତି । ମୁଁ କଣ କରିବି କିଛି ସ୍ଥିରକରି ପାରିଲି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅଧଘଣ୍ଟାକ ପରେ ଦୁହେଁ ମାଡ଼ ମରାମରି ହୋଇ ବେହୋସ ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲେ । ଖଟରେ ଶୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଟି ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ବେହୋସ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ବେହୋସ ହେବାର ଦଶମିନଟ୍ ପରେ ମୁଁ ହାତରେ ପିସ୍ତଲ ଧରି ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲି । ଉକ୍ତ ଡେଙ୍ଗା ଲୋକକୁ ଉଠାଇ ଡାହାଣ ହାତପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ କୋଠରିରେ ପକାଇ କବାଟ ବନ୍ଦକଲି ଏବଂ ଅସୀମ

ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାଁ ହାତ ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଘରେ ବନ୍ଦକରି ସିଧା ଏଠାକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସିଛି ଘଟଣା ଜଣାଇବାକୁ ।

ଅଶୋକବାବୁ କହିଲେ, 'ସାବାସ୍ !' ସାକସେନା ଖୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ତିନିହେଁ ପୋଲିସ ନେଇ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ସ୍ଥିରକଲେ । କିନ୍ତୁ ସାକ୍‌ସେନାଙ୍କ ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ ଅଶୋକ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଅଭିଯାନ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତ ଖବର ଶୁଣାଇଲେ ।

ସମସ୍ତେ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ, ଆମ ସାଥିରେ ଶତ୍ରୁତା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଇଂରେଜମାନଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ହେଲେ, ସେମାନେ କାହିଁକି ଆମ ସହିତ ଶତ୍ରୁତା ଆଚରଣ କରୁଛନ୍ତି ? ଏବଂ ଅପ୍ରକାଶିତ ଭାବରେ । ଯାହାହେଉ ଶୀଘ୍ର ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଭୋର ପାଞ୍ଚଟା । ସାକ୍‌ସେନାଙ୍କ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେ ଅଶୋକ ବାବୁ, ସହଦେବ ଏବଂ ଚାରିଜଣ ସଶସ୍ତ୍ର ସିପାହି । ସାକ୍‌ସେନା ବାବୁ ନିଜେ ଗାଡ଼ି ଚଲାଉଥାନ୍ତି । ଲେଫଟ୍‌ହେଣ୍ଡ୍ ଡ୍ରାଇଭ୍ ଜିପ୍ । ସହଦେବର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଗାଡ଼ି ଚାଲିଥାଏ ।

ଶେଷରେ ଗାଡ଼ି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା ଉକ୍ତ ଏକତାଲା କୋଠା ସାମନାରେ । ପୋଲିସ ଚାରିଜଣଙ୍କୁ ସତର୍କ ରହିବାକୁ କହି ଘର ଭିତରେ ସମସ୍ତେ ପଶିଲେ । ସହଦେବର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ଯେଉଁ ରୁମ୍ ଗୁଡ଼ିକ ନିଜେ ବନ୍ଦକରି ଯାଇଥିଲା ତାହାସବୁ ଖୋଲା ପଡ଼ିଛି । ତା ହେଲେ ସେମାନେ କିପରି ଗଲେ ଓ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ! ସମସ୍ତେ ଉକ୍ତ ବୃଦ୍ଧ ରୁମ୍ ଆଡ଼କୁ ଦୌଡ଼ିଲେ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦଶା । ବୃଦ୍ଧ ନାହିଁ । ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ଛିଞ୍ଚିହୋଇ ଏଣେ ତେଣେ ପଡ଼ିଛି । ପୁନରପି ସମସ୍ତେ ମିଶି ସମସ୍ତ ରୁମ୍

ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଖୋଜିଲେ । କିନ୍ତୁ କୌଣସିଠାରେ ତାହାକୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ତା ପରେ ପୁନରପି ଖୋଜା ଚାଲିଲା, କାଳେ କିଛି କାଗଜପତ୍ର ମିଳିଯାଇପାରେ ! ତା ବି କିଛି ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ସମସ୍ତେ ଟିକିଏ ମୁହଁ ଚାହାଁ ଚୁହିଁ ହେଲେ । ହେଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କରାଯିବ ? ତିନିହେଁ ମିଶି ବିଚାର କଲେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋରେଗାଓଁର ଫିଲମଷ୍ଟୁଡ଼ିଓ ପାଖରେ ଥିବା ଦୁଇତାଲା କୋଠାଟିକୁ ଖାନତଲାସ କରାଯାଉ । କାଳେ କିଛି ସୂତ୍ର ମିଳିଯାଇପାରେ ।

ଗାଡ଼ି ଯାଇ ରହିଲା ଗୋରେଗାଓଁର ଦୁଇତାଲା କୋଠା ସାମନାରେ । ସମସ୍ତେ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ । ଦରଓ୍ୱାନ ଅଟକାଇଲା । କିନ୍ତୁ ଅଶୋକବାବୁ ଆଜି କା କଥା ଶୁଣିବାକୁ ରାଜି ନୁହଁନ୍ତି । ସେ ଗୋଟିଏ ପୋଲିସକୁ ଉକ୍ତ ଦରଓ୍ୱାନକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ କହି, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଘରଭିତରକୁ ପଶିଲେ ।

ବାକି ପୋଲିସ ତିନିଜଣଙ୍କୁ ବାରଣ୍ଡାରେ ଜଗିବାକୁ କହିଲେ ଏବଂ ବାହାରକୁ କାହାକୁ ହେଲେ ଛାଡ଼ିବନାହିଁ, ଯଦି କେହି ଜବରଦସ୍ତି ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରେ ତେବେଣିକି ଗୁଳି ବି ଚଳାଇ ପାର... ...

ଦୁଇ ତିନୋଟି ରୁମ୍ ଅତିକ୍ରମ କଲାପରେ ଉପରକୁ ଯିବାକୁ ସିଡ଼ି ପଡ଼ିଲା । କେଉଁଠାରେ ହେଲେ ଲୋକ ନାହାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘର ଆଧୁନିକ ଧରଣରେ ବେଶ୍ ସଜା ହୋଇଛି । ଉପର ମହଲାକୁ ଯାଇ ଯାହା ଦେଖିଲେ, ତାହା ସେମାନେ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ବାରଣ୍ଡାର ଗୋଟିଏ କୋଣକୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଟ ପଡ଼ିଛି ଏବଂ ତାଉପରେ ଅସୀମ ବାବୁ ଶୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଜଣେ ଲୋକ ତେଲ ମାଲିସ କରୁଛି ।

ଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖି ଅସୀମବାବୁ ତ ପ୍ରଥମେ କଳା ପଡ଼ିଗଲେ କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବେଶ୍ ସତେଜ ହୋଇ କହିଲେ, "ଆସନ୍ତୁ, ଆସନ୍ତୁ, ଆରେ ! ଆପଣମାନେ ଏ ସକାଳୁ ସକାଳୁ କୁଆଡ଼େ ?

ସହଦେବ ଆଡ଼କୁ ଅଶୋକବାବୁ ଓ ସାକ୍ସେନା ଚାହିଁଲେ । ସହଦେବ ତାର ମାନେ ବୁଝିଲା ।

ଅଶୋକବାବୁ ଗୋଟାଏ ଚୌକି ଉପରେ ବସୁ ବସୁ କହିଲେ, "କଣ ଅସୀମବାବୁ, ଆପଣ ଏଠାରେ କିପରି ? ଆପଣଙ୍କର କଣ ହୋଇଛି ?

ଅସୀମବାବୁ କହିଲେ, ଏପରି ତେଲ ମାଲିସ୍ ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ହୁଏ ।

ସେ ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି ନିଜ ଘରଛାଡ଼ି ଏଠାରେ ରହିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟା ଟିକିଏ ବୁଝାଇ ଦେବେ କି ? ଅଶୋକବାବୁ ପଚାରିଲେ ଏବଂ ସାକ୍ସେନା ସମର୍ଥନ କଲେ ।

ଅସୀମ ବାବୁ କହିଲେ, "ଆପଣମାନେ ଜାଣିଥିବେ, ମୋର ଦୁନିଆରେ କେହି ନାହିଁ । ଝିଅ ଦୁଇଟି ମରି ଗଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ତ ଆଗରୁ ମରିଥିଲା । ଶେଷ ଭରସା ଥିଲା ସୁନାରୁପା ଦୋକାନ; କିନ୍ତୁ ମକଦ୍ଦମାରେ ହାରିଯିବାରୁ ତାର ବି ଆଶାଗଲା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଡଃ ଉଇଲିଏମଙ୍କ ଘରେ ରହି ଚାକିରି କରି ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରୁଛି ।"

ଅଶୋକ ବାବୁ ସବୁ ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ମନେ ହେଉଥାଏ । ସେ ଯାହା ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ନିଜ କାନକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ଏ ସମୟରେ ତଳେ କିଛି ପାଟି ଗୁଣ୍ଡ ଶୁଭିଲା । ସମସ୍ତେ ଚକିତ ହୋଇ ସେଆଡ଼େ ଦେଖିଲେ । ଦେଖିଲେ, ଦଳେ ପୋଲିସ ଓ କେତେଜଣ ଗୋରାଲୋକ ଏଆଡ଼କୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଦଳର ନେତୃତ୍ୱ ନେଉଛନ୍ତି, ଆଇ: ଜି: ମି: ଆକବର । ଆକ୍‌ବରଙ୍କ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ପିସ୍ତଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ହାତରେ କଣ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ ।

ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଅଶୋକ ବାବୁ କମ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ନାହିଁ । ଆଇ:ଜି:ମି: ଆକବର କହିଲେ ଯେ, "ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଆମେରିକାର ଗୁପ୍ତଚର ।" ଏହା କହି ଅଶୋକ ବାବୁ, ସାକସେନା ଓ ସହଦେବଙ୍କ ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ କରାଇଦେଲେ ଏବଂ ମି: ଦେଶାଇଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନାଇବାକୁ ଭୁଲି ନ ଥିଲେ । ତାପରେ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଯେ, ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷତଳେ ଅସୀମ ବାବୁ ଆମେରିକା ଯାଇଥିଲେ । ସେ ସେଠାରେ ଜଣେ ଇଂରେଜୀ ଗୁପ୍ତଚରକୁ ମାରି ଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ସେଠାକାର ସରକାର ମନେ କରନ୍ତି ଯେ, ଏଥିରେ କିଛି ରହସ୍ୟ ଥାଇପାରେ । ତେଣୁ ସେ ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ଗିରଫ କରିବା ଲାଗି ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଓ୍ୟାରଣ୍ଟ ବାହାର କରାଇ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

ମି: ଚୌଧୁରୀ, ଆଇ ଆମ୍ ଭେରି ସରି । ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ପାଳନ କରିବି । ଆପଣ ଯାହା କହିବା କଥା······

ଏ ସମୟରେ ବାହାରେ ମୋଟର ସାଇକେଲର ଘଡ଼ଘଡ଼ ଆବାଜ ହେଲା ଏବଂ ଜଣେ ମହିଳା ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଉପର ମହଲାରେ ପହଞ୍ଚି କହିଲେ, "ନାଁ, ଅସୀମବାବୁଙ୍କୁ କେହି ଆରେଷ୍ଟ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ।" କେହି କିଛି ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ବୋକା ପରି ବସିଛନ୍ତି । ମହିଳାଟିର ବୟସ ପଚିଶରୁ ତିରିଶ ବର୍ଷ ଭିତରେ

ହେବ । କିନ୍ତୁ ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ କର୍କଶ । ପାଦରେ ସୈନିକମାନଙ୍କ ପରି ବୁଟ୍ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ଦେହରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଫୁଲପ୍ୟାଣ୍ଟ ଓ ଫୁଲସାର୍ଟ ଖୁବ୍ ମୋଟା କନାର । ଅଣ୍ଟାରେ ଦୁଇ ଇଞ୍ଚ ମୋଟାର ବେଲ୍ଟ ଭିଡ଼ା ହୋଇଛି । ବାଳଯାକ ଖୁବ୍ ଗ୍ରେଟ ଗ୍ରେଟ, କୁଣ୍ଡା ହୋଇ ନ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଉଡ଼ୁଛି । ହାତରେ ପିସ୍ତଲ ।

ମହିଳାଟି କହି ଚାଲିଥାଏ, "ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ଆଜ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ । ସେ ଦେଶର ଗୋଟାଏ ରତ୍ନ । ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆପଣମାନେ ମିଛ ଅଭିଯୋଗ କରି ତାଙ୍କୁ ଗିରଫ କରି ବୋଧହୁଏ ଫାଶୀ ଦିଆଇଦେବେ । ମୁଁ ଏହା ବରଦାସ୍ତ କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ନେବାକୁ ଆସିଛି । ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ।"

ମହିଳାଟି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲା, ହଁ ଅସୀମବାବୁ, ସମୟ ଖୁବ୍ କମ୍ ଅଛି । ଆପଣଙ୍କର ଟିକିଏ ଅସାବଧାନତା ଯୋଗୁଁ ଉକ୍ତ ବନ୍ଦୀ ମୁକ୍ତି ପାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଯାହା ପାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି କରି ହତାଶ ହୋଇଥିଲେ, ତାହା ମୁଁ ପାଇଛି । ତାଙ୍କୁ ମଣିପୁରର କୌଣସି ମାଳକୋଠିରେ ବନ୍ଦୀ କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସମୟ ଖୁବ୍ କମ୍ । ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ବନ୍ଦୀ ମଣିପୁର ଅଭିଯାନରେ ଏରୋପ୍ଲେନରେ ହୁଏତ ପହଞ୍ଚି ବନ୍ଦୀକୁ ମାରିଦେଇ ପାରେ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରି ଦେଇ ପାରେ । ତେଣୁ ତା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ ।

ଅସୀମ ବାବୁ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲେ ! କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଖି ଯାଇ ପଡ଼ିଲା ପିସ୍ତଲ ଉପରେ । ଅସୀମ ବାବୁ ଶଙ୍କି ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ମହିଳାଟି କହିଲା, "ଖବରଦାର, ଅସୀମବାବୁଙ୍କୁ ମୁଁ ନେଇ

ଅଲବତ୍ ପିବ । ଯଦ କେହି ଗୁଳି ଚଳାଏ, ତାର ଉତ୍ତର ମୁଁ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ ।"

ସହଦେବର ମୁଣ୍ଡରେ ଏସବୁ କିଛି ପଶୁ ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଅଶୋକ ବାବୁ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଭାବ ଚାଲିଥାନ୍ତି, ଉକ୍ତ ଯୁବକଟିକୁ ସେ କେଉଁଠାରେ ଦେଖିଛନ୍ତି । କେଉଁଠାରେ ? କେଉଁଠାରେ ? ମନେ ପଡ଼ିଲା । ହଁ, ଠିକ୍ ମନେ ପଡ଼ୁଛି । ସେ ମିଃ ଦେଶାଇଙ୍କ ଘରେ ଦେଖିଥିଲେ । ପ୍ରୀୟଦର୍ଶିନୀ । ମିସ୍ ମେରୀର ହତ୍ୟାକାରୀ । ଗିରଫ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକୁ ଘଟଣାଟି ମନେ ପଡ଼ିବାକ୍ଷଣି କହିଲେ, "ହେଣ୍ଡସ୍ ଅପ୍ ।" କିନ୍ତୁ ଯୁବକଟି କହିଲା, "ଆପଣ ଖୁବ୍ ପଛେଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଅଶୋକ ବାବୁ । ଆପଣ ସମୟର ସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର କରିପାରି ନାହାନ୍ତି ।"

ସେତେବେଳକୁ ସେ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ଆଗରେ ରଖି ପଛରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ । ପିସ୍ତଲ ଦୃଢ଼ ହସ୍ତରେ ଧରି କହିଲା, "ଖବରଦାର, କେହି ମୋର ରାସ୍ତା ରୋକିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ନାହିଁ । ମୋ ରାସ୍ତାରେ ଯେ, ଆସିବ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ।"

ଜଣେ ଯୁବତୀ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ଆସି ଜଣକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଗଲା । ଅଥଚ ଏତେଜଣ ବସିଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତରେ ପିସ୍ତଲ । କେହି କିଛି କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଏହା ଖେଳୁଥିଲା । ତେଣୁ ଏକାଧାରରେ ସମସ୍ତେ ଫାୟାରିଂ କଲେ । ସବୁ ଗୁଳି ଯାଇ ବସିଲା, ପ୍ରୀୟଦର୍ଶିନୀର ଅଣ୍ଟା ଉପରେ । ଏତେ ଗୁଳି ବାଜିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଗୋଟିଏ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ହସିଦେଇ, ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ମଟର ସାଇକଲ ପଛପଟେ ବସାଇ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

ଉକ୍ତ ଯୁବକଣ୍ଟିକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଗାଡ଼ି ଚଢ଼ି ମଟର ସାଇକେଲ ଯାଇଥିବାର ରାସ୍ତାରେ ଗାଡି ଦୌଡ଼ାଇଦେଲେ ।

× × × ×

ଆକାଶକୁ ଚିର ଆଗପଛ ହୋଇ ଚାଲିଛି ତିନିଗୋଟି ଏରୋପ୍ଲେନ, ମଣିପୁର ଅଭିମୁଖେ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସ୍ପିଡ଼୍ କମୁଛି, ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଏରୋପ୍ଲେନ ଭିତରେ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ କହୁଛି, ଆପଣ ମୋଟେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନା । ଯାହା ହେବାର ହୋଇଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଜୀବନକୁ ଆଉ ଆଶା ନାହିଁ । କେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବାକୁ ହେବ, ଜଣାନାହିଁ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଆଗ ପ୍ଲେନରେ ଯାଉଛି ଆପଣଙ୍କର ବନ୍ଦୀ ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ୍ । ସେ ଯାଇ ନୀଳକୋଠିର ବନ୍ଦୀକୁ ହତ୍ୟା କରିପାରେ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିପାରେ ଏବଂ ଆ ପର ପ୍ଲେନରେ ଲୋଡ଼୍ ହୋଇ ଗୋଇନ୍ଦା ଏବଂ ପୋଲିସ ମାଡ଼ି ଆସୁଛନ୍ତି ।"

ଅଶୋକବାବୁ ପ୍ରଭୃତି ନହାତ୍ ବୋକା ଲୋକ । ନିଜ ଲୋକପ୍ରତି ଏବଂ ଦେଶପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଟିକିଏ ହେଲେ ମମତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବିଧିର ଜାଣିଲି କୁଆଡ଼ୁ ! କିନ୍ତୁ ଜାଣିବା ସମୟ ନିକଟ ହୋଇ ଆସୁଛି । |

ଶୁଣ, ପ୍ଲେନରୁ ଓହ୍ଲାଇବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ, ମୁଁ ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ୍ ଉପରେ ହମଲା କରିବି । ଏ ସମୟରେ ତୁମେ ଖସି ନୀଳକୋଠୀକୁ ଚାଲିଯାଇ ବନ୍ଦୀକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବ । ମୁଁ . ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ୍‌କୁ ହମଲା କଲାବେଳେ ବୋଧହୁଏ ପୋଲିସ ପ୍ଲେନଟି ଲେଣ୍ଡିଙ୍ଗ ହୋଇ ସାରିଥିବ ଏବଂ ଅଶୋକ ବାବୁ ଇତ୍ୟାଦି ଆସି ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିବେ । ହୁଏତ ସେଠାରେ ମୁଁ କାହା ଗୁଳି

ଷ୍ଟେଟରେ ବି ମରିପାରେ । ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ଆମର ପରିଶ୍ରମ ଯେପରି ବୃଥା ନ ହୁଏ । ବନ୍ଦୀଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଉଦ୍ଧାର କରିବ । ମୁଁ ମଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ୍ ଓ ଅଶୋକବାବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଆସୁଥିବା ସମସ୍ତ ଇଂରେଜଙ୍କୁ ଅଟକାଇ ରଖିବ ।

ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପ୍ଲେନଗୁଡ଼ିକ ମଣିପୁର ଏରୋଡ୍ରମରେ ଲେଣ୍ଡିଙ୍ଗ ହେଲା । ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀର ପରାମର୍ଶ ଅନୁଯାୟୀ ଅସୀମବାବୁ ନୀଳକୋଠି ଆଡ଼େ ଦୌଡ଼ିଲେ ଏବଂ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ୍‌ଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ଚଳାଇଲେ । ବମ୍ବେରୁ ଆସିଥିବା ପୋଲିସ୍ ବାହିନୀ ବି ଘଟଣା କ'ଣ ଜାଣିବାକୁ ଏଠାରେ ଯୋଗଦେଲେ ।

ମଣିପୁରର ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ନୀଳକୋଠିର ଅବସ୍ଥିତି, ବିରାଟ କୋଠା । କେହି କେଉଁଠାରେ ନାହାନ୍ତି । କୋଠା ସାମନାରେ ବନ୍ଧୁକ ଧରି ଜଣେ ପହରା ଦେଉଛି । ଭିତରେ ପଶିବାକୁ ହେବ । କିପରି ? ସମୟ ଖୁବ୍ କମ୍ । ସେ କୌଣସିମତେ ଲୋକଟାକୁ ଖତମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ସେ ଦେଖିଦିଏ ନିଜେ ଖତମ ହୋଇଯିବେ । ପିସ୍ତଲ ପାଇଁ ପକେଟରେ ହାତ ପୁରାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ପିସ୍ତଲ ଆଣିବାକୁ ସମୟ କେତେବେଳେ ପାଇଥିଲେ । ଉତ୍ତେଜନା— ବଶତଃ ସେ ସେକଥା ଭୁଲି ଯାଇଥିଲେ । ହେଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ କରାଯାଇ ପାରେ ! ସମୟ ବହୁତ କମ୍ । ହୁଏତ ସେମାନେ ମାଡ଼ି ଆସୁଥିବେ ।

ଦେହରେ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚୟ କରି ପଛପଟୁ ବନ୍ଧୁକଧାରୀ ଦରଓ୍ୟାନକୁ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ବିଚରା ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲା ପାଟି କରିବାପାଇଁ ଏବଂ ବନ୍ଧୁକ ଚଳାଇବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ଯତ୍ନ ବିଫଳ ହେଲା । ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ହାତରୁ ଦୁଇ ଚାରୋଟି ଘୁଷା

ଖାଇ ବଚରା ମୁହଁ ମାଡ଼ି ତଳେ ପଡ଼ିଲା । ଅସୀମ ବାବୁ ତାକୁ ଟେକିନେଇ ତା ପକେଟରୁ ଗୁଚ୍ଛ ଚେନ୍ଥାକ ବାହାର କରି ସିଡ଼ି ତଳେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ଘରେ ତାକୁ ପୂରାଇ ବାହାରୁ ତାଲା ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ ।

ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ବାହାରିଲେ । କେଉଁ କୋଠରୀରେ ଅଛନ୍ତି ଆମ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ବନ୍ଦୀ । କୋଠରୀ ପରେ କୋଠରୀ, ଉପରମହଲା, ତଳମହଲା ସବୁ ଖୋଜିଲେ କେଉଁଠାରେ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ କୋଠରୀକୁ ପଶିଯାଇ ଦେଖିଲେ, ୱାଇରଲେସ ଯନ୍ତ୍ରସବୁ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଛି ଏବଂ ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ମରି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କର ବୁଝିବାରେ ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ । ଯାହାକୁ ଧନେ ଦୁନିଆର କୌଣସି ଶକ୍ତି ବାନ୍ଧି ରଖିପାରି ନଥିଲା, ଷ୍ଟୁର ବେଣ୍ଟିକ୍ କଣ କରନ୍ତା ? ହଁ, ଯଦି ମୋ ହାତରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା, ତାହେଲେ କଣ ବା ନ କରନ୍ତା ? ଭଗବାନ ଯାହା କରନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ ସକାଶେ । କିନ୍ତୁ ବନ୍ଦୀ ଗଲେ କେଉଁଆଡ଼େ ? ଶେଷରେ ଦର୍ଶନ ବି ଟିକିଏ ଦେଲେନାହିଁ ?

ପାଠକେ, ଉକ୍ତ ବନ୍ଦୀ କିଏ ଜାଣନ୍ତି ?

ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କର ଭାବନା ଶକ୍ତି ବନ୍ଦ ହେବାକୁ ଯାଉଥିଲା । ଜୀବନରେ ତାଙ୍କର ଆଉ କିଛି ଆକାଙ୍କ୍ଷା ନାହିଁ । ଆଶା ନାହିଁ । ସେ ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଥିଲେ ତାହା ସତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ବନ୍ଦୀ ଚିର ଦିନ ପାଇଁ ମୁକ୍ତି ପାଇଛି । ଯେ ମୁକ୍ତିପାଗଳ ସେ କଣ ବନ୍ଦୀ ହୋଇପାରେ ! ଇଂରେଜୀ ସରକାରର ଆଶା ଜଳପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ଅସୀମ ବାବୁ କବାଟ ଉପରେ ହାତ ଦେଇ ଉପରକୁ ଚାହିଁ ସବୁ ଭାବୁଛନ୍ତି । ଡରନାହିଁ ଭୟନାହିଁ, କେବଳ ପୋଲିସ୍‌କୁ ନୁହେଁ, ମରଣକୁ ମଧ୍ୟ । ସେ ଜଣେ ଅପରାଧୀ ?

ପ୍ରୀୟଦର୍ଶିନୀଙ୍କ ସହ ଇଂରେଜୀ ଗୋଇନ୍ଦା ଓ ବମ୍ବେ ପୋଲିସ ବାହିନୀ ମାଲକୋଠିକି ଆସିଛନ୍ତି । ପ୍ରୀୟଦର୍ଶିନୀ ହାତରେ ହାତକଡ଼ି । କିନ୍ତୁ ମୁହଁରେ ବିଜୟର ଗର୍ବ । ଅସୀମବାବୁଙ୍କ ହାତରେ ମଧ୍ୟ ହାତକଡ଼ି ଦିଆଗଲା । ଅଶୋକ ବାବୁ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅସୀମବାବୁ କହିଲେ, "ପ୍ରଥମେ ଆପଣ ଉକ୍ତ ଭଦ୍ର ଇଂରେଜୀ ବ୍ୟକ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଗିରଫ କରନ୍ତୁ । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ କହିବାର କିଛି ନାହିଁ । ଯାହା କହିବା କଥା ମୁଁ କୋର୍ଟରେ କହିବି ।"

× × × ×

ବମ୍ବେ ବିଚାରାଳୟରେ ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାର ହେଉଛି । ଆଜି ଶେଷଦିନ, ରାୟ ଦିଆଯିବ । ଲୋକ ଭରପୂର ହୋଇଛନ୍ତି । ସୋରିଷ ପକାଇବାକୁ ଜାଗାନାହିଁ । ବିଚାରପତି ଆସି ଆସନ ଗ୍ରହଣ କଲେ । ପାଟିତୁଣ୍ଡ କ୍ଷଣକପାଇଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ବିଚାରପତି ଧୀରେ, କଲମରେ ସ୍ୟାହି ବୁଡ଼ାଇ ରାୟ ଲେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ.........

× × × ×

ଅଶୋକ ବାବୁ ଓ ସହଦେବ ଓଡ଼ିଶା ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି । ସେ ଫେରିବା ପରେ ଓଡ଼ିଶାର ଚୋରଆଡ୍ଡା କେସ୍ ତଦନ୍ତ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଶତ ଆସିଲା ଓ କେତେଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଆସି ବିଷୟଟିକୁ ଶୁଣିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ; ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଶତିର

ଉତ୍ତର ଦେବା ଓ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ କହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେଣୁ କି ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରାଯିବ ବସି ଭାବୁଛନ୍ତି, ଏ ସମୟରେ ଜଣେ ସାମ୍ବାଦିକ ଆସି ପଚାରିଲେ, 'ସାର୍' ଆପଣ ବମ୍ବେରୁ କେବେ ଫେରିଲେ, ସେ ବିଷୟରେ······

ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କୁ ଦେଖି ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କର ଆଖିଦିଓଟି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଗଲା । ସେ କହିଲେ, "ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ଆପଣ ନୋଟ କରନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ କାଗଜରେ ଛପାଇବେ ।" ସାମ୍ବାଦିକ ଆଗ୍ରହରେ କାଗଜ କଲମ ଧରି ବସିଲେ । ଅଶୋକ ବାବୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, "ଏକ ସମୟରେ ମନୋହର ଦେଶାଇ, ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ପ୍ରୀୟଦର୍ଶନା ଚୌଧୁରୀ ନେତାଜୀ ବର୍ମାରେ ଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦେଶ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ଦିଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଜାପାନ ହାରିଯିବାରୁ ନେତାଜୀଙ୍କ ଗଠିତ ଆଜାଦ୍ ହିନ୍ଦଫୌଜ ପରିଚାଳିତ ନ ହୋଇ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଏ ସମୟରେ ନେତାଜୀଙ୍କର ଦେଖା ମିଳିଲା ନାହିଁ । ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଲେ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଫଳ ହେଲା ନାହିଁ । ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଲା । ତଥାପି ନେତାଜୀଙ୍କର ଦେଖା ହେଲା ନାହିଁ । ଫଳରେ ଉକ୍ତ ତିନିଜଣଙ୍କ ମନରେ ଘୋର ସନ୍ଦେହ ହେଲା । କାରଣ ଏମାନେ ନେତାଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ରହି ନେତାଜୀଙ୍କଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିଲେ । ନେତାଜୀ କେବେ ହେଲେ ଆତ୍ମଗୋପନ କରି ନ ପାରନ୍ତି । ତେବେ ? ସନ୍ଦେହ ହେବାରୁ ଏମାନେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ । ଫଳରେ ଗୋଟିଏ ଇଂରେଜୀ ଡାଏରୀରୁ ପଢିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ, ବେଣ୍ଟିକ୍ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ନେତାଜୀଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖି ପୁଣି ଭାରତକୁ ପରାଧୀନ କରିବା ପାଇଁ ହୀନଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ସେ ବମ୍ବେରେ ରହେ । ଏହା ଶୁଣିବାଠାରୁ ଏ ଦୁହେଁ ଆସି

ବମ୍ବେରେ ସୁନାରୁପା ଦୋକାନ ଦେଲେ ଏବଂ ଅମିତା ଗୁହା
ସେକ ନାମ ବଦଳାଇ ଦେଶାଇଙ୍କର ଝିଅହୋଇ ରହିଲା ।
ଦେଶାଇ ଏପରି ଅଭିନୟ କଲେ ଯେ, ଅମିତାକୁ ସମସ୍ତେ
ଦେଶାଇଙ୍କର ଝିଅ ବୋଲି ବୁଝିଲେ । ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ୍ ଏକଥା
ଜାଣିପାରି ମିସ୍ ମେଣ୍ଟି ନାମକ ଜଣେ ନବୋଧ କଲେଜ ଗ୍ରହୀକୁ
ବହୁତ ଅର୍ଥ ଦେଇ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ କହିଥିଲେ ଏବଂ
ବେଣ୍ଟିକ୍ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ, ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କର ଦୁଇଝିଅ ମଧ୍ୟ ଏକଥା
ଜାଣନ୍ତି; ତେଣୁ ମିସ୍ ମେଣ୍ଟି ତାଙ୍କର ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଛି ।
ନଷାବଡ଼ି ସମୟରେ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କର ବଡ଼ଝିଅ ସାଙ୍ଗରେ
ଦୋସ୍ତି କରାଇ ବୁଲିଯିବା ବାହାନାରେ ନଦୀକୂଳକୁ ଡାକନେଇ
ଭସିବାର ତାର ଚୋଟି ଚିପି ନଦୀରେ ଭସାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ
ସାନଝିଅ ଅଶୋକ ବାବୁଙ୍କୁ ଏ ବିଷୟ କହିବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ
ତାକୁ ଶରହାର ମରାଇଛି ।

ଫଳରେ ମିଃ ବେଣ୍ଟିକଠାରୁ ବହୁତ ଅର୍ଥ ପାଇଛି ଏବଂ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ନିଜର ଅକ୍ଷତ ଯୌବନକୁ ବେଣ୍ଟିକ୍ ହାତରେ ଟେକ ଦେଇଛି । ବେଣ୍ଟିକ୍ ଦେଖିଲା ଚଢ଼େଇ ଖୁବ୍ ଫସିଛି । ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ କେତେଦିନ ଲୁକ୍କାୟିତ ଭାବରେ ଥିବା ସମୟରେ ବେଣ୍ଟିକ୍ର ପରାମର୍ଶରେ ମେଣ୍ଟି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଅମିତା ସମସ୍ତ ବୁଝିପାରି ତାର ଯୌବନକୁ ଘୃଣା କରି ଏ. ସି. ଡ଼ି. ପକାଇ ପ୍ରଥମେ ବିକୃତ କରି ପରେ ପିସ୍ତଲରେ ମାରିଲା । ବେଣ୍ଟିକ୍ ଚିଠିଦ୍ୱାରା ଜଣାଇ ଦେଲା ଯେ, ଯଦି ତୁମେ ଏ ଖବର କାହାକୁ କହ କିମ୍ବା ଆମ ପଥରୁ ହଟି ନ ଯିବ ତେବେ ତୁମ ପ୍ରିୟ ନେତାଜୀଙ୍କୁ ମୁଁ ଗୁଳିକରି ମାରିଦେବି । ଫଳରେ ସେ ଦୁହେଁ ମିଛରେ ଝଗଡ଼ା ସୃଷ୍ଟି କଲେ । ଲୋକେ

ଜାଣନ୍ତି ଦେଶାଇ ଏବଂ ଚୌଧୁରୀ ଦୁହେଁ ପରମ ଶତ୍ରୁ । ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ଲାନ ଅନୁଯାୟୀ ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀ ଦେଶାଇଙ୍କ ଉପରେ କେସ୍ କରିଦେଲେ ।

ପରେ କୌଶଳକ୍ରମେ ତିନିହେଁ ମିଶି ବେଣ୍ଟିକଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ଗୋଟିଏ କୋଠରୀରେ ରଖିଲେ ଏବଂ ଚୌଧୁରୀ ନିଜ ଘରେ ରହିବା ନିରାପଦ ମନେକରି ଗୋରେଗାଁଓସ୍ଥ ଫିଲମସ୍ଥାନ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଦୁଇତାଲା କୋଠା ଭଡ଼ା ନେଇ ଡାଃ ଉଇଲ୍ସନ ନାମରେ ରହିଲେ ।

ପୋଲିସର ସନ୍ଦେହ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ହୁଏ । ଆମେ ଯାଇ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ଘର ଖାନତଲାସ କଲାବେଳେ, କେତେଜଣ ଇଂରେଜୀ ଗୁଣ୍ଡା ନିଜକୁ ଗୁପ୍ତଚର ସଜାଇ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କ ନାଁରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣି ହାଜର ହେଲେ । କାରଣ ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ କୌଣସି ରକମ ଖତମ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଏ ସମୟରେ ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ ଖଲାସ ହୋଇ ମଣିପୁର ଗୁଳି ଯାଉଥିଲା, ହୁଏତ ବନ୍ଦୀଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଡ଼େ ନେଇ ଯିବାପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଅମିତା ଜାଣି ପାରିଲା ଯେ, ନେତାଜୀଙ୍କୁ ମିଃ ବେଣ୍ଟିକ୍ ମଣିପୁରର ମାଲକୋଠିରେ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖିଛି, ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆସି ଅସୀମ ବାବୁଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଇଂରେଜୀ ଗୁଣ୍ଡା ତଥା ପୋଲିସ ହାତରୁ ରକ୍ଷାକରି ବେଣ୍ଟିକ୍‌ର ପ୍ଲେନ ପିଛାକଲା । ସେ ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ନେବା ସମୟରେ ପୋଲିସ ପକ୍ଷରୁ ଗୁଳି ଚଳା ଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ସେ ଅଣ୍ଟାରେ ମେଗନେଟ ବାନ୍ଧିଥିବାରୁ ସମସ୍ତ ଗୁଳି ଯାଇ ଉକ୍ତ ମେଗ୍‌ନେଟ୍‌ରେ ଲାଗି ରହିଲା । ଫଳରେ କିଛି ହେଲାନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଖୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲୁ ।

ମଣିପୁରରେ ପହଞ୍ଚ ଅମ୍ବାଜୀଙ୍କୁ ଏବଂ ଅସୀମ ଚୌଧୁରୀଙ୍କୁ ମାଳକୋଠିରେ ଗିରଫ କଲେ ।

ନେତାଜୀଙ୍କ ଦର୍ଶନ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ସମୁଦ୍ରକୁ ଶଙ୍ଖେ ପାଣି । ଘୁର ବେଣ୍ଟିକ୍ କ'ଣ ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖି ପାରନ୍ତା ! ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଫାଙ୍କି ତାଙ୍କର ୱାୟାରଲେସ୍ ଯନ୍ତ୍ର ଭାଙ୍ଗି, ୱାୟାରଲେସ୍ ଅପରେଟର ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ମାରି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ଅନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପଥର ଯାତ୍ରୀ । ସେ ଆଜାଦ୍ !

ଅମ୍ବାଜୀଙ୍କୁ ମେଟ୍ରର ହତ୍ୟାକାରୀ ରୂପେ ଯାବଜ୍ଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡ ମିଳିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଶପାଇଁ କାମ କରିଥିବାରୁ ମାଫି ମିଳି କେବଳ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ତିନିବର୍ଷ ଦିଆଗଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ଇଂରେଜୀ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଯାବଜ୍ଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡ ଦିଆଗଲା ।

ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳକୁ ସହଦେବ ଭିତରକୁ ପଶିଆସି କହିଲା, ଫାଷ୍ଟ ସୋର ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି, ଶୀଘ୍ର ଆସ ।

—ଃ ସ ମା ପ୍ତ ଃ—

ଏ/୨୧୦

କଟକ—ଗ୍ରାମସେବକ ପ୍ରେସରେ ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ମୁଦ୍ରିତ—୧୯୫୮